

Ἐπιστροφή στὸν Θεόν! ἡ μόνη λύσις....

Ἐνας ἀσθενής, πού ἐπισκέφθηκε τὸν διάσημο Ἀμερικανὸ ψυχίατρο Μπλάντον ἐντυπωσιάσθηκε, ὅταν εἶδε νὰ ἔχῃ ἐπάνω στὸ γραφεῖο του τὸ Ἱερὸ Εὐαγγέλιο καὶ τὸν ρώτησε μὲ ἀπορία:

- «Πατρέ, τὸ διαβάζετε;» Καὶ ἐκεῖνος τότε τοῦ ἀπάντησε:

- «Δὲν τὸ διαβάζω ἀπλῶς, ἀλλὰ τὸ μελετῶ. Τὸ μελετῶ, ὅσο πιὸ πολὺ βαθιὰ μπορῶ. Εἶναι τὸ καλύτερο βιβλίον τοῦ κόσμου. Ἄν ὁ κόσμος τὸ ἤξερε, τὸ διάβαζε καὶ τὸ ἐφάρμοζε, οἱ πιὸ πολλοὶ ἀπὸ τοὺς ψυχιάτρους θὰ τὸ εἶχαμε κλείσει τὸ ἵατρεῖο μας».

Δὲν νομίζω ἀδελφοί μου, ὅτι θὰ ὑπῆρχε πιὸ συγκλονιστικὴ ὁμολογία γιὰ τὴν ἀξία τῆς μελέτης τῆς Ἁγίας Γραφῆς (καὶ μάλιστα ἀπὸ ἓναν ψυχίατρο καὶ ὄχι ἀπὸ ἓναν Ἱερέα ἢ Θεολόγο).

Σήμερα, ἡ εἰκόνα, πού παρουσιάζει ἡ κοινωνία μας εἶναι τραγικὴ. Τὸ ποσοστὸ τῶν συνανθρώπων μας μὲ ψυχολογικὰ προβλήματα συνεχῶς αὐξάνεται καὶ ὡς ἐκ τούτου ὄλο καὶ μεγαλώνει ὁ ἀριθμὸς τῶν ψυχολόγων, τῶν ψυχιάτρων καὶ τῶν ψυχιατρικῶν κλινικῶν καὶ ἰδρυμάτων!

Καὶ αὐτὸ συμβαίνει, γιὰτὶ ὁ κόσμος ἔπαυσε νὰ ἐνδιαφέρεται καὶ νὰ ζῆ κατὰ Θεόν. Δὲν μελετᾷ πιά τὸν Θεῖο Λόγον Του, πού εἶναι τὸ Ἱερὸ Εὐαγγέλιον. Δὲν τηρεῖ στὴν ζωὴ του τὶς Θεῖες ἐντολές Του, πού εἶναι ἡ τροφή τῆς ψυχῆς καὶ συγχρόνως πηγὴ δυνάμεως, γιὰ νὰ ἐπιτύχῃ τὴν εἰρήνην, τὴν χαρὰ καὶ τὴν εὐτυχία.

Ἡ ψυχὴ τοῦ σημερινοῦ ἀνθρώπου λιμοκτονεῖ. Δὲν ἐπικοινωνεῖ μὲ τὸν Δημιουργὸ τῆς καὶ ὑποφέρει. Ἀσθενεῖ καὶ μάλιστα βαρειά. Ἄναζητᾷ τὸν θεράποντα ἱατρὸν καὶ ἔτσι καταφεύγει στὸν ψυχίατρο.

Ὁ ἴδιος ὅμως ὁ μέγας ψυχίατρος Μπλάντον δήλωσε, ὅτι ἡ πλέον σωστὴ θεραπεία εἶναι ἡ τήρησις τοῦ Εὐαγγελικοῦ Νόμου, δηλ. ἡ κατὰ Θεὸν ζωὴ.

Τι ἀπαιτεῖται, λοιπόν; Ἐπιστροφή! Ἐπιστροφή στὴν πατρικὴ στέγη, πού εἶναι ἡ Ἐκκλησία τοῦ Θεοῦ. Ἐπιστροφή στὴν ἀγκάλῃ τοῦ στοργικοῦ Οὐρανοῦ Πατρός μας. Ἐπιστροφή στὸν Θεὸ τῆς Ἀγάπης, ὁ ὁποῖος μᾶς περιμένει, γιὰ νὰ μᾶς συγχωρήσῃ καὶ νὰ μᾶς βοηθήσῃ.

Ἡ ἐπιστροφή ὅμως προϋποθέτει μετάνοια. Καὶ ἡ μετάνοια προϋποθέτει ταπείνωσι. Μία πραγματικότητα ἀκατανόητη στὸν σημερινὸ ἄνθρωπο, πού ἐμφορεῖται ἀπὸ ἀταπεινὸ πνεῦμα καὶ ἐωσφορικὸ ἐγωῖσμό, μὲ συνέπεια νὰ ἀπομακρύνεται ὅλο καὶ περισσότερο ἀπὸ τὸν Θεό.

Ἡ ἴδια ἡ Ἁγία Γραφή μᾶς βεβαιώνει γι' αὐτὸ μὲ τὴν γνωστὴν ρήσι: «Ὁ Θεὸς ὑπερηφάνους ἀντιτάσσεται· ταπεινοῖς δὲ δίδωσι χάριν».

Ἄν δὲν ταπεινωθοῦμε, εἶναι ἀδύνατον νὰ γνωρίσουμε τὸν Θεό, πού εἶναι κατὰ τὴν Ἁγία Γραφή «ὁ ἰατρός τῶν σωμάτων καὶ τῶν ψυχῶν ἡμῶν». Καὶ ἐπειδὴ, ὅπως ψάλλουμε καὶ στὴν Παράκλησι πρὸς τὴν Παναγία μας, ὁμολογοῦμε, ὅτι «ἀπὸ τῶν πολλῶν μου ἁμαρτιῶν ἀσθενεῖ τὸ σῶμα, ἀσθενεῖ μου καὶ ἡ ψυχὴ», χρειαζόμαστε ὅλοι ἐπειγόντως τὴν βοήθεια τοῦ Κυρίου μας.

Μόνον ὁ Θεὸς μπορεῖ νὰ συγχωρήσῃ καὶ νὰ ἀπαλλείψῃ τὸ βάρος τῶν ἁμαρτιῶν μας, νὰ γαληνεύσῃ τὶς ταραγμένες ψυχὲς καὶ νὰ δώσῃ πειστικὲς ἀπαντήσεις στὰ διάφορα ὑπαρξιακὰ θέματα καὶ ἀπορίες, πού ἀπασχολοῦν βασανιστικὰ τοὺς ἀνθρώπους τοῦ 21ου αἰῶνος.

Ἄς ἐπιστρέψουμε, λοιπόν, στὸν Μεγάλον Ἰατρὸ τῶν ἀθανάτων ψυχῶν μας, στὸν Θεὸ τῆς Ἀγάπης, τῆς Χαρᾶς, τῆς Εἰρήνης, τῆς Ἀληθείας καὶ τῆς Ζωῆς.

Ἄς ἐνδιαφερθοῦμε γιὰ τὸ σοβαρὸ θέμα τῆς σωτηρίας τῆς ψυχῆς μας. Ἄς ἀσχοληθοῦμε μὲ τὴν μελέτη τοῦ Ἱεροῦ Εὐαγγελίου, πού μόνον Αὐτὸ μπορεῖ νὰ μᾶς ἀναγεννήσῃ καὶ νὰ θεραπεύσῃ τὰ διάφορα ψυχικὰ μας τραύματα.

Ἄς πολεμήσουμε τὴν ἄρρωστη ἐγωπάθειά μας, γιὰ νὰ νιώσουμε τὴν παρουσία τοῦ Θεοῦ καὶ τὴν Θεία Χάρι Του. Ἄς ταπεινωθοῦμε, λοιπόν, ἐνώπιον τοῦ Κυρίου μας, γιὰ νὰ μᾶς ἀποκαλυφθῇ.

Ἄς ὁμολογήσουμε τὴν ἁμαρτωλότητά μας, γιὰ νὰ αἰσθανθοῦμε τὴν ἀπαλλαγὴ ἀπὸ τὸ βάρος καὶ τὶς τύψεις τῆς συνειδήσεως.

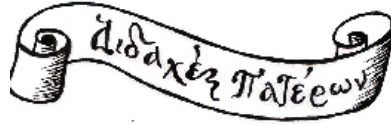
Ἄς μισήσουμε τὴν ἁμαρτία καὶ τὸν δόλιο καὶ ἀνθρωποκτόνο διάβολο καὶ ἃς ἀγαπήσουμε μὲ εἰλικρινὴ διάθεσι τὸν Θεὸ τοῦ Ἐλέους.

Ἄς ἐγκαταλείψουμε κάθε ἀνούσια ἐνασχόλησι μὲ διάφορα κοσμικὰ θέματα καὶ ἃς ἀφοσιωθοῦμε στὴν μελέτη τοῦ Θεοῦ Λόγου, ποὺ ἀποτελεῖ τὴν τέλεια ψυχοθεραπεία κατὰ τὴν μαρτυρία, τόσο τῶν Ἁγίων, ὅσο καὶ τοῦ διάσημου ψυχιάτρου Μπλάντον, γιὰ νὰ ἐπιτύχουμε τὴν ἐσωτερικὴ μας γαλήνη, τὴν ἔνωσή μας μὲ τὸν Θεὸ καὶ τὴν σωτηρία τῆς ἀθανάτου ψυχῆς μας.

Μετ' εὐχῶν

† Ἀρχιμανδρίτης Γρηγόριος
Ἄγιοκυπριανίτης

Περὶ Χαρᾶς καὶ Εἰρήνης

Ἁγ. Ἰωάννου τῆς Κρονσιάνδης

Τὶ ἀναζητοῦν αὐτοὶ ποὺ ἐργάζονται τὴ δικαιοσύνη, τὸ κάλλος τῆς ψυχῆς καὶ τὴν καλοσύνη;

Τὴν εἰρήνη καὶ τὴν τερπνότητα τῆς καρδιᾶς. Καὶ αὐτὸ ποὺ ἀναζητοῦν τὸ λαμβάνουν. Καὶ ὅλα αὐτὰ προέρχονται ἀπὸ τὸν Θεό. Αὐτόν μὲ πολλοὺς τρόπους μπορούμε νὰ Τὸν βροῦμε.

«*Ναὸς Θεοῦ ἐστε καὶ τὸ Πνεῦμα τοῦ Θεοῦ οἰκεῖ ἐν ὑμῖν*» (Α΄ Κορ. 3, 16). Πραγματικά, τὸ Πνεῦμα τοῦ Θεοῦ κατοικεῖ μέσα σου. Κάθε φορά πού δοκιμάζεις τὴν εἰρήνη καὶ τὴν ἐπουράνια χαρὰ στὴν ψυχὴ σου, ἔχεις μέσα σου τὸ Πνεῦμα τοῦ Θεοῦ. Ὅταν ἡ εἰρήνη σὲ ἀφήνει καὶ ἔρχεται ἡ ἀνησυχία, ὅταν ἀρχίζει νὰ σὲ βασανίζει ὁ φόβος, ἡ στενοχώρια καὶ ἡ θλίψη, τότε τὸ Πνεῦμα τοῦ Θεοῦ δὲν ὑπάρχει μέσα σου· Τὸ πρόσβαλες καὶ Τὸ ἔδιωξες ἀπὸ κοντά σου μὲ τὶς κακὲς διαθέσεις τῆς ψυχῆς σου. Νὰ πέσεις τότε μὲ δάκρυα στὰ πόδια τοῦ Κυρίου καὶ νὰ Τὸν ἱκετεύεις μὲ ὅλη τὴ θέρμη τῆς καρδιᾶς σου νὰ καθαρῖσει τὶς ἁμαρτίες σου. Ὅταν σὲ συγχωρήσει, τότε πάλι θὰ κατοικήσει μέσα σου τὸ Ἅγιο Πνεῦμα καὶ θὰ σὲ καθαρῖσει.

«*Ἐμοὶ δὲ τὸ προσκολληᾶσθαι τῷ Θεῷ ἀγαθὸν ἐστι*» (Ψαλ. 72, 28). Καὶ μία μόνο καλὴ σκέψη γι' Αὐτόν μὲ κάνει νὰ χαίρομαι. Ὅταν δὲ μὲ ζωντανὴ πίστη καὶ πραγματικὴ κοινωνία ἐνώνομαι μὲ τὰ δικά Του Ἄχραντα Μυστήρια, ὅλος γεμίζω ζωή, εἶμαι ὅλος εἰρήνη, χαρούμενος, γεύομαι τὴν οὐράνια μακαριότητα.

Τὸ πιὸ σημαντικό στὸν ἄνθρωπο εἶναι ἡ ἀόρατη ψυχὴ. Ἄν

αὐτὴ βρίσκεται σὲ συμφωνία μὲ τὴν Πρώτη, τὴν Κορυφαία Ἀρχή, τὴν Πηγὴ τῆς ζωῆς καὶ τῆς μακαριότητος, τότε καὶ αὐτὴ νιώθει καλά. Αἰσθάνεται ἡσυχία καὶ ἄρμονία σὲ ὅλες τῆς τῆς δυνάμεις καὶ γι' αὐτὸ εὐτυχεῖ. Ὅταν ὅμως ἡ ψυχὴ παρεκτρέπεται, καὶ χάνεται αὐτὴ ἡ συμφωνία, τότε ἀρχίζει νὰ ὑποφέρει καὶ αἰσθάνεται μέσα τῆς δύο ἀντίπαλες δυνάμεις, πού ἡ μία πολεμᾷ τὴν ἄλλη. Τότε ἡ ψυχὴ κατασπαράζεται. Μία δύναμη ξένη, πονηρὴ, πού φέρνει τὸ θάνατο, τὴν κρατᾷ σφιχτά.

* * *

Ἡ προσκόλλησις στὰ γήινα πράγματα! Μόλις ἡ καρδιά μου προσκόλληθῃ σ' αὐτά, ἀμέσως αἰσθάνομαι στενοχώρια. Ἡ προσκόλλησις στὰ πνευματικὰ ἀγαθὰ! Ὅταν προσκολλῶμαι σ' αὐτά, ἡ καρδιά μου αἰσθάνεται ἀνακούφιση καὶ χαρὰ. Ἄς ἀφήσω μὲ τὴ βοήθεια τοῦ Θεοῦ τὰ πράγματα τοῦ κόσμου καὶ ἄς ἀγαπήσω πάνω ἀπ' ὅλα τὸ Θεὸ καὶ τὸν πλησίον μου....

* * *

Ὅταν ἡ καρδιά καὶ ὁ νοῦς εἶναι μὲ πίστη προσκολλημένα στὸ Σωτῆρα Χριστό, τότε ὁ ἄνθρωπος εἶναι ἡσυχος καὶ χαρούμενος. Ἀλλὰ ὅταν ἡ καρδιά καὶ ἡ σκέψη του δὲν ἀναπαύονται στὸ Χριστό, τότε ἡ ψυχὴ του εἶναι σκοτεινὴ καὶ στενοχωρημένη. Τὸ γνωρίζω ἀπὸ πείρα. Κάποια ἀντίπαλη δύναμη, ὅταν προσεύχομαι, μὲ ἐμποδίζει πολὺ ἔντονα εἰλικρινὰ νὰ ἐνωθῶ μὲ τὸ Χριστὸ μὲ τὴ σκέψη καὶ τὴν καρδιά μου. Ἀκόμη, προσπαθεῖ νὰ μὲ ἀπομακρύνει ἀπ' Αὐτὸν καὶ νὰ μὲ κρατήσῃ αἰχμάλωτο. Ποιὸς εἶναι ὁ ἀντίπαλος τοῦ Χριστοῦ ἂν ὄχι ὁ Βελίαρ; Τότε ὅλες αὐτὲς οἱ δυσκολίες εἶναι δικὰ του ἔργα.

* * *

Ὁ Κύριος εἶναι Σωτῆρας, Ζωοδότης καὶ Εὐργέτης μου. Ὑποφέρω ὅταν τὸν παροργίζω, καταστρέφομαι ἐσωτερικά, καὶ ὅλα τὰ ἀγαθὰ πού ἔχω εἶναι τότε σὰν νὰ μὴν ὑπάρχουν γιὰ μένα. Ὅταν εἶμαι συμφιλιωμένος μαζί Του, πλαταίνει ἡ καρδιά μου, γίνομαι γαλήνιος, χαρούμενος καὶ ὅλα ὅσα βλέπω μοῦ προκαλοῦν εὐχαρίστηση.

* * *

Ὅταν ὁ νοῦς καὶ ἡ καρδιά σου εἶναι στραμμένα πρὸς τὸν Θεό, τότε εἶσαι ἡρεμος καὶ χαρούμενος. Ὅταν ὅμως περπατᾷς χωρὶς τὸν Θεό, καὶ ἰδίως ὅταν κάνεις τὰ ἔργα πού εἶναι δυσάρεστα στὸν Θεό, ὅταν ἀμαρτάνεις, τότε ἔχεις βᾶρος στὴν καρδιά σου

καὶ ὑποφέρεις. Τὶ συμπέρασμα βγαίνει ἀπὸ ὅλα αὐτά; Ὅτι οἱ ὀφθαλμοὶ σου πρέπει νὰ εἶναι στραμμένοι πρὸς τὸν Θεὸ καὶ νὰ κάνεις αὐτὸ ποῦ Τοῦ εἶναι εὐάρεστο, αὐτὸ ποῦ φέρνει καὶ διατηρεῖ χαρὰ καὶ εἰρήνη.

* * *

Αὐτὸς ποῦ φυλάει τὴν καρδιά του καὶ δὲν ἐπιτρέπει στοὺς ἄορατους κλέφτες νὰ τὴν κλέψουν, ἀπολαμβάνει τὴν εἰρήνη τοῦ Θεοῦ.

* * *

Μὲ ὅλες σου τὶς δυνάμεις προσπάθησε τὴν ὥρα τῆς Λειτουργίας νὰ ἔχεις ἐσωτερικὴ ἡσυχία.

* * *

Μὲ δεκαπέντε λεπτὰ ὑπομονῆς κερδίζεις τὴ γαλήνη τῆς καρδιάς σου γιὰ ὀλόκληρες ἡμέρες.

Ὅταν κάνεις κάποιο ἔργο πίστεως, νὰ εἶσαι σίγουρος ὅτι στέκεσαι στὴν ἀλήθεια. Ἡ χαρὰ καὶ ἡ εἰρήνη ποῦ ἔχεις στὴν καρδιά, τὸ ἐπιβεβαιώνουν.

Δόξα στὴ νικηφόρα, ἀκατανόητη καὶ θεία δύναμη τοῦ Τιμίου καὶ Ζωοποιοῦ Σταυροῦ! Πόσες φορές ἔχω δοκιμάσει τὴ ζωοποιὸ δύναμή Σου, ποῦ εἰρηνεῦει καὶ τέρπει τὴν καρδιά μου καὶ τὴ θεραπεύει ἀπὸ τὶς πληγὲς καὶ τὰ θανατηφόρα τραύματα τοῦ ἀντιπάλου! Τὸ ἴδιο καὶ σήμερα, 15 Ἰανουαρίου 1858.

* * *

Αὐτὸς ποῦ φυλάει τὴν καρδιά του καὶ δὲν ἐπιτρέπει στοὺς ἄορατους κλέφτες νὰ τὴν κλέψουν, ἀπολαμβάνει τὴν εἰρήνη τοῦ Θεοῦ.

* * *

Μὲ ὅλες σου τὶς δυνάμεις προσπάθησε τὴν ὥρα τῆς Λειτουργίας νὰ ἔχεις ἐσωτερικὴ ἡσυχία.

* * *

Ἡ χάρις τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ σημαίνει γαλήνη τῆς ψυχῆς καὶ εἰρήνη καὶ τερπνότητα τῆς καρδιάς. *«Δεῦτε πρὸς με πάντες οἱ κοπιῶντες καὶ πεφορτισμένοι, κἀγὼ ἀναπαύσω ὑμᾶς. ἄρατε τὸν ζυγὸν μου ἐφ' ὑμᾶς καὶ μάθετε ἀπ' ἐμοῦ, ὅτι πρᾶός εἰμι καὶ ταπεινὸς τῇ καρδίᾳ, καὶ εὐρήσατε ἀνάπαυσιν ταῖς ψυχαῖς ὑμῶν»* (Μτ. 11, 28-29).

«Εἰρήνην ἀφήμι ὑμῖν, εἰρήνην πὴν ἐμὴν δίδωμι ὑμῖν» (Ἰω. 14,

27). Ὁ Κύριος συχνά, ὅταν ἔβλεπε τοὺς μαθητές Του, τοὺς εὐχόταν εἰρήνη καὶ ἔλεγε στοὺς Ἀποστόλους νὰ εὐχονται νὰ ἔλθει ἡ εἰρήνη τοῦ Θεοῦ στοὺς ἄλλους· *«Εἰς ἣν δ' ἂν οἰκίαν εἰσέρχησθε, πρῶτον λέγετε· εἰρήνη ἐν τῷ οἴκῳ τούτῳ»* (Λκ. 10, 5). Ὁ Κύριος εἶπε· *«Εἰρήνην ἀφήμι ὑμῖν»*, γιὰ νὰ δείξει ὅτι ἡ εἰρήνη εἶναι δικό Του δῶρο καὶ ὅτι χωρὶς Αὐτὸν δὲν ὑπάρχει εἰρήνη. Γι' αὐτὸ αισθανόμαστε εἰρήνη, ὅταν προσευχόμαστε ἀξίως, καὶ μετὰ τὴν προσευχή, ὅπως καὶ μετὰ τὴν ἄξια Κοινωνία τῶν Ἱερῶν Μυστηρίων.

Ὁ Κύριος πάντα φανερῶνει τὴν δύναμή Του πάνω στὴν ταπεινὴ καρδιά. Ἐμεῖς ὅμως ἔχουμε τὴν τάση νὰ περιφρονοῦμε τοὺς πάντες. Χωρὶς τὴν ζωντανὴ πίστη καὶ τὸ συναίσθημα ταπεινώσεως δὲν μπορῶ, χωρὶς νὰ βλάψω τὸν ἑαυτό μου, νὰ ἐμφανίζομαι ἐνώπιον Αὐτοῦ. Ἄν ἡ καρδιά καὶ οἱ σκέψεις μου δὲν ὑπακούουν σ' Αὐτόν, ἂν, παραδείγματος χάριν, ἐπιτρέπω στὸν ἑαυτό μου νὰ παραπονιέται, στὴ σκέψη ἢ στὴν καρδιά, γιὰ τὰ ἔργα τῆς θείας οἰκονομίας Του, τότε αισθάνομαι μεγάλη στενοχώρια καὶ θλίψη, κατὰ τὸ λεγόμενο· *«θλίψις καὶ στενοχωρία ἐπὶ πᾶσαν ψυχὴν ἀνθρώπου τοῦ κατεργαζομένου τὸ κακόν»* (Ρωμ. 2,9). Γι' αὐτὸ, ἂν ἔτυχε νὰ ἔχεις στὴν ψυχὴ δυσάρεστο γογγυσμό κατὰ τοῦ Θεοῦ, ἀμέσως πρέπει νὰ θεραπεύσεις τὸν ἑαυτό σου ἀπ' αὐτὸ τὸ νοσηρὸ δηλητήριό μὲ τις σκέψεις καὶ τὰ ἀντίθετα αἰσθήματα, δηλαδή πρέπει νὰ εὐχαριστεῖς τὸ Θεὸ μὲ ὅλη σου τὴν καρδιά γιὰ τις ἀμέτρητες εὐεργεσίες Του πρὸς ἐμᾶς, καὶ τότε πάλι ἐπιστρέφει στὴν καρδιά μας ἡ εἰρήνη καὶ ἡ ἡσυχία. Θεέ μου! Εἶσαι ὁ Θεὸς τῆς καρδιᾶς μας, τὴν κρατᾷς ἡγεμονικὰ στὰ χέρια Σου καὶ μέσα σ' αὐτὴν μᾶς φανερῶνεις τὸν ἑαυτό Σου.

* * *

Πάντα νὰ εὐχαριστεῖς τὸ Θεὸ γιὰ τὴν εἰρήνην ποὺ ἀπολαμβάνεις τώρα, ποὺ πιστεύεις σ' Αὐτόν, καὶ νὰ θυμᾶσαι πῶς αισθανόσουν χωρὶς τὴν δική Του εἰρήνην. Ἄχ! Ἡ εἰρήνη τοῦ Θεοῦ! Πόσο ποθητὴ εἶναι καὶ πόσο πολυτίμη γιὰ τὴν ψυχὴ!

Δόξα στὰ Ζωοποιὰ Μυστήρια. Πόση τάξη, πόση εἰρήνη καὶ ἡσυχία δημιουργοῦν αὐτὰ σ' αὐτὸ τὸ μικρόκοσμο ποὺ εἶναι ὁ ἄνθρωπος! Πόσο αἰσθητὸς καὶ φανερὸς εἶναι ὁ Κύριος μέσα μου μετὰ τὴν κοινωνία τῶν Ἱερῶν Μυστηρίων! Στὸν ἐξωτερικὸ κόσμο βλέπω τὸν Κύριο σ' αὐτὴ τὴ θαυμάσια τάξη, στὴν ἁρμονικὴ δομὴ τῶν πραγμάτων, μικρῶν καὶ μεγάλων, στὴν πορεία τῶν οὐρανίων φωσφῆρων, στὰ ζῶα καὶ τὰ φυτὰ ποὺ γεννιοῦνται καὶ μεγαλώνουν

καὶ τὸ καθένα γνωρίζει τὴν τάξιν του. Καὶ μέσα μου καταλαβαίνω Αὐτὸν ἀπὸ τὴν γλυκιά ἀρμονία καὶ τὴν εἰρήνην τῶν ψυχικῶν μου δυνάμεων καὶ ἀπὸ τὴν τάξιν καὶ τὴν ἀρμονία στὴν πνευματικὴ μου ζωὴ.

* * *

Τὰ βάσανά σου μετὰ ἀπὸ κάθε ἁμαρτία ἀπὸ τὴ μία, καὶ ἡ γαλήνη καὶ ἡ χαρὰ μετὰ ἀπὸ ἐγκάρδια μετάνοια ἢ κάποια ἄλλη καλὴ πράξιν, καὶ ἡ πρόοδος στὰ ἔργα σου, ἀπὸ τὴν ἄλλην, σημαίνει ὅτι χωρὶς τὸ Χριστὸ εἶσαι ἀντικείμενο τυραννίας τοῦ διαβόλου καὶ τῶν παθῶν, ἐνῶ μὲ τὸ Χριστὸ εἶσαι πολίτης καὶ τέκνο τῆς Ἐπουράνιας Βασιλείας.

* * *

Ποτὲ καὶ τίποτε δὲν πρέπει νὰ ταράζει τὸ δούλο τοῦ Χριστοῦ, γιατί ὁ Κύριός του εἶναι *«εἰρήνη... ἡ ὑπερέχουσα πάντα νοῦν»* (Φιλ. 4, 7). Αὐτὸς ζεῖ μέσα στὸν πιστὸ δούλο Του, καὶ αὐτὸ σημαίνει ὅτι ζεῖ μέσα του ἡ εἰρήνη καὶ ἡ χαρὰ τοῦ Θεοῦ. Ταραχὴ σημαίνει ὅτι χάνεται ὁ Χριστός, ὅτι δὲν Τὸν ἔχεις στὸ νοῦ σου. Νὰ ἔχεις τὸ βλέμμα σου συνέχεια στραμμένο σ' Αὐτὸν καὶ δὲ θὰ ταράζεσαι ποτέ.

* * *

Πόσο μικρὸς καὶ τιποτένιος εἶμαι! Ἄμαρτησα καὶ δὲν μπορῶ -Θεὸς φυλάξοι- νὰ ἀποφύγω τὸ ἀόρατο χέρι ποῦ μὲ τιμωρεῖ, τὸ ἀόρατο χέρι τοῦ Ἀμερόληπτου Δικαστῆ, ποῦ εἶναι συνέχεια ἀπλωμένο ἐπάνω μου. Εὐαρεσῶ στὸ Θεὸ καὶ τότε, ὁ δούλος τοῦ Θεοῦ, αἰσθάνομαι ἀρμονία, γαλήνη καὶ χαρὰ στὴν ψυχὴ. Ἔτσι κάθε φορὰ νιώθω στὸν ἑαυτό μου τὴς φανερώσεις τῆς κυριότητος τοῦ ἀόρατου Θεοῦ, ἐνῶ ταυτόχρονα ὁ πονηρὸς θέλει νὰ μοῦ θολώσει τὸ νοῦ καὶ μοῦ ψιθυρίζει ὅτι ὁ Ὑψιστος ἀπέστρεψε ἕξαιτίας τῶν ἁμαρτιῶν μου τὸ πρόσωπό Του.

Βλ. “ Πνευματικὲς Ἐμπειρίες καὶ Συμβουλές „ Ἐκδ. ΟΡΘΟΔΟΞΟΣ ΚΥΨΕΛΗ

Τὰ παθήματα τοῦ Δασκάλου

Μία μέρα τοῦ 1893, ἔφτασε ὡς τὴν καλύβα τοῦ γέροντα Δανιήλ (1846-1929), στὰ Κατουνάκια τοῦ Ἁγίου Ὁρους, ἓνας δάσκαλος ἀπὸ τὰ μέρη τοῦ Ὀλύμπου, ποὺ λεγόταν Νικόλαος. Φαίνόταν ἀνθρώπος σπουδαῖος, μὲ πλατεῖα μὀρφωση, προικισμένος μὲ πολλὰ χαρίσματα, ἀλλὰ καὶ κοσμημένος μὲ πνευματικὴ σοφία. Ὁ θεοφώπιτος γέροντας, ὅμως, μετὰ τὶς πρώτες συζητήσεις, διέκρινε στὰ κατάβαθα τῆς ψυχῆς του μιὰ μεγάλη σκιά, ἓνα κρυφὸ σαράκι νὰ τὸν σιγοτρώει καὶ νὰ τὸν βασανίζει.

Ἐντυπωσιασμένος ὁ δάσκαλος ἀπὸ τὴν ὑποβλητικὴ ἀτμόσφαιρα τῆς ἀγιορειτικῆς ἐρήμου καὶ ἀφοπλισμένος ἀπὸ τὴν ἀγάπη τοῦ γερο-Δανιήλ, δὲν ἄργησε ν' ἀνοίξει μπροστὰ του ὄλη του τὴν καρδιά. Ἦταν κάτι ποὺ ἔκανε γιὰ πρώτη φορὰ.

- Ἀπὸ τότε ποὺ τέλειωσα τὶς σπουδές μου στὴ Θεσσαλονίκη, εἶπε, καὶ διορίστηκα στὴ Γερμανικὴ Σχολή, πῆρα τὴν ἀπόφαση νὰ ζήσω μιὰ χριστιανικὴ ζωή. Ἄρχισα, λοιπόν, νὰ μελετῶ μὲ ζῆλο τὴν Ἁγία Γραφή, νὰ προσεύχομαι θερμὰ καὶ νὰ κάνω αὐστηρὲς νηστεῖες. Μιὰ νύχτα, καθὼς προσευχόμουνα μὲ δάκρυα μπροστὰ στὴν εἰκόνα τῆς Παναγίας, βλέπω μιὰ πύρινη φλογα νὰ ξεπηδαίει ἀπὸ τὴν ἁγία Της μορφή, νὰ μπαίνει μέσα μου καὶ νὰ μὲ πλημμυρίζει μὲ ἀνέκφραστη χαρὰ. Ἀπὸ τότε τὸ «*Κύριε Ἰησοῦ Χριστέ...*» δὲν ἔλειπε ἀπὸ τὴν καρδιά μου. Μὲ τὶς συνεχεῖς καὶ πολὺωρες προσευχές, ποὺ ἀκολούθησαν, καθάρισε ὁ νοῦς μου κι ἔγινε ἱκανὸς νὰ βλέπει συχνά, στὸν ὕπνο καὶ στὸν ζύπνιο, διάφορα ὀράματα. Ἔτσι, κάποτε μοῦ παρουσιάστηκε ἓνας ἀστραφτερὸς ἄγγελος καὶ μοῦ εἶπε: «Μ' ἔστειλε ὁ Θεός, γιὰ νὰ εἶμαι παντοτινὸς βοηθός σου. Πρέπει, ὅμως, κι ἐσὺ νὰ μὴ σταματήσεις τὶς νηστεῖες καὶ τὶς προσευχές σου». Τὰ λόγια του τὰ δέχτηκα σὰν ἀπὸ τὸ στόμα τοῦ Θεοῦ, γι' αὐτὸ ἐπιδόθηκα μὲ περισσότερο ζῆλο στὴν

προσευχή και τη νηστεία. Ἐφτασα στο σημεῖο νὰ κοιμᾶμαι μιὰ ὥρα μόνο τὴν ἡμέρα καὶ νὰ τρώω δύο φορές τὴν ἑβδομάδα ξερὸ ψωμὶ καὶ νερό. Συχνά, στὶς ὀλονύχτιες προσευχές μου, κρατοῦσα τὴν Ἁγία Γραφή στὰ χέρια καὶ παρακαλοῦσα τὸν Θεὸ νὰ μοῦ ἀποκαλύψει τὶς ὁράσεις τοῦ Ἡσαΐα, τοῦ Ἰεζεκιὴλ καὶ τῶν ἄλλων προφητῶν ἢ νὰ μοῦ φανερώσει τὰ γεγονότα ποὺ περιγράφει στὴν Ἀποκάλυψη ὁ εὐαγγελιστὴς Ἰωάννης. Καὶ πραγματικά, ἔπεφτα ἀμέσως σὲ ἔκσταση καὶ ἔβλεπα ὅλες αὐτὲς τὶς θεωρίες, γιὰ τὶς ὁποῖες παρακαλοῦσα τὸν Κύριο.

- Καλὰ, τὸν διέκοψε ὁ γερο-Δανιὴλ, ποὺ τὸν παρακολουθοῦσε μὲ ἐνδιαφέρον, ὅλα αὐτὰ τὰ ἐξομολογήθηκαν ποτὲ σὲ κανέναν πνευματικό;

- Ὅχι, ἐσεῖς εἶστε ὁ πρῶτος ποὺ τὰ μαθαίνει. Κι αὐτό, γιὰτι πολλὲς φορές μοῦ παρουσιαζόταν ὁ Χριστὸς καὶ μοῦ ἔλεγε: “Πρόσεχε, νὰ μὴν τὰ πεῖς σὲ κανένα. Σήμερα οἱ πνευματικοὶ δὲν εἶναι διακριτικοί, καὶ ὑπάρχει φόβος νὰ σὲ βλάψουν”.

Ὁ γέροντας εἶχε παρατηρήσει ἀπὸ τὶς πρῶτες στιγμὲς ὅτι τὰ μάτια τοῦ συνομιλητῆ του ἦταν ἐλαττωματικά καὶ τὸ ἀριστερό του χέρι καμμένο, μὲ τρία μόνο δάχτυλα. Θεώρησε, λοιπόν, τώρα κατάλληλη τὴ στιγμή νὰ ζητήσει ἐξηγήσεις.

- Τὰ μάτια μου σχεδὸν καταστράφηκαν, γιὰτι ἤμουν ὑποχρεωμένος, καθὼς μὲ πρόσταξε ὁ ἄγγελός μου, νὰ στέκομαι δυὸ ὥρες κάθε μεσημέρι, καὶ μάλιστα τὸ καλοκαίρι, κάτω ἀπὸ τὸν ἥλιο, κοιτάζοντάς τον σταθερά. Ἀπὸ τὸν πύρινο δίσκο του ἔβλεπα νὰ βγαίνουν ἀναρίθμητοι ἄγγελοι καὶ ἅγιοι, κάθε μέρα καὶ διαφορετικοί. Ἀντικρίζοντάς τους, χαιρόμουν καὶ ἀσταμάτητα ἔκανα τὸν σταυρό μου. Μολονότι ἀπὸ τὰ μάτια μου, ποὺ πονοῦσαν φοβερά, ἔτρεχαν καυτὰ δάκρυα, ἐγὼ συνέχιζα ἀπόπτος νὰ κοιτάζω τὸν ἥλιο. Πάνω ἀπ’ ὅλα ἔβαζα τὴν ὑπακοὴ στὸν ἄγγελό μου... Αὐτὸς μὲ εἶχε προστάξει παλαιότερα νὰ διαβάω κάθε νύχτα ὄρθιος τὴν Παλαιὰ Διαθήκη, κρατώντας στὸ ἀριστερό μου χέρι μιὰν ἀναμμένη λαμπάδα· καὶ ὅταν ἡ λαμπάδα θὰ φτάνει στὸ κάτω μέρος, νὰ τὴ σβήνω. Ἔτσι κι ἔκανα. Μιὰ νύχτα, λοιπόν, ξημερώνοντας τοῦ ἁγίου Σπυρίδωνος, ἐνῶ κρατοῦσα τὴν λαμπάδα, ἔλαμψε ξαφνικὰ τὸ δωμάτιό μου. Καὶ νά! Μοῦ παρουσιάζεται ὁ ἅγιος Σπυρίδων ὀλόλαμπρος καὶ μοῦ λέει: “Χαῖρε ἀθλήτᾳ Νικόλαε! Πολὺ σ’ εὐχαριστῶ γιὰ τὴν εὐλάβεια ποὺ μοῦ δείχνεις. Ἀπόψε θέλω νὰ λάβεις μαρτυρικὸ στεφάνι. Αὐτὴ τὴ

λαμπάδα πού κρατᾶς, σὺν λιώσει καὶ φτάσει ὡς τὴν παλάμη σου, μὴν τὴ σβήσεις. Συνέχισε νὰ τὴ βαστᾶς σφιχτά, κι ἄς φαίνεται πὼς θὰ καίει τὸ χέρι σου. Ἐσὺ στάσου ἀνδρείος, καὶ θὰ νικήσεις τὸν πανοῦργο διάβολο”. Αὐτὰ εἶπε ὁ ἅγιος κι ἐξαφανίστηκε. Ἐγὼ βάλθηκα ἀμέσως νὰ ἐκπληρώσω μὲ ἀκρίβεια τὴν ἐντολή του. Ὅταν, λοιπόν, ἡ λαμπάδα τέλειωνε καὶ ἡ φλόγα ἄρχιζε νὰ μοῦ καίει τὴν παλάμη, ἔκανα ὑπομονή, πιστεύοντας ὅτι πρόκειται γιὰ μαρτύριο. Στὴν ἀρχή, μάλιστα, δὲν πονοῦσα, ἀλλὰ ἔνιωθα μιὰν ἄρρητη εὐωδία. Ὅταν, ὅμως, οἱ πληγὲς ἀπὸ τὰ ἐγκαύματα μεγάλωσαν κι ἄρχισαν νὰ τρέχουν διάφορα ὑγρά, οἱ πόνοι ἔγιναν φρικτοί. Τότε ἦταν πού ἄκουσα καὶ μιὰ φωνή: “Γλείφε τὴν ὕλη, πού τρέχει ἀπὸ τὸ καμμένο χέρι σου, γιατί αὐτὴ ἰσοδυναμεῖ μὲ θεία Μετάληψη”!...

Ὁ ταλαίπωρος Νικόλαος συνέχισε ἐπὶ ὥρες νὰ διηγεῖται τὴ μιὰ μετὰ τὴν ἄλλη τὶς πλάνες του. Καὶ ὁ γέρο-Δανιὴλ τὸν ἄκουγε ὑπομονετικά. Τέλειωσε μὲ τὴ μεγαλύτερη πλάνη, στὴν ὁποία τὸν ἔριξε ὁ πονηρός, τὴν ἄρνηση τῆς πίστεως.

- Μιὰ μέρα μοῦ παρουσιάστηκε ὁ ἴδιος ὁ Χριστὸς καὶ μοῦ εἶπε: “Παιδί μου Νικόλαε, ἓνα πράγμα σοῦ λείπει ἀκόμα γιὰ νὰ φτάσεις στὴν τελειότητα. Κάνε το καὶ τοῦτο, καὶ πολὺ θὰ μ’ εὐχαριστήσεις. Τὸ Βάπτισμα πού σοῦ ἔδωσαν οἱ γονεῖς σου δὲν εἶναι γνήσιο. Οἱ πατέρες τῆς Ἐκκλησίας, δυστυχῶς, ἀλλοίωσαν τὸ ἀρχικὸ Βάπτισμα, πού παρέλαβαν ἀπὸ τοὺς ἀγίους Ἀποστόλους. Πήγαινε, λοιπόν, στὴ Θεσσαλονίκη καὶ ραντίσου ἀπὸ τοὺς Γερμανοὺς Διαμαρτυρομένους, πού διασώζουν μέχρι σήμερα ἀνόθευτη τὴν ἀποστολικὴ παράδοση”. Χωρὶς τὸν παραμικρὸ δισταγμὸ, ἐπισκέφθηκα σύντομα τοὺς Προτεστάντες στὸ Γερμανικὸ Νοσοκομεῖο τῆς Θεσσαλονίκης, τοὺς μίλησα γιὰ τὴν ὄπασία μου, κι ἐκεῖνοι πρόθυμα μὲ βάπτισαν μὲ τὴ δική τους τάξη... Ἀπὸ τότε, ὅμως, πολλὰ ἐρωτηματικὰ ἄρχισαν νὰ στριφογυρίζουν στὸ λογισμό μου κι ἓνα βάρος ἀσκήτω νὰ πλακῶνει τὰ σωθικά μου... Δὲν ἄντεξα· πήρα τὴν ἀπόφαση καὶ ἤρθα στὸν ἀγιασμένο τοῦτο τόπο, μήπως καὶ βρῶ τὴ λύτρωση...

Εἶχαν συμπληρωθεῖ ἕξι ὀλόκληρες ὥρες ἀπὸ τὴ στιγμή πού ὁ Νικόλαος ἄνοιγε τὴν πόρτα τῆς καρδιᾶς του στὸν σοφὸ καὶ διακριτικὸ γέροντα τῶν Κατουνακίων. Τὸ πρῶτο βῆμα γιὰ τὴν ἀπελευθέρωσή του πραγματοποιήθηκε. Ὁ γερο-Δανιὴλ τὸν κράτησε κοντά του δυὸ μέρες καὶ τοῦ φανέρωσε τὶς οἰκτρές του

πλάνες, χρησιμοποιώντας την κοινή λογική, πολλά άγιογραφικά επιχειρήματα, πατερικά παραδείγματα και γνώμες. Ὁ Νικόλαος πείστηκε. Ἐξομολογήθηκε τὰ κρίματά του σὲ πνευματικὸ καὶ δέχτηκε τὸ ἅγιο Χρίσμα. Ἔτσι λυτρώθηκε ἀπὸ τὴ σατανικὴ κυριαρχία.

Τὸ καπίστρι τοῦ σατανᾶ

Στὶς ἀρχὲς τοῦ 20οῦ αἰῶνα, ἀσκήτευε στὰ ἐρημικὰ Κατουνάκια τοῦ Ἁγίου Ὁρους ἕνας πολὺ ἐνάρετος γέροντας. Πολλοὶ μοναχοὶ κατέφευγαν κοντὰ του, γιὰ νὰ τὸν συμβουλευτοῦν.

Ὁ γέροντας ζοῦσε γιὰ χρόνια μόνος του. Τόσο πολὺ ἀγαποῦσε τὴν ἡσυχία καὶ τὴν προσευχή, ὥστε δὲν ἤθελε ν' ἀναλάβει εὐθύνη πνευματικῆς πατρότητας. Γι' αὐτὸ δὲν δεχόταν κανέναν ὑποτακτικό.

Κάποιος νέος, ὅμως, ἀφοῦ γιὰ πολλὰς μέρες τὸν παρακαλοῦσε μὲ δάκρυα, κατάφερε νὰ τὸν λυγίσει. Ἔτσι, ὁ γέροντας τὸν δέχτηκε καί, ὡστερ' ἀπὸ δοκιμασία μερικῶν χρόνων, στὴ διάρκεια τῆς ὁποίας ἔδειξε καλὴ διαγωγή, τὸν ἔκειρε μοναχό.

Πέρασε καιρὸς. Καὶ ξαφνικὰ, μὲ τὴ συνέργεια τοῦ πονηροῦ, ὁ ὑποτακτικὸς ἄλλαξε διάθεση ἀπέναντι στὸν γέροντά του. Υἱοθετώντας, χωρὶς νὰ τὸ καταλαβαίνει, δαιμονικὲς ὑποβολές, θεώρησε πὼς ὁ γέροντάς του δὲν ἄξιζε καὶ τόσο τὸ σεβασμὸ καὶ τὴν ὑπόληψη ποὺ ἀπολάμβανε ἀπὸ τοὺς συνασκητές του· καὶ πὼς, ἀφοῦ δὲν ἦταν παπὰς καὶ πνευματικὸς, δὲν ἦταν ὁ ἴδιος ὑποχρεωμένος νὰ τοῦ λείει ὄλους τοὺς λογισμοὺς του, οὔτε νὰ τοῦ φανερώνει τὸν ψυχικὸ του κόσμο.

Ἔτσι, καθὼς λένε στὸ Ὁρος, “τοῦ κλειδῶσε ὁ διάβολος τὸ στόμα καὶ πέταξε τὸ κλειδί στὴ θάλασσα”.

Μὲ τὸν καιρὸ, ὁ πόλεμος τῶν λογισμῶν δυνάμωσε: “Ὁ γέροντας εἶναι πλανεμένος καὶ ὑποκριτής”, σκεφτόταν ὁ μοναχός, “καὶ ὄχι, ὅπως νομίζουν, προχωρημένος στὴν πνευματικὴ ζωή. Εἶναι ἄξεστος, ἀπαίδευτος καὶ ἀνίκανος νὰ ὀδηγεῖ ἄλλους. Γι' αὐτὸ, καλὰ θὰ κάνω νὰ φύγω καὶ νὰ βρῶ ἄλλον καλύτερο”.

Ὁ γέροντας, διαβλέποντας στὴν καρδιά τοῦ ὑποτακτικοῦ του τὸν πόλεμο, τὸν συμβούλευε ἀνάλογα, θυμίζοντάς του τὶς ὑποσχέσεις ποὺ ἔδωσε ἐνώπιον Θεοῦ καὶ ἀνθρώπων. Ἐκεῖνος, ὅμως δὲν συμμορφωνόταν. Καὶ μιὰ μέρα, πῆρε τὸ δρόμο τῆς παρακοῆς.

Νέος καὶ ἄπειρος ἀκόμη ἀπὸ παγίδες δαιμονικῆς, ἔφυγε ἀπὸ τὰ

Κατουνάκια και κατέληξε στη Σκήτη της Άγίας Άννης. Φτάνοντας κοντά στην Καλύβη του Άγιου Γεωργίου, κάθισε να ξεκουραστεί, πιστεύοντας πως έτσι θα ξεθόλωνε το σκοπισμένο μυαλό του.

Ό γέροντας, στο μεταξύ, από τη στιγμή που έφυγε ο ύποτακτικός, άφοσιώθηκε για χάρη του στην προσευχή. Παρακαλούσε τον Κύριο και την Ύπεραγία Θεοτόκο να μην του καταλογίσουν τον εγωϊσμό και την άπερισκεψία, αλλά να οικονομήσουν τη μετάνοια και την επιστροφή του.

Ένώ, λοιπόν, ήταν καθισμένος στην πέτρα ο ύποτακτικός, του ἔλαχε τὸ κακὸ συναπάντημα καὶ ἡ ἀμοιβὴ τῆς ἀποστασίας του: Βλέπει ὀλοφάνερα μπροστά του, με ἄγρια μορφή και διαθέσεις τὸν σατανά! Κρατοῦσε στὰ χέρια ἓνα καπίστρι μουλαρίσιο. Τοῦ τό ᾿δειξε προκλητικὰ καὶ τοῦ εἶπε με χαιρεκακία:

- Αὐτὸ ἤθελα, αὐτὸ ἐπιδίωκα τόσο καιρό, καὶ τὸ κατάφερα ἐπιτέλους: Νὰ σοῦ ἐμπνεύσω ἐγωϊσμό, νὰ σὲ ρίξω στὴν παρακοή καὶ νὰ σὲ βγάλω ἀπὸ τὴ σκέπη καὶ τὴν ἀγάπη τοῦ γέροντά σου. Τώρα πιά εἶσαι δικός μου. Θὰ σοῦ φορέσω αὐτὸ τὸ καπίστρι καὶ θὰ σὲ σέρνω ὅπου θέλω ἐγώ!

Μ' αὐτὰ τὰ λόγια ὄρμησε νὰ τοῦ τὸ φορέσει. Ὁ δυστυχισμένος μοναχός, ἂν καὶ ἔτρεμε ἀπὸ τὸ φόβο του, ἀντιστάθηκε ὅσο μπορούσε. Πάλαιψε πραγματικά. Εὐτυχῶς πὺ ζήτησε ἀμέσως τὴν βοήθεια τοῦ Χριστοῦ, τῆς Παναγίας καὶ τοῦ γέροντά του.

- Μετανοῶ, γέροντα! φώναξε ἀπὸ τὰ βάθη τῆς ψυχῆς του. Βοήθησέ με, κι ἐπιστρέφω ἀμέσως κοντά σου!

Τὴν ἴδια στιγμή -τὶ θαυμαστό!- ἔγινε ἄφαντος ὁ τρισκατάρατος, ἀφήνοντας ἐκεῖ στὴν περιοχὴ ἀφόρητη δυσοσμία, πὺ ἔνωσαν καὶ οἱ γείτονες μοναχοί.

Μόλις συνῆλθε ὁ ἀποστάτης ἀπὸ τὴ φοβερὴ ἐκείνη ἐμπειρία, ξεκίνησε τρέχοντας γιὰ τὴν καλύβη του. Βρῆκε τὸν γέροντά του γονατιστὸ καὶ δακρυσμένο στὸ παρεκκλήσι, μπροστὰ στὶς εἰκόνες τοῦ τέμπλου.

Ὁ γέροντας τὸν ἀγκάλιασε καὶ τὸν καταφίλησε, σὰν τὸν ἄσωτο τῆς παραβολῆς, πὺ γύρισε ἀπὸ τὴν χώρα τῆς πλάνης καὶ τῆς ἀπώλειας. Κι ἐκεῖνος, ζητώντας με δάκρυα συγχώρηση, διηγήθηκε τρέμοντας τὸ φοβερό του πάθημα καὶ τὴν πάλη του με τὸ δαίμονα. Μετανιωμένος πιά γιὰ ὅλα, ὑποσχόταν ταπείνωση καὶ ἀδιάκριτη ὑπακοή.

Ὁ γέροντας, ἀφοῦ δόξασε τὸν Χριστὸ καὶ τὴν Παναγία γιὰ

τὴ σωτηρία τοῦ ὑποτακτικοῦ του, τὸν ἔστειλε σὲ πνευματικὸ γιὰ ἐξομολόγησι. Κι ἐκεῖνος τοῦ σύστησε νὰ διηγηθῆι τὸ πάθημά του δημόσια, σὲ γενικὴ σύναξιν τῶν πατέρων, γιὰ τὴν ὠφέλεια τῶν πολλῶν.

Στὸ σημεῖο ποὺ ἔγινε ἡ δαιμονικὴ ἐμφάνισι καὶ ἡ πάλη, τοποθετήθηκε σταυρός, γιὰ νὰ τὸν ἀσπάζονται οἱ περαστικοί, καὶ μάλιστα οἱ ἀρχάριοι ὑποτακτικοί, καὶ νὰ ζητοῦν τὴ χάρι καὶ δυνάμη του ἐναντίον τοῦ ἐχθροῦ τῆς σωτηρίας τους.

Βλ. “Οἱ Δαίμονες καὶ τὰ ἔργα τους,,” Ἐκδ. Ἱ. Μονῆς Παρακλήτου.

ΕΡ.: Πρέπει νὰ φροντίζουμε γιὰ τὴ διόρθωση τοῦ πλησίον, ὅταν αὐτὸς ἁμαρτάνει ἢ πλανιέται;

ΑΠ.: Ἡ χριστιανικὴ ἀγάπη μᾶς ἐπιβάλλει νὰ ἐνδιαφερόμαστε ὄχι μόνο γιὰ τὴν ἐπίγεια εὐτυχία ἀλλὰ καὶ γιὰ τὴν αἰώνια σωτηρία τῶν συνανθρώπων μας. Ἔτσι, ὀφείλουμε νὰ φροντίζουμε γιὰ τὴν ἐπιστροφή τους ἀπὸ τὴν ἁμαρτία, τὴν πλάνη καὶ τὴν αἵρεση. Πῶς μπορούμε, ἀλήθεια, ἂν πραγματικὰ ἀγαπᾶμε τοὺς ἀδελφούς μας, νὰ τοὺς βλέπουμε ἀδιάφορα ἀλυσσοδεμένους ἀπὸ τὸ διάβολο καὶ καταπληγωμένους ψυχικά; «Ποιανοῦ ἢ πίστη ἀσθενεῖ καὶ δὲν ἀσθενῶ κι ἐγώ; Ποιὸς ὑποκύπτει στὸν πειρασμὸ καὶ δὲν ὑποφέρω κι ἐγώ;», γράφει ὁ ἀπόστολος Παῦλος (Β΄ Κορ. 11:29). Καὶ ὁ ἅγιος Ἰάκωβος ἐπισημαίνει: «Ἀδερφοί μου, ἂν κάποιος ἀπὸ σᾶς ξεστρατίσει ἀπὸ τὴν ἀλήθεια καὶ κάποιος ἄλλος τὸν ἐπαναφέρει, πρέπει νὰ ξέρει ὅτι αὐτὸς ποὺ ἐπανέφερε ἕναν ἁμαρτωλὸ ἀπὸ τὸν πλανημένο δρόμο του, θὰ σώσει τὴν ψυχὴ του ἀπὸ τὸν θάνατο καὶ θὰ ἀπαλλαγεῖ ἀπὸ πλῆθος ἁμαρτίες» (Ἰακ. 5:19-20).

ΕΡ.: Ὑπάρχει καλὴ καὶ κακὴ ἀγάπη πρὸς τὸν ἑαυτὸ μας;

ΑΠ.: Ναί. Ἡ καλὴ ἀγάπη ταυτίζεται μὲ τὴν ἐπιθυμία καὶ τὸν ἀγῶνα ἀποκτήσεως τῆς αἰώνιας ζωῆς, μὲ τὴν ἐπιδίωξη δηλαδὴ τῆς σωτηρίας τῆς ψυχῆς, σύμφωνα μὲ τὴ διδασκαλία τοῦ Κυρίου μας καὶ τῆς Ἐκκλησίας Του. Ἡ ἀγάπη αὐτὴ εἶναι χρέος μας, ἀφοῦ ὁ Θεὸς τόσο μᾶς ἀγάπησε, «ὥστε παρέδωσε στὸ θάνατο τὸν μονογενῆ Του Υἱό, γιὰ νὰ μὴ χαθεῖ ὁποῖος πιστεῦει σ' Αὐτόν, ἀλλὰ νὰ ἔχει ζωὴ αἰώνια» (Ἰω. 3:16). Πολὺ συχνὰ τὸ Εὐαγγέλιο μᾶς παραγγέλλει νὰ φροντίζουμε γιὰ τὴν αἰώνια σωτηρία μας (βλ. λ.χ. Ματθ. 16:26, Λουκ. 13:24). Δὲν εἶναι, βέβαια, ἐνάντια στὸ θέλημα τοῦ Θεοῦ καὶ ἡ φροντίδα γιὰ τὴν εὐημερία στὴν πρόσκαιρη τούτη ζωὴ, φτάνει νὰ κινεῖται στὰ πλαίσια τοῦ εὐαγγελικοῦ νόμου.

Ἡ κακὴ ἀγάπη πρὸς τὸν ἑαυτὸ μας εἶναι ἡ φιλαυτία, ποὺ ἐπιδιώκει τὴν ἐμπαθῆ ἱκανοποίηση τῶν ἐπιθυμιῶν μας, συχνὰ σὲ βάρος τῶν συνανθρώπων μας καὶ μὲ παράβαση τοῦ θείου νόμου.

Ὁ χριστιανὸς πάνω ἀπὸ τὸν ἑαυτὸ του βάσει πάντα τὸν Θεὸ καὶ

δίπλα στον έαυτό του βάζει πάντα τόν πλησίον, γιατί δέν ξεκνάει τὰ λόγια τοῦ Χριστοῦ: «Ν᾽ ἀγαπᾶς τόν Κύριο, τόν Θεό σου, μ᾽ ὅλη τήν καρδιά σου, μ᾽ ὅλη τήν ψυχή σου καί μ᾽ ὅλο τὸ νοῦ σου. Αὐτὴ εἶναι ἡ πρώτη καί ἡ πιὸ μεγάλη ἐντολή. Καί δευτέρη ἐξίσου σπουδαία: «Ν᾽ ἀγαπᾶς τόν πλησίον σου ὅπως τόν έαυτό σου. Σ᾽ αὐτὲς τὶς δύο ἐντολὲς **συνοψίζονται ὁλος ὁ νόμος καί οἱ προφῆτες**» (Ματθ. 22:37-40).

ΕΡ.: Ποιὲς θὰ εἶναι οἱ καταστάσεις τῶν ψυχῶν στὴ μέλλουσα ζωή;

ΑΠ.: Ὁ Χριστός, ὅταν μίλησε γιὰ τὴν τελικὴ Κρίση, εἶπε ξεκάθαρα πῶς οἱ ἁμαρτωλοὶ θὰ πᾶνε στὴν αἰώνια τιμωρία καί οἱ δίκαιοι στὴν αἰώνια ζωή (Ματθ. 25:46). Δύο θὰ εἶναι, ἐπομένως, οἱ καταστάσεις τῶν ψυχῶν: ἡ κατάστασις τῆς αἰώνιας μακαριότητος τῶν δικαίων στὴ βασιλεία τῶν οὐρανῶν καί ἡ κατάστασις τῆς αἰώνιας ὀδύνης τῶν ἁμαρτωλῶν στὴν κόλασις. Αὐτὸ φαίνεται καί ἀπὸ τὰ λόγια τοῦ ἀποστόλου Παύλου: «Μὴν ἔχετε ψευδαισθήσεις, ὁ Θεὸς δέν ἐμπαίζεται. Γιατὶ ὅ,τι σπέρνει ὁ ἄνθρωπος, αὐτὸ θὰ θερίσει. Ἔτσι, ὅποιος σπέρνει στὸν ἄγρο τῶν ἁμαρτωλῶν ἐπιθυμιῶν του, θὰ θερίσει ἀπὸ κεῖ ὡς καρπὸ τὴν καταστροφὴ. Ὅποιος, ὅμως, σπέρνει στὸν ἄγρο τοῦ Πνεύματος, αὐτὸς θὰ θερίσει ὡς καρπὸ τοῦ Πνεύματος τὴν αἰώνια ζωή» (Γαλ. 6:8). Ὡστόσο, ἀναμφίβολα θὰ ὑπάρχουν διαβαθμίσεις τόσο στὴν ὀδύνη τῆς κολάσεως ὅσο καί στὴ μακαριότητα τῆς οὐράνιας βασιλείας· στὴν πρώτη ἀνάλογα μὲ τὸ βαθμὸ τῆς ἁμαρτωλότητος τῶν κολασμένων ψυχῶν, καί στὴ δευτέρη ἀνάλογα μὲ τὸ βαθμὸ τῆς καθάρσεως ἀπὸ τὴν ἁμαρτία, τῆς οἰκειώσεως τοῦ ἀγαθοῦ τῆς σωτηρίας καί τῆς πνευματικῆς τελειώσεως τῶν μακάριων ψυχῶν. Ὁ Κύριος ἀποκάλυψε ὅτι στὴ βασιλεία τῶν οὐρανῶν ὑπάρχουν πολλοὶ τόποι διαμονῆς (Ἰω. 14:2). Καί ὁ ἀπόστολος Παῦλος, μιλώντας γιὰ τὴν ἀνάστασις τῶν σωμάτων, χρησιμοποίησε ἀλληγορικὰ τὸ παράδειγμα τῶν ἀστεριῶν: Ὅπως στὸν φυσικὸ οὐρανὸ τὰ ἀστέρια δέν ἔχουν ὅλα τὴν ἴδια λαμπρότητα, ἀλλὰ κάποια ἀνακλοῦν περισσότερο φῶς καί κάποια λιγότερο, ἔτσι καί στὸν πνευματικὸ οὐρανὸ τῆς Ἐκκλησίας τὰ νοτιὰ ἀστέρια δέν θὰ ἔχουν ὅλα ἴση λαμπρότητα. «Ἄλλη ἡ λάμψη τοῦ ἥλιου, ἄλλη τῆς σελήνης καί ἄλλη τῶν ἀστρῶν· ἀλλὰ καί μεταξὺ τῶν ἀστρῶν, ἄλλη ἡ λάμψη τοῦ ἐνὸς καί ἄλλη τοῦ ἄλλου. Τὸ ἴδιο θὰ συμβεῖ καί μὲ τὴν ἀνάστασις τῶν νεκρῶν» (Α΄ Κορ. 15:42).

ΕΡ.: Πού βασίζεται η άθεΐα;

ΑΠ.: Πουθενά. Καμιά ανθρώπινη έπιστήμη δέν μπορεί νά αποδείξει τήν άνυπαρξία τοῦ Θεοῦ, άφοῦ ἡ θεία οὐσία εἶναι άπόλυτα ύπερβατική, άπρόσιτη στίς σωματικές αισθήσεις και άκατάληπτη άπό τήν ανθρώπινη διάνοια. Ἡ θεία ένέργεια, ώστόσο, εἶναι διάχυτη στήν έξωτερική δημιουργία και γίνεται άντιληπτή άπό τίς ψυχικές αισθήσεις τών καλοπροαίρετων ανθρώπων. Ἡ φυσική κτίση έξαγγέλλει τήν ύπαρξη, τή σοφία και τή δόξα τοῦ Θεοῦ, ώπως ψάλλει ὁ Δαβίδ: «Οἱ οὐρανοὶ διηγούνται τὰ μεγαλεῖα τοῦ Θεοῦ και τὸ σπερέωμα μᾶς λέει πὼς εἶναι τών χειρῶν Του ἔργο» (Ψαλμ. 18:1). Ὅ,τι μπορούμε νά γνωρίζουμε γιά τὸν Θεό, μᾶς τὸ φανερώνει ὁ ἴδιος, λέει και ὁ άπόστολος Παῦλος (Ρωμ. 1:19). Και έξηγεῖ στή συνέχεια: «Μολονότι, δηλαδή, εἶναι άόρατες και ἡ άιώνια δύναμη τοῦ Θεοῦ και ἡ θεϊκή Του ιδιότητα, οἱ άνθρωποι μπορούν νά τίς δοῦν μέσα στή δημιουργία άπό τότε πού ἔγινε ὁ κόσμος» (Ρωμ.1:20).

Ἔτσι, ὅσοι δέν πιστεύουν, «δέν ἔχουν καμιά δικαιολογία» γιά τὸ ὅτι «ἡ ασύνετη καρδιά τους βυθίστηκε στὸ σκοτάδι τῆς πλάνης» (Ρωμ. 1:20, 21). Ἡ ασύνετη καρδιά, λοιπόν, νά ποιά εἶναι ἡ αίτία τῆς άθεΐας σύμφωνα μὲ τὸν άπόστολο. Ἀλλά τὸ ἴδιο δέν εἶχε πεῖ αίῶνες πρὶν και ὁ θεόπνευστος Δαβίδ; «Εἶπε μέσα στήν καρδιά του ὁ ασύνετος: “Δέν ύπάρχει Θεός”» (Ψαλμ. 13:1· 52:2). Και πὼς γίνεται μιὰ καρδιά τόσο ασύνετη, ὡστε νά άρνεῖται τὸν Κύριο; Ἀπό τὸν έγωισμό, άπό τὴ φιληδονία, άπό τὴν άμαρτία και τὸν έφευρέτη της, τὸ σατανά. Ὁ άπόστολος, μιλώντας γιά τὴν άπιστία εἰδικά άπέναντι στὸν Χριστὸ και τὸ εὐαγγέλιό Του, λέει: «Ὁ σατανάς, ὁ θεός αὐτοῦ τοῦ αίῶνα, τύφλωσε τὴ διάνοια τών άπίστων, ὡστε νά μὴν μπορούν νά δοῦν τὸ φῶς τοῦ εὐαγγελίου, πού άποκαλύπτει τὴ δόξα τοῦ Χριστοῦ» (Β΄ Κορ. 4:4).

ΕΡ.: Γιατί πρέπει νά ἔχουμε ταπεινοφροσύνη;

ΑΠ.: Ἐπειδὴ δέν ύπάρχει άπολύτως κανένας λόγος νά ἔχουμε ύπερηφάνεια. Για ποιὸ πράγμα νά καυχηθοῦμε; Ὅλα τὰ άγαθὰ πού ἔχουμε, τόσο τὰ ὑλικά ὅσο και τὰ πνευματικά, τὰ ὀφείλουμε στὸν Κύριο, άφοῦ, ὅπως γράφει ὁ άδελφόθεος Ἰάκωβος, «κάθε καλὴ προσφορά και κάθε τέλει δῶρο ἔρχεται άπό ψηλά» (1:17). «Τι ἔχεις πού νά μὴν τὸ ἔλαβες;», μᾶς ρωτáει και ὁ άπόστολος Παῦλος· «και άφοῦ τὸ ἔλαβες άπό τὸν Θεό, γιὰτι καυχέσαι σὰν νά μὴν τὸ ἔχεις λάβει ὡς δῶρο;» (Α΄ Κορ. 4:7). Ὁ πρῶτος λόγος, λοιπόν, γιά

τὸν ὁποῖο δὲν μπορούμε παρὰ νὰ ἔχουμε ταπεινοφροσύνη, εἶναι ἡ ἐπίγνωση πὼς ὅλα ὅσα ἔχουμε προέρχονται ἀπὸ τὸν Θεὸ καὶ πὼς ἡ ζωὴ μας ὅλη ἐξαρτᾶται ἀπὸ τὸν Θεό.

Υπάρχει, ὅμως, κι ἕνας δεύτερος λόγος: ἡ συναίσθησις τῆς ἁμαρτωλότητός μας. Πατί, ὅπως λέει πάλι ὁ ἀδελφόςθεος, «ὄλοι μας κάνουμε πολλὰ σφάλματα» (Ίακ. 3:2), μὲ τὰ ὁποῖα λυπούμε τὸν Κύριο. «Κι ἂν ἰσχυριστοῦμε πὼς εἴμαστε ἀναμάρτητοι», ὑπογραμμίζει ὁ Ἰωάννης, «ἐξαπατοῦμε τὸν ἑαυτό μας καὶ δὲν λέμε τὴν ἀλήθεια» (Α' Ἰω. 1:8). Βλέποντας, λοιπόν, τὶς ἁμαρτίες μας καὶ μετανοώντας εἰλικρινὰ γι' αὐτές, δὲν θὰ οἰκειωθοῦμε τὴν ταπεινοφροσύνη;

ΕΡ.: Ποιὰ εἶναι τὰ χαρακτηριστικὰ τῆς ἀληθινῆς ἀγάπης πρὸς τὸν πλησίον;

ΑΠ.: Ἡ ἀληθινὴ ἀγάπη πρὸς τὸν πλησίον εἶναι πρῶτα-πρῶτα καθαρὴ, εἰλικρινὴς καὶ ἀνυπόκριτη, ὅπως τονίζουν οἱ κορυφαῖοι ἀπόστολοι στὶς ἐπιστολές τους. Ἔτσι, ὁ ἀπόστολος Παῦλος γράφει στοὺς χριστιανοὺς τῆς Ρώμης: «Ἡ ἀγάπη σας νὰ εἶναι ἀνυπόκριτη» (Ρωμ. 12:9). Ὁ ἀπόστολος Πέτρος παραγγέλλει: «Τώρα πού, ὑπακούοντας στὸν ἀληθινὸ Θεό, ἔχετε καθαρῆσαι τὶς καρδιές σας μὲ τὸ Ἅγιο Πνεῦμα, νὰ ἀγαπᾶτε εἰλικρινὰ ὁ ἕνας τὸν ἄλλο· ἡ ἀγάπη σας νὰ εἶναι ὁλόψυχη καὶ νὰ βγαίνει ἀπὸ καθαρὴ καρδιά» (Α' Πέτρ. 1:22).

Τὸ δεύτερο χαρακτηριστικὸ τῆς ἀληθινῆς ἀγάπης τὸ σημειώνει σὲ μιὰν ἐπιστολή του ὁ εὐαγγελιστὴς Ἰωάννης: «Παιδιά μου, ἄς μὴν ἀγαπᾶμε μὲ λόγια καὶ ὠραῖες φράσεις, ἀλλὰ ἔμπρακτα καὶ ἀληθινὰ» (Α' Ἰω. 3:18). Μὲ ἔργα, λοιπόν, ἀποδεικνύεται ἡ γνησιότητα τῆς ἀγάπης. Ὁ ἀπόστολος Ἰάκωβος γράφει σχετικὰ: « Ἄς πάρουμε τὴν περίπτωσι πού κάποιος ἀδερφὸς ἢ κάποια ἀδερφή δὲν ἔχουν ρούχα νὰ ντυθοῦν καὶ στεροῦνται τὸ καθημερινό τους φαγητό. Ἄν κάποιος ἀπὸ σᾶς τοὺς πεί, “ὁ Θεός μαζί σας! Εὐχομαι καὶ ρούχα νὰ βρεῖτε καὶ φαγητό νὰ χορτάσετε”, ποιὸ τὸ ὄφελος, ἂν δὲν τοὺς δώσει τὰ ἀπαραίτητα πού χρειάζεται τὸ σῶμα;» (Ἰάκ 2:15-16).

Τρίτο χαρακτηριστικὸ τῆς ἀληθινῆς ἀγάπης εἶναι ἡ πνευματικότητα. Πατί μπορεῖ μὲν ἡ ἀγάπη μας πρὸς τὸν πλησίον νὰ εἶναι εἰλικρινὴς καὶ ἀνυπόκριτη ἀλλὰ σαρκική, νὰ πηγάζει δηλαδὴ ἀπὸ ἀκάθαρτα πάθη ἢ ἐγκόσμια συμφέροντα. Ἀπὸ μιὰ τέτοια ἀγάπη προέρχονται ἀργὰ ἢ γρήγορα συμφορὲς καὶ μεταμέλειες. Ἡ γνήσια χριστιανικὴ ἀγάπη ἔχει πηγὲς καθαρές, τὴν ἀγάπην πρὸς τὸν Θεὸ καὶ τὴν

ὕπακοή σὺς ἐντολές Του. «Ἄν μὲ ἀγαπάτε, τηρήσετε τὶς ἐντολές μου», εἶπε ὁ Κύριος (Ἰω. 14:15). «Ὅπως σὰς ἀγάπησα ἐγώ, ἔτσι νὰ ἀγαπάτε κι ἐσεῖς ὁ ἕνας τὸν ἄλλο» (Ἰω. 13:34).

Ἡ ἀληθινὴ ἀγάπη πρὸς τὸν πλησίον δὲν εἶναι ἓνα χλιαρὸ αἴσθημα, ἀλλὰ φωτιὰ πού κατακαίει τὴ φιλαυτία καὶ ἐμπνέει τὴν αὐτοθυσία. Ὅποιος ἀγαπᾷ ἀληθινά, θυσιάζει γιὰ τὸ καλὸ τοῦ πλησίον ἀκόμα καὶ τὴν ζωὴ του, σύμφωνα μὲ τὸ παράδειγμα τοῦ Σωτῆρα μας Ἰησοῦ Χριστοῦ. «Γιατὶ τόσο πολὺ ἀγάπησε ὁ Θεὸς τὸν κόσμον, ὥστε παρέδωσε τὸν θάνατον τὸν μονογενῆ Του Υἱό, γιὰ νὰ μὴ χαθεῖ ὅποιος πιστεύει σ' Αὐτόν, ἀλλὰ νὰ ἔχει ζωὴ αἰώνια» (Ἰω. 3:16). «Κανεὶς δὲν ἔχει μεγαλύτερη ἀγάπη ἀπὸ κείνον πού θυσιάζει τὴ ζωὴ του γιὰ χάρη τῶν φίλων του» (Ἰω. 15:13).

ΕΡ.: Ποιὰ πρέπει νὰ εἶναι ἡ στάση μας ἀπέναντι στοὺς αἰρετικούς, τοὺς ἀλλοδόξους καὶ τοὺς ἀπίστους;

ΑΠ.: Οἱ αἰρετικοί, οἱ ἀλλόδοξοι καὶ οἱ ἄπιστοι εἶναι, ὅπως ὅλοι μας, ἄνθρωποι πλασμένοι σύμφωνα μὲ τὴν εἰκόνα τοῦ Θεοῦ (Γέν. 1:26), εἶναι κι αὐτοὶ ἀδερφοί μας. Ἔτσι ὀφείλουμε νὰ τοὺς ἀγαπᾶμε ὀλόψυχα καὶ εἰλικρινά, σύμφωνα μὲ τὴν ἐντολή τοῦ Κυρίου: «Ν' ἀγαπᾶς τὸν πλησίον σου ὅπως τὸν ἑαυτό σου» (Ματθ. 22:39). Γιὰ τὸ πνευματικὸ μας συμφέρον, πάντως, δὲν πρέπει νὰ συζητᾶμε μαζί τους γιὰ θέματα πίστεως, ἐπειδὴ εἶναι δυνατόν, ἐξαιτίας τῆς θεολογικῆς μας ἄγνοιας, νὰ δηλητηριαστοῦμε ψυχικὰ ἀπὸ τὴν αἴρεση ἢ τὴν ἀπιστία. Γιὰ τέτοιες συζητήσεις εἶναι ἀρμόδιοι οἱ ποιμένες καὶ διδάσκαλοι τῆς Ἐκκλησίας. Ἐμεῖς ἄς προσευχόμαστε ἐγκάρδια καὶ ἀδιάλειπτα στὸν Θεὸ γιὰ τὴν μεταστροφή καὶ τὴν ἐπιστροφή τους στὸν σωστικὸ περίβολο τῆς Ἐκκλησίας.

ΕΡ.: Τὶ σημαίνει ἡ φράση «Σοί, Κύριε», τὴν ὁποία λέμε στὸ τέλος τῆς Ἐκτενοῦς Δεήσεως τῆς θείας Λειτουργίας;

ΑΠ.: Σημαίνει: Σ' Ἐσένα ἐμπιστευόμαστε, Θεέ μας, τὸν ἑαυτό μας καὶ τοὺς ἀδερφούς μας καὶ ὀλόκληρη τὴ ζωὴ μας. Σ' Ἐσένα παραδίνουμε τὸ νοῦ μας, τὴν καρδιά μας, τὶς αἰσθήσεις μας, τὰ λόγια μας καὶ τὶς πράξεις μας. Σ' Ἐσένα παραδίνουμε τὴν πίστη μας, τὴν ἐλπίδα μας, καὶ τὰ δάκρυα τῆς μετάνοιας γιὰ τὶς ἁμαρτίες μας, μὲ τὶς ὁποῖες πικράναμε τὴν πατρικὴ Σου ἀγαθότητα. Σ' Ἐσένα παραδίνουμε τὴν τελευταία ὥρα τῆς ζωῆς μας, τὸν τελευταῖο χτύπο τῆς καρδιάς μας, τὴν τελευταία πνοή μας. Σ' Ἐσένα παραδίνουμε τὴν ψυχὴ μας, πού, μετὰ τὸ χωρισμὸ της ἀπὸ τὸ σῶμα, θὰ παρασταθεῖ στὸν φοβερὸ θρόνον Σου καὶ μὲ δέος θὰ ἀντικρῦσει

γιὰ πρώτη φορά τὴν ἀσύλληπτη δόξα τῆς μεγαλοσύνης Σου. Σ' Ἐσένα παραδίνουμε τὸ φθαρτὸ σῶμα μας μέχρι τὴν μελλοντικὴ του ἀνάσταση καὶ τὴν ἐπανένωσή του μὲ τὴν ψυχὴ.

Σ' Ἐσένα παραδίνουμε τὴν προσδοκία μας γιὰ τὴν αἰώνια ζωὴ καὶ μακαριότητα. Μὴ μᾶς ἀποδιώξεις μακριὰ Σου! Παράβλεψε τὶς ἁμαρτίες μας, ἐλέησέ μας καὶ σῶσε μας!

ΕΡ.: Μποροῦμε νὰ προσευχόμαστε τὴν ὥρα τῆς δουλειᾶς;

ΑΠ.: Καὶ μποροῦμε καὶ πρέπει νὰ προσευχόμαστε. Τὶ κάνουμε συνήθως τὴν ὥρα τῆς δουλειᾶς; Λέμε μάταια λόγια, κουτσομπολεύουμε καὶ κατακρίνουμε τοὺς συνανθρώπους μας, τραγουδάμε, καμμιά φορά καὶ τσακωνόμαστε μὲ τοὺς συνεργάτες ἢ τοὺς συναδέλφους μας. Στους ἐργασιακοὺς χώρους γίνεται συχνὰ τόση φασαρία, πὺ θαρρεῖς ὅτι μιλάει ὀλόκληρη ἡ οἰκουμένη. Ὅλη αὐτὴ ἡ φασαρία, κι ἂν ἀκόμα δὲν ἐμποδίζει τὴν ἐργασία, ἀναμφίβολα δὲν ὠφελεῖ τὴν ψυχὴ. Ποιὸς δὲν θὰ παραδεχθεῖ πῶς, ἀντὶ νὰ λέμε κούφια ἢ ἐφάρμακα λόγια, εἶναι καλύτερα νὰ προσευχόμαστε; Ἀρχίζοντας, γιὰ παράδειγμα, τὴ δουλειά σου, πῆς μυστικὰ ἢ καὶ δυνατὰ: “Κύριε, εὐλόγησε τὸν κόπο μου. Δώσε μου δύναμη καὶ βοήθησέ με νὰ τελειώσω αἴσια”. Ὅσο ἐργάζεσαι, ἐπαναλάμβανε μιὰ σύντομη προσευχὴ, ὅπως τὸ “Κύριε, ἐλέησον”. Βλέποντας τὴ δουλειά σου νὰ πηγαίνει καλὰ, λέγε: “Δόξα σοι, Κύριε”. Βλέποντάς τὴν νὰ μὴν πηγαίνει καλὰ, ἰκέτευε: “Ὑπεραγία Θεοτόκε, ἅγιοι τοῦ Θεοῦ, δεηθεῖτε στὸν Κύριο γιὰ μένα”. Ἄν σὲ πολεμήσουν κακοὶ λογισμοί, κάνε τὸ σταυρὸ σου καὶ πῆς: “Κύριε Ἰησοῦ Χριστέ, Υἱὲ τοῦ Θεοῦ, ἐλέησόν με, τὸν ἁμαρτωλόν”. “Φύλακα ἀγγελέ μου, φύλαξέ με”. Ἄν ἁμαρτησες μὲ τὸ λογισμό ἢ τὰ λόγια, ἀναστέναξε μὲ μετάνοια καὶ πῆς μὲ καρδιὰ συντριμμένη: “Θεέ μου, σπλαχνίσου με, τὸν ἁμαρτωλό”. Ἄν ἀπὸ λάθος χάλασε κάποιο μηχανήμα ἢ ἔσπασε κάποιο ἐργαλεῖο, μὴν ἀγανακτήσεις. Ἦρεμα καὶ μακρόθυμα πῆς: “Σ' εὐχαριστῶ, Κύριε, πὺ παραχώρησες νὰ γίνῃ αὐτὴ ἡ ζημιὰ, γιὰ νὰ διαπιστώσω τὴν ἀδυναμία μου καὶ νὰ ταπειωθῶ”. Ἄν σὲ πλησιάσει κάποιος, πῆς του: “Ὁ Θεὸς βοηθός σου, ἀδερφέ”. Κι ὅταν φεύγει, εὐχήσου του: “Ὁ Θεὸς μαζί σου”.

Ἔτσι, λοιπόν, καὶ ὅταν δουλεύουμε, μποροῦμε νὰ προσευχόμαστε καὶ νὰ μιλάμε θεάρεστα.

Βλ. “Ἀπαντήσεις σὲ ἐρωτήματα Χριστιανῶν” Ἐκδ. Ἱ. Μονῆς Παρακλήτου

Τὸ ἀνθρώπινο δράμα

Ἡ ἠθικὴ πώση καὶ ἡ τιμωρία τῶν πρωτοπλάστων ἀνθρώπων (τοῦ Ἀδάμ καὶ τῆς Εὔας) δὲν εἶναι ἀλληγορία ἢ μῦθος, ἀλλὰ γεγονός. Εἶναι ἡ ἱστορία τῆς ἁμαρτίας. Ὁ θεόπνευστος Μωϋσῆς μᾶς διηγεῖται τὸ ἀνθρώπινο δράμα μὲ κάθε λεπτομέρεια, ποὺ παίχθηκε ἐκεῖ στὸν κῆπο τῆς Ἑδέμ (τὸν ἐπίγειο παράδεισο) σὲ τρεῖς πράξεις: Πώση, τιμωρία, ὑπόσχεση (λύση).

Παραθέτουμε τὸ κείμενο σὲ ἐλεύθερη ἐρμηνευτικὴ ἀπόδοση. Παρεμβάλλουμε καὶ τὰ ἀπαραίτητα σχόλια.

«Ὁ ὄφης (ἡ λέξη σημαίνει ἀπατεῶν, συκοφάντης) ἦταν τὸ εὐφύεστερο καὶ προνοητικότερο ἀπὸ ὅλα τὰ ζῶα, ποὺ δημιούργησε Κύριος ὁ Θεὸς ἐπάνω στὴ ἐπιφάνεια τῆς γῆς. Καὶ ρώτησε τὸ φίδι (= προσωποποίηση τοῦ Διαβόλου) τὴν Εὔα:

- «Εἶναι ἀλήθεια ὅτι ὁ Θεὸς ἀπηγόρευσε νὰ φάγετε ἀπὸ τοὺς καρποὺς τῶν δένδρων τοῦ παραδείσου;».

Μὲ τὸ ἐρώτημα αὐτὸ ὁ Σατανᾶς ἐπεδίωκε νὰ διεγείρει τὴν ἀμφιβολία στὴν ψυχὴ τῆς Εὔας καὶ τὸ μῖσος πρὸς τὸν ἐντολοδότη Θεό. Ἡ Εὔα ἀντὶ νὰ στρέψει τὰ νῶτα τῆς καὶ νὰ φύγει, διότι κάτι τὸ ὑποπτο προφανῶς συνέβαινε, δυστυχῶς ἄνοιξε διάλογο μὲ τὸ Διάβολο καὶ ἀπάντησε στὸν ὄφι:

- «Ἀπὸ τοὺς καρποὺς κάθε δένδρου τοῦ παραδείσου δυνάμεθα νὰ φᾶμε, ἀπὸ τὸν καρπὸ ὅμως τοῦ δένδρου, ποὺ βρίσκεται στὸ μέσον τοῦ κήπου, ὁ Θεὸς διέταξε νὰ μὴ φᾶμε οὔτε νὰ τὸ ἐγγίξουμε, γιὰ νὰ μὴν ἀποθάνουμε».

Ἡ γυναίκα δεικνύει, ὅτι ἔχει συνείδηση τῆς ἀπαγορευτικῆς ἐντολῆς καὶ τῆς βαρύτητας, ἀλλὰ δὲν διέγινωσε τὴν παγίδα, ποὺ τῆς ἔσπασε ὁ ἐχθρὸς τῆς. Καὶ ἀπάντησε στὴν Εὔα τὸ φίδι - δηλ. ὁ Διάβολος, ποὺ ὑπεκρύπτετο σ' αὐτό.

- «Δὲν θὰ ἀποθάνετε. Κάθε ἄλλο. Σὰς ἀπηγόρευσε δὲ ὁ Θεὸς νὰ φάγετε, διότι γνώριζε ὅτι τὴν ἡμέρα ποὺ θὰ φᾶτε θὰ ἀνοιχθοῦν τὰ μάτια σας καὶ θὰ τὸν ὁμοιάσετε, ἀφοῦ καὶ σεῖς (οἱ ἄνθρωποι) θὰ γίνετε ἱκανοὶ νὰ διακρίνετε τὸ καλὸ καὶ τὸ κακὸ, ἐπομένως θὰ γίνετε παντογνώστες καὶ ἀπολύτως ἐλεύθεροι «ὡς θεοί».

Ὁ Σατανᾶς παρουσιάζει τὸν Θεὸ ὡς ψεύτη, ἀλλὰ καὶ ζηλότυπο πρὸς τὸ πλάσμα Του. Τὸ ψέμα καὶ ἡ κρυπτόμενη κακία τοῦ πειράζοντος Διαβόλου ἦσαν ὀλοφάνερα καὶ ἔπρεπε νὰ τὸ

ἀντιληφθεῖ ἡ Εὐα. Ἀλλὰ τὴ γοήτευσε καὶ τὴν τύφλωσε ἡ παγγνωσία καὶ ἡ ἀνεξαρτησία, ποὺ τῆς ὑποσχέθηκε. Ἐφούντωσε ὁ ἐγωϊσμός καὶ ἡ φιλοδοξία τῆς καὶ ἀπομακρύνεται ἀπὸ τὸν Θεό-Πατέρα τῆς. Κλονίζεται σὴν ψυχὴ τῆς ἡ ἐμπιστοσύνη πρὸς Αὐτόν. Καί, ἁμαρτάνει! Παρανομεῖ.

Παρατήρησε προσεκτικώτερα τότε ἡ Εὐα τὸ ἀπηγορευμένο δένδρο καὶ εὔρε τὸν καρπὸ τοῦ ὠραῖο σπὴν ὄψη, ἐσκέφθη δέ, ὅτι θὰ ἦταν εὐχάριστος καὶ σπὴν γεύση του.

- « Ἄς τὸν ἀπολαύσω, λοιπόν», εἶπε. Καὶ πῆρε καὶ ἔφαγε ἀπὸ τὸν καρπὸ καὶ ἔδωκε καὶ στὸν ἄνδρα τῆς, τὸν Ἀδὰμ, κι ἔτσι ἔφαγαν καὶ οἱ δύο. Τοιουτοτρόπως συντελέσθηκε ἡ πρώτη ἁμαρτία, ποὺ δὲν ἦταν ἄδολη ἀδυναμία ἀθῶων παιδιῶν, ἀλλὰ βαρύτατη προσβολὴ κατὰ τοῦ Θεοῦ, ποὺ τὸσον εὐεργέτησε τοὺς πρωτοπλάστους. Ἦταν μία θανάσιμη ἁμαρτία, ποὺ πραγματοποιήθηκε ἐν γνώσει τῶν τρομακτικῶν συνεπειῶν τῆς.

Ἀνοίχτηκαν τότε τὰ μάτια τῶν πρωτοπλάστων καὶ ἀντελήφθησαν ὅτι ἦσαν γυμνοὶ σωματικῶς καὶ ψυχικῶς. Αἰσθάνθησαν ἐντροπὴ καὶ ἔρραψαν φύλλα συκῆς καὶ κατασκεύασαν καλύμματα, ὥστε νὰ κρύψουν τὴν γυμνότητά τους. Μὲ τὴν παράβαση τῆς θείας ἐντολῆς ἔχασαν τὴν ἀγιότητα καὶ τὴν ἀθωότητά τους. Καὶ πρὶν ἦσαν γυμνοί, ἀλλὰ «οὐκ ἠσχύνοντο» (Γεν. β΄ 25).

Κατὰ δὲ τὸ δειλινὸ τῆς ἡμέρας ἐκείνης ἄκουσαν ὁ Ἀδὰμ καὶ ἡ Εὐα τὴν φωνὴ τοῦ Θεοῦ, ποὺ περιπατοῦσε μέσα στὸν παράδεισο καὶ μὴ μπορώντας νὰ ἀντικρύσουν τὸ πρόσωπο τοῦ Κυρίου τους ἔσπευσαν νὰ κρυφτοῦν μέσα στὰ φυλλώματα τοῦ παραδείσου. Πόσο διαφορετικὰ θὰ ἦσαν τὰ πράγματα γιὰ τὸ ἀνθρώπινο γένος, ἐὰν οἱ πρωτόπλαστοι ἀντὶ νὰ τραποῦν σὲ φυγή, ἔπεφταν στὰ πόδια τοῦ Δημιουργοῦ τους καὶ ζητοῦσαν ἔλεος καὶ συγγνώμη! Ὁ Θεὸς τότε ἀναζητεῖ τὸν Ἀδὰμ, τὸν προσκαλεῖ καὶ τοῦ λέγει:

-«Ἀδὰμ, ποῦ εἶσαι;».

Βεβαίως ὁ Θεὸς τὸ πάντα γνώριζε καὶ ἐνώπιόν Του διεπράχθη ἡ ἁμαρτία, ἀφοῦ εἶναι ὁ πανταχοῦ παρὼν καὶ ὁ παντεπόπτης. Τὸ ἐρώτημα ἀπέβλεπε νὰ δώσει τὴν εὐκαιρία στὸν ἔνοχο πιά ἄνθρωπο νὰ μετανοήσει καὶ νὰ ἐπικαλεσθεῖ τὴν εὐμενῆ κρίση τοῦ προσβληθέντος Θεοῦ. Τελικῶς ὁ Ἀδὰμ ἀναγκάζεται νὰ λογοδοτήσει στὸ Νομοθέτη καὶ τοῦ ἀπαντᾷ:

- «Ἄκουσα τὴν φωνὴ Σου ἐνῶ περιεπάτεις μέσα στὸν κήπο καὶ ἐκρύβην ἀπὸ φόβο καὶ ἐντροπὴ, διότι εἶμαι πλέον γυμνός».

Και εἶπε σ' αὐτὸν ὁ Θεός:

- «Ποιὸς σοῦ ἀνήγγειλε ὅτι εἶσαι γυμνός; Μήπως ἔφαγες ἀπὸ τὸν καρπὸ τοῦ δέντρου ἀπὸ τὸ ὁποῖο καὶ μόνο σοῦ ἀπηγόρευσα νὰ φάγεις;».

Πόση φιλανθρωπία καὶ ἀνεξικακία τοῦ Κυρίου! Ξαναρωτᾷ γιὰ νὰ παρακινήσει καὶ πάλι σὲ μετάνοια.

Δυστυχῶς ὅμως. Ἄντὶ νὰ ὁμολογήσει τὴν εὐθύνη του τὴν μεταθέτει στὴν γυναῖκα καὶ ἐμμέσως στὸ Θεό. Ἀπάντησε ὁ Ἄδάμ:

- «Ἡ γυναῖκα, πού μοῦ ἔδωσες γιὰ σύντροφό μου αὐτὴ μοῦ ἔδωκε ἀπὸ τὸν ἀπηγορευμένο καρπὸ κι' ἔφαγα. Δὲν πταίω ἐπομένως ἐγώ!».

Ὁ Θεὸς ἐρώτησε ἀκολούθως τὴν Εὐά:

- «Διατὶ τὸ ἔκαμες αὐτό;» . Ἡ γυναῖκα ἀπάντησε:

- «Ὁ ὄφης μὲ ἐξαπάτησε κι' ἔφαγα».

Μὲ πόση μακροθυμία εἰσάγει ὁ Θεὸς σὲ δίκη καὶ τὴ γυναῖκα! Τότε ὁ Παντοκράτωρ στρέφεται πρὸς τὸν ὄφι καὶ τοῦ λέγει:

- «Ἐπειδὴ ἔπραξες αὐτό, θὰ εἶσαι καταραμένος ἀπὸ ὅλα τὰ ἡμέρα καὶ τὰ ἄγρια ζῶα τῆς γῆς. Θὰ πορεύεσαι συρόμενος μὲ τὸ σπῆθος καὶ τὴν κοιλά σου τόσο πολὺ, ὥστε θὰ φαίνεται ὅτι τρώγεις κῶμα, ὅλες τὶς ἡμέρες τῆς ζωῆς σου».

Τὸ φίδι ὡς ἄλογο ζῶο δὲν ἔπαιγε, ἐπειδὴ ὅμως ἔγινε ὄργανο τοῦ Διαβόλου καὶ σύμβολο τοῦ κακοῦ, τιμωρεῖται. Ἐκτοτε τὸ φίδι διεγείρει στὸν ἄνθρωπο φρίκη καὶ τρόμο, δίδεται δὲ καὶ μισεῖται ὅσο κανένα ἄλλο ζῶο. Καὶ συνεχίζει ὁ Θεός, ἀπευθυνόμενος τώρα στὸ Διάβολο πού εὐρίσκετο μέσα στὸ φίδι:

- «Θὰ θέσω ἐπίσης ἐχθρότητα καὶ μῖσος ἄσπονδο ἀνάμεσα στὴ γυναῖκα καὶ σὲ σένα, μεταξὺ τῶν ἀπογόνων σου καὶ τῶν ἀπογόνων τῆς γυναικός. Ἐνας ἀπὸ τοὺς ἀπογόνους τῆς Εὐάς, πού θὰ εἶναι ἀποκλειστικὸς ἀπόγονός της, θὰ σοῦ συντρίψει τὸ κεφάλι καὶ σὺ ἀμυνόμενος θὰ συντρίψεις τὴν πτέρνα του».

Ὁ στίχος Γεν. γ' 15, εἶναι γνωστὸς ὡς **πρωτευαγγέλιο**, διότι ὑποκρύπτει σ' αὐτὸν ἡ ὑπόσχεση τοῦ Θεοῦ γιὰ τὴ λύτρωση τοῦ ἀνθρώπινου γένους. Τὸ «**σπέρμα**» τῆς γυναικός προδηλώνει τὸ μέλλοντα Λυτρωτῆ, τὸν Ἰησοῦ Χριστό. Δηλώνει ἀκόμη τὴν παρθενία τῆς Θεομήτορος, ἀφοῦ ὁ Μεσσίας θὰ προέλθει ἀπὸ γυναῖκα, χωρὶς τὴ μεσολάβηση ἀνδρός. Καὶ πάλιν ἡ θεία εὐσπλαχνία ἐμφανίζεται πρὸς τὸν ἄνθρωπο. **Διότι μετὰ τὴν τιμωρία τοῦ Ἀπατεῶνος, ὁ φιλόστοργος Πατέρας εὐαγγελίζεται τὴν ὑπόσχεση τῆς**

ἐλεύσεως τοῦ Λυτρωτοῦ καὶ τὴν πλήρη κατασυντριβὴ τοῦ Σατανᾶ. Προφητεύεται μάλιστα, ὅτι ἡ ἥττα τοῦ Διαβόλου θὰ ἐπιτευχθεῖ μὲ τὴ σταυρικὴ θυσία τοῦ Κυρίου, ἀφοῦ ἐπὶ τοῦ Σταυροῦ ὁ Ἰησοῦς θὰ συντρίψει τὴν κεφαλὴ τοῦ ἀρχέκακου "Ὁφεως καὶ θὰ σχίσει τὸ χειρόγραφο τῶν ἁμαρτιῶν τοῦ ἀνθρώπινου γένους...».

Βλ. " Ἀπὸ τὰ αἰώνια προβλήματα τοῦ ἀνθρώπου „ Τόμ. Α' Πρωτοπρ. Πολυκάρπου Γρηγ. Τύμπα.

Γιατί ὁ Θεὸς ἐπιτρέπει τὶς θλίψεις;

Κάποτε ὁ Ἅγιος Ἀμβρόσιος πηγαίνοντας γιὰ τὴ Ρώμη μαζί με ἡμερικοὺς κληρικοὺς φιλοξενήθηκαν καθ' ὁδὸν ἀπὸ κάποιον πλούσιο. Τὸ πρῶτ', ἀφοῦ εὐχαρίστησε, ἐρώτησε τὸν πλούσιο, ἂν δοκίμασε καμμιά θλίψη στὴ ζωὴ του. Ἐκεῖνος ἀπάντησε: «ποτὲ ὁ καλὸς Θεὸς δὲν με ἐλύπησε. Ζημιές δὲν ἔπαθα, ἀρρώστια δὲν γνωρίζω τί εἶναι. Πολλὲς δωρεές μου ἔστειλε. Καὶ πλοῦτο καὶ δόξα καὶ παιδιὰ καὶ κάθε ἀπόλαυσι».

Ὁ Ἅγιος σπκώθηκε, ἐδάκρυσε καὶ ἔκανε νόημα στοὺς κληρικοὺς. «Πᾶμε νὰ φύγουμε, τοὺς εἶπε, νὰ μὴ μᾶς προλάβῃ ὁ θυμὸς τοῦ Θεοῦ» καὶ ἀνεχώρησαν. Δὲν εἶχαν ἀπομακρυνθῆ οὔτε ἓνα χιλιόμετρο, καὶ ἄνοιξε ἡ γῆ καὶ κατάπιε τὴν οἰκία ἐκείνη με τὸν πλούσιο καὶ ὅλους τοὺς οἰκείους καὶ τὰ ἀγαθὰ του.

Οἱ ἀκόλουθοι ἐθαύμασαν γιὰ τὸ συμβᾶν καὶ ἐρώτησαν πῶς κατάλαβε ὁ,πὶ θὰ συμβῆ. Καὶ ὁ Ἅγιος τοὺς ἀπάντησε: « Ὅταν ἔχῃ κανεὶς θλίψεις, πειρασμοὺς καὶ βάσανα, ὁ Κύριος εἶναι μαζί του καὶ τὸν τιμωρεῖ γιὰ τὰ μικρὰ ἁμαρτήματα, προκειμένου νὰ τὸν δοξάσῃ στὴ Βασιλεία Του. Ἐνῶ ὅταν ἐδῶ τὰ ἔχει ὅλα εὐχάριστα, χωρὶς θλίψεις, εἶναι σημάδι ἀπωλείας, ὅτι ὁ δίκαιος Κριτῆς τὸν ἔχει ἐγκαταλείψει. Τοῦ δίνει πρόσκαιρη ἀπόλαυσι γιὰ μικρὰ ἀγαθὰ ποὺ ἔχει κάνει, ἐνῶ γιὰ τὴν ἀμετανοσία του τὸν ἔχει ἤδη καταδικάσει. **Ἀδελφοί μου, πρέπει νὰ θρηνοῦμε, ὅταν δὲν ἔχουμε πειρασμοὺς καὶ βάσανα καὶ θλίψεις, ἐνῶ ὅταν μᾶς παιδεύῃ ὁ δίκαιος Κριτῆς καὶ πάνσοφος Ἰατρός, πρέπει ὄχι μόνο νὰ ὑπομένουμε, ἀλλὰ καὶ νὰ Τὸν εὐχαριστοῦμε, ὅπως κάνουμε με τοὺς σωματικούς γιατρούς, ὅταν μᾶς δίνουν δυσάρεστα φάρμακα ἢ κόβουν ἀπὸ τὸ σῶμα μας τὰ σάπια μέλη με ἀγαθὸ ἀποτέλεσμα νὰ ἀνακουφίζώμεθα ἀπὸ τοὺς πόνους καὶ νὰ παρατείνουμε τὴ ζωὴ.**

Εἶναι σύννηθες ἐρώτημα πολλῶν ποὺ διατυπώνουν με κάποιο παράπονο, ἴσως καὶ με ἀγανάκτησι: «Γιατί ὁ ἀγαθὸς Θεὸς θέλει νὰ ὑποφέρουμε;».

Ἄς ἀκούσουμε ἐπ' αὐτοῦ τί λένε καὶ ἄλλοι Πατέρες:

Ὁ ἅγιος Ἡούχιος προειδοποιεῖ: «Ὅταν περιπέσουμε σὲ θλίψη, σὲ ἀπόγνωσι καὶ ἀπελπισία, τότε πρέπει νὰ κάνουμε ὁ,πὶ

έκανε και ο Δαβίδ, δηλ. να εκκύνουμε τη δέσπια μας μπροστά εις τόν Θεόν και να αναγγέλουμε τή θλίψι μας στον Κύριο (Ψαλμ. 141, 3). Να όμιλοϋμε μαζί Του, επειδή μπορεί με σοφία να ρυθμίση τις υποθέσεις μας και να μās έλαφρώση από την ολέθρια καταστρεπτική λύπη (Φιλ. Α΄, σελ. 161, ρλε΄).

Ό όσιος Πέτρος ό Δαμασκνός θέτει τó θέμα ώς έξής: «Θαύμαζα και άποροϋσα, πώς ό άγαθός και πολυεύσπλαχνος Θεός παραχώρησε να έλθουν στον κόσμο οί πολλοί και ποικίλοι πειρασμοί και θλίψεις. Άλλους από αυτούς ό Θεός τούς παραχωρεί θέλοντας, όπως είναι οί κόποι τής μετανοίας, δηλ. πείνα, δίψα, έγκράτεια στα ευχάριστα, άσκησι του σώματος, άγρυπνίες, δάκρυα, ό φόβος του θανάτου, ή ήμέρα τής κρίσεως, οί έλεγχοι τής συνειδήσεως, ή στενοχώρια, τó πνίξιμο τής ψυχής. Σ΄αυτά άς προσθέσουμε και τούς κινδύνους του κόσμου, τις διάφορες θεομηνίες, σεισμούς, ναυάγια, πρόωρους θανάτους, και γενικά όλα τα λυπηρά που μās έρχονται, **χωρίς να θέλουμε, κατά παραχώρησι Θεού.**

Άλλους πάλι πειρασμούς δέν τούς θέλει ό Θεός, αλλά έμεις και οί δαίμονες. Είναι οί δικόνοιες, τα πάθη, οί πολλών ειδών άμαρτίες, οί ταραχές του βίου, οί θυμοί, οί έγωϊσμοί, οί συκοφαντίες και κάθε θλίψι που έμεις θεληματικά προξενούμε ό ένας στον άλλον. Και πάλι άπορω πώς σε τόσα κακά πολλοί σώθηκαν, χωρίς τίποτε να μπορέση να τούς έμποδίση, και πολλοί χάθηκαν, χωρίς να τó θέλη ό Θεός.

Με τή βοήθεια όμως τής χάριτος πñρα άπαντήσεις στις άπορίες μου από τις διακρίσεις των Άγίων Πατέρων ώς έξής:

Άρχη κάθε άγαθοϋ είναι **ή φυσική γνώσι** που δίνει ό Θεός είτε από τις Γραφές μέσω κάποιου ανθρώπου είτε άγγελου είτε ως δωρεά κατά τó Άγιο Βάπτισμα, ή όποία λέγεται και συνείδησι, για φύλαξι τής ψυχής κάθε πιστοϋ και για υπενθύμισι των έντολων του Χριστοϋ.

Μαυτές άν θελήση να τις τηρήση, φυλάγεται ή Χάρι του Άγίου Πνεύματος στον βαπτιζόμενο.

Ύστερα από τή γνώσι είναι ή προαίρεσι του ανθρώπου. Αυτή είναι ή αρχη τής σωτηρίας. Αυτό θα πñ να εγκαταλείψη ό άνθρωπος τα δικά του θελήματα και νοήματα και να κάνη τα θελήματα και νοήματα του Θεοϋ. Τότε δέν μπορεί τίποτε να τόν έμποδίση να γίνη όπως ό Θεός θέλησε έξ αρχής να είναι, δηλ. «κατ΄ εικόνα

καὶ ὁμοίωσιν Αὐτοῦ» (Γέν. α', 26), δηλ. κατὰ χάρι Θεός, ἀπαθής, δίκαιος, ἀγαθὸς καὶ σοφός, ὅ,τι δουλειὰ κ' ἂν κάνη, σ' ὅποια θέσι καὶ ἡλικία βρίσκεται, ἄνδρας ἢ γυναῖκα εἶναι.

Ἔχουν ὅμως διαφορὰ οἱ τόποι καὶ τὰ ἔργα, καὶ **καθένας ὀφείλει νὰ ἔχη διάκρισι**, εἴτε αὐτὴ πού δίνει ὁ Θεὸς σ' ὅσους ἔχουν ταπεινοφροσύνη εἴτε μὲ ἐρώτησι σ' ἐκείνους πού ἔχουν τὸ χάρισμα τῆς διακρίσεως. Πατὶ χωρὶς διάκρισι δὲν εἶναι καλὰ τὰ ἔργα μας, κ' ἂν ἀκόμη ἀπὸ ἄγνοιά μας νομίζουμε ὅτι εἶναι καλὰ.

Τοῦτο γιὰτὶ ἀπὸ τὴν παράβασι τοῦ Ἀδὰμ συνηθίσαμε ὅλοι στὰ πάθη καὶ δὲν ἀποδεχόμεστε τὸ ἀγαθὸ μὲ χαρὰ. Καὶ αὐτὰ ὅσοι μὲ σταθερὴ πίστι καὶ πρόθεσι δέχονται τὸ λόγο. Οἱ λοιποὶ οὔτε αὐτὴ τὴ θέλησι ἔχουμε, ἀλλὰ μὴ λογαριάζοντας καθόλου τὶς θλίψεις τοῦ βίου καὶ τὶς μέλλουσες κολάσεις δουλεύουμε στὰ πάθη μας.

Γι' αὐτό, ὅπως οἱ ἄρρωστοὶ χρειάζονται τὶς ἐγχειρήσεις καὶ τὶς θεραπείες γιὰ τὴν υἰεγία πού ἔχασαν, ἔτσι κ' ἐμεῖς χρειαζόμεστε τοὺς πειρασμούς, τοὺς πόνους, τὸ φόβο τοῦ θανάτου, γιὰ νὰ ξαναποκτήσουμε τὴν ἀρχικὴ υἰεγία τῆς ψυχῆς, πού μᾶς προξένησε ἡ ἀνοησία μας. Κι' ἔτσι ὁ Πατὴρ τῶν ψυχῶν μας μᾶς εὐεργετῆ, ὅταν πληθαίνη τοὺς πόνους, εἴτε τοὺς θεληματικούς, πού συνδέονται μὲ τὴ μετάνοιά μας εἴτε τοὺς ἀθέλητους τῶν πειρασμῶν καὶ τῶν τιμωριῶν» (Φιλοκ. Γ', σελ. 6-7).

Ὁ Ἅγιος Ἰωάννης ὁ Καρπάθιος παρατηρεῖ ὅτι «εἶναι πολὺ ὠφέλιμο καὶ συμφέρον στὴν ψυχὴ νὰ ὑποφέρομε σθεναρὰ κάθε θλίψι, εἴτε ἀπὸ ἀνθρώπους εἴτε ἀπὸ τοὺς δαίμονες προξενεῖται, καὶ νὰ γνωρίζουμε ὅτι εἴμαστε χρεωφειλέτες αὐτῆς τῆς κακοπάθειάς μας καὶ νὰ μὴ κατηγοροῦμε κανένα ἄλλο, παρὰ μόνο τὸν ἑαυτὸ μας γι' αὐτό. Ἐκεῖνος πού, γιὰ τὶς θλίψεις πού τοῦ συμβαίνουν, κατηγορεῖ τοὺς ἄλλους, ἔχει ξεφύγει ἀπὸ τὴ δίκαιη κρίσι πού ταιριάζει στὴν περίπτωσι» (Φιλικ. Α', σελ. 280, κα).

Ὁ ἅγιος Μάρκος ὁ ἀσκητὴς μᾶς διδάσκει: «Μὴν πῆς ὅτι ἀπόκτησες ἀρετὴ χωρὶς θλίψι, γιὰτὶ εἶναι ἀδοκίμαστη ἡ ἀρετὴ πού ἀπόκτησες μὲ ἄνεσι». Καὶ συνεχίζει: «Κάθε ἀθέλητης θλίψεως νὰ ἀναλογίζεσαι τὸ ἀποτέλεσμα, καὶ θὰ βρῆς σ'αὐτὸ τὸ σβήσιμο κάποιας ἁμαρτίας. Ἄν μιὰ ἁμαρτωλὴ ψυχὴ δὲν δέχεται εὐχαρίστως τὶς θλίψεις, πού τῆς ἔρχονται, τότε οἱ Ἄγγελοι λένε γι' αὐτὴν: «Θεραπεύσαμε τὴ Βαβυλώνα ἀλλὰ δὲν ἔγινε καλὰ». Καὶ σὲ ἄλλο σημεῖο παρατηρεῖ: «Πάντως, μὴ νομίζης ὅτι κάθε θλίψις ἔρχεται στοὺς ἀνθρώπους ἐξ αἰτίας τῶν ἁμαρτιῶν. Ὑπάρχουν ἄνθρωποι

πού εύαρεστούν τὸν Θεὸν καὶ ὅμως ἔχουν θλίψεις. Γιατὶ λέει ἡ Γραφή: Θὰ διωχθοῦν οἱ ἄνομοι καὶ οἱ ἀπόγονοι τῶν ἀσεβῶν θὰ ἐξολοθρευθοῦν» (Ψαλμ. 36, 28). Ἄλλ' ἐπίσης λέει: «Ὅλοι ὅσοι θέλουν νὰ ζοῦν μὲ εὐσέβεια στὸ ὄνομα τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ, θὰ ὑποστοῦν διωγμούς» (Β' Τιμόθ. γ', 12).

Σημειώνει καὶ μιὰ παρατήρησι: «Στὸν καιρὸ τῆς θλίψεως νὰ προσέχης τὴν προσβολὴ τῆς ἡδονῆς, γιατί εὐκόλα γίνεται ἀποδεκτὴ, ἐπειδὴ φαίνεται ὅτι παρηγορεῖ τὴν θλίψι».

Καὶ βγάζει μιὰ γενικὴ κρίσι: «Κάθε θλίψι ἐλέγχει τὴν κλίσι τοῦ θελήματος, ἂν κλίνη στὰ δεξιὰ ἢ στὰ ἀριστερά. Γι' αὐτὸ ἡ θλίψι πού μᾶς συμβαίνει λέγεται καὶ πειρασμός, ἐπειδὴ παρέχει πείρα, δηλ. θέτει σὲ δοκιμασία καὶ φανερώνει στὸν θλιβόμενο τὰ κρυφὰ θελήματά του».

«Δὲν θέλει ὁ Θεὸς ἡ ἐργασία τῶν ἀγωνιστῶν νὰ εἶναι ἀδοκίμαστν. Γι' αὐτὸ ἀφήνει τὴν φωτιὰ τῶν πειρασμῶν καὶ παίρνει γιὰ λίγο τὴν χάρι Του καὶ ἐπιτρέπει ἡ γαλήνη τῶν λογισμῶν νὰ ταραχθῆ προσωρινὰ ἀπὸ τὰ πνεύματα τῆς πονηρίας, γιὰ νὰ δῆ τὴν κλίσι τῆς ψυχῆς σὲ ποιὸν χαρίζεται περισσότερο, στὸν Ποιητὴ καὶ Εὐεργέτη τῆς ἡ σπὴν αἴσθησι τοῦ κόσμου καὶ σπὴν ἀπάτη τῆς ἡδονῆς. Καὶ ἔτσι διπλασιάζει τὴν χάρι Του σ' ἐκείνους πού προοδεύουν σπὴν ἀγάπη Του ἢ τοὺς μαστιγώνει μὲ τοὺς πειρασμούς καὶ τὶς θλίψεις, ὅταν στρέφονται στὰ ὑλικά πράγματα, ἔως ὅτου μισήσουν τὴν ἄσπατη συμπεριφορὰ τῶν ὁρατῶν καὶ ξεπλύνουν μὲ δάκρυα τὴν πικρία τῶν ἡδονῶν πού προέρχονται ἀπὸ αὐτά». **Αὐτὰ γράφει ὁ ὅσιος πατὴρ Νικήτας ὁ Σπηθῆτος (Φιλοκ. Γ', 301,ιδ).**

Καὶ ὁ ἅγιος Μακάριος ὁ Αἰγύπτιος συμπληρώνει: «Ἐκεῖνος πού θέλει νὰ γίνε μιμητὴς τοῦ Χριστοῦ ὀφείλει πρὶν ἀπ' ὅλα νὰ ὑπομένῃ τὶς θλίψεις πού ἔρχονται, δηλ. τὶς σωματικὲς ἀσθένειες ἢ τὶς ὕβρεις καὶ τοὺς ὄνειδισμούς ἀπὸ τοὺς ἀνθρώπους, ἀκόμη καὶ τὶς ἐπιθέσεις τῶν ἀοράτων ἐχθρῶν, μὲ γενναιοψυχία καὶ καρτερία. Γιατὶ κατ' οἰκονομίαν Θεοῦ παραχωρεῖται στὶς ψυχῆς ἡ δοκιμασία τῶν διαφόρων θλίψεων, γιὰ νὰ φανερωθοῦν οἱ ψυχῆς πού Τὸν ἀγαποῦν εὐλικρινά... Οὐδέποτε δὲ ὁ Θεὸς ἄφησε τὴν ψυχὴ πού ἐλπίζει εἰς Αὐτὸν νὰ καταβληθῆ ἀπὸ τοὺς πειρασμούς, ὥστε νὰ φθάσῃ σὲ ἀδιέξοδο. Τὸ γράφει καὶ ὁ Ἄπ. Παῦλος: *«Οὐκ ἐάσει ὑμᾶς πειρασθῆναι ὑπὲρ ὃ δύνασθε, ἀλλὰ ποιήσει σὺν τῷ πειρασμῷ καὶ τὴν ἔκβασιν τοῦ δύνασθαι ὑμᾶς ὑπενεγκεῖν»* (Α' Κορ. ι', 13). Ἄλλὰ καὶ ὁ πονηρὸς δὲν στενοχωρεῖ τὴν ψυχὴ ὅσο

θέλει αυτός, αλλά όσο του επιτρέπει ο Θεός. "Ωστε οί πειρασμοί και οί θλίψεις για τὸ συμφέρον στέλνονται στους ανθρώπους, και κάνουν τὴν ψυχὴ πιὸ γνήσια και πιὸ στερεή. Καὶ ἂν αὐτὴ ὑπομείνῃ μέχρι τέλους, εἶναι ἀδύνατο νὰ μὴν ἔχῃ τὴν προστασία τοῦ Ἁγίου Πνεύματος και τὴν ἀπολύτρωσι ἀπὸ τὰ πάθη τῆς κακίας (Φιλοκ. Γ', σελ. 224, ρκθ-ρλ).

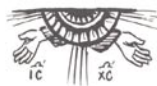
Ὁ ἴδιος Πατὴρ σὲ ἄλλο σημεῖο σημειώνει: «Πρέπει νὰ γνωρίζῃς ὅτι μέσα στις θλίψεις και στὰ παθήματα, σὴν ὑπομονὴ και τὴν πίστι εἶναι κρυμμένες οἱ ὑποσχέσεις τοῦ Θεοῦ, ὅπως ἐπίσης και ἡ δόξα και ἡ ἀπόκτησι τῶν οὐρανίων αγαθῶν. Γιατὶ και τὸ σιτᾶρι ποὺ σπέρνεται στὴ γῆ ἢ και τὸ δέντρο ποὺ μπολιάζεται, εἶναι ἀνάγκη νὰ δοθῆ πρώτα στὴ σῆψι και τὴν ἀτιμία, φαινομενικά, και ἔτσι νὰ ἀπολαύσουμε τὴν ὁμορφιὰ και τὸν πολλαπλάσιο καρπὸ τους. Ἄν ὅμως δὲν περάσουν ἀπὸ τὴ σῆψι ἐκείνη και τὴ φαινομενικὴ ἀτιμία, δὲν θὰ ἔχουν ἐκείνη τὴν ἄκρα ὁμορφιά».

Τὸ ἴδιο νόημα ἐκφράζει και ὁ Ἀπόστολος, ὅταν γράφῃ, «πρέπει νὰ περάσουμε ἀπὸ πολλὰς θλίψεις, για νὰ μποῦμε στὴ Βασιλεία τῶν Οὐρανῶν» (Πράξ. 18', 22).

Καὶ ὁ Κύριος λέει: «Μὲ τὴν ὑπομονή σας θὰ σώσετε τὴν ψυχὴ σας» (Λουκ. κ', 19) και «στὸν κόσμον αὐτὸ θὰ ἔχετε θλίψεις, ἀλλὰ νὰ ἔχετε θάρρος, ἐγὼ ἐνίκησα τὸν κόσμον» (Ἰωάν. 1στ', 33).

Σὰν ἀντίλαλος στις πάρα πάνω πατερικὲς συμβουλὲς ἔρχεται ὁ κατανυκτικὸς ὕμνος τῆς Μεγάλῃς Τεσσαρακοστῆς:
«Κύριε τῶν δυνάμεων μεθ' ἡμῶν γενοῦ· ἄλλον γὰρ ἐκτός σου βοηθόν, ἐν θλίψεσιν οὐκ ἔχομεν. Κύριε τῶν δυνάμεων ἐλέησον ἡμᾶς».

βλ. "Κηρύγματα Ἀλήθειας και Ζωῆς" τόμ. ΙΑ' Πρωτοπρ. Παρασκευᾶ Ἄν. Ζωγράφου τ. Γεν. Ἐπιθεωρητοῦ Ἐκκλ. Ἐκπαιδεύσεως

Δεισιδαιμονίες, προλήψεις και πλάνες: Ἐπιστροφὴ στὸν μεσαίωνα!

- Τρεμοπαίζει τὸ μάτι;
- Φαγούρα στὴν μύτη ἢ στὸ χέρι;
- Λόξυγκας;

Καθένα ἔχει τὴν «ἐρμηνεία» του...

«Ἐγὼ εἶμαι πολὺ θρησκός ἄνθρωπος, ἔλεγε κάποιος. Νὰ φανταστεῖτε ὅτι ποτὲ δὲν ἀρχίζω κάποια ἐργασία ἡμέρα Τρίτη!» Ἡ ἀγνοία καὶ ἡ σύγχυση εἶναι προφανῆς.

Οἱ κάθε εἴδους προλήψεις καὶ δεισιδαιμονίες, τὰ ὅποια εἶδωλα, εἶναι ἐντελῶς ἀσυμβίβαστα καὶ ἀντίθετα μὲ τὴ χριστιανικὴ πίστη καὶ συνάμα προσβάλλουν τὴν ἐλευθερία τοῦ ἀνθρώπου. Ἡ βαθύτερη αἰτία τῶν προλήψεων εἶναι ἡ ἔλλειψη πίστεως καὶ ἐμπιστοσύνης στὸν ἀληθινὸ Θεό. Κι ἐδῶ συμβαίνει τὸ παράδοξο: Μερικοὶ ἄνθρωποι τὴν πίστη στὸν Θεὸ τὴν θεωροῦν «ὀπισθοδρόμηση», τὴν ἐμπιστοσύνη στὴν πάνσοφη πρόνοιά Του τὴν περιφρονοῦν,. Καὶ ἀπὸ τὴν ἄλλη ὑποδουλώνονται σὲ πράγματα ἄλογα καὶ γελοία, σὲ πέταλα καὶ κρεμμύδια, σὲ κατακάθια τοῦ καφέ καὶ σὲ τραπουλόχαρτα!!!

Εἶναι ποτὲ δυνατόν, τὰ κατακάθια τοῦ καφέ στὸ φλυτζάνι νὰ ἀπεικονίζουν τὸ μέλλον;

Εἶναι ποτὲ δυνατόν, οἱ κινήσεις τῶν ἄστρων νὰ προσδιορίζουν τὴν ζωὴ μας; Εἶναι ποτὲ δυνατόν, ἡ ἡμέρα γεννήσεως κάθε ἀνθρώπου νὰ τὸν κατατάσσει σὲ ζώδιο-ἀστερισμό, καὶ νὰ ἰσχύουν γιὰ ἑκατομμύρια ἀνθρώπους τοῦ ἴδιου ζωδίου οἱ ἴδιες ὁδηγίες πὺ δίνουν οἱ «εἰδικοί ἀστρολόγοι» σὰ ὠροσκοπία;

Εἶναι ποτὲ δυνατόν, κάθε τραπουλόχαρτο νὰ παίρνει αὐθαίρετα νόημα καὶ νὰ ὀρίζει τὴ ζωὴ μας;

Μὲ ποιά λογικὴ ὁ ἀριθμὸς 13 ἢ ἡ ἡμέρα Τρίτη φέρνει κακό;

Μὲ ποιά λογικὴ τὸ πέταλο φέρνει γούρι; Καὶ ποῦ τὴν βρῆκε τὸ πέταλο τὴν ιδιότητα νὰ ἀπομακρύνει τὰ δεινά, τὴν «κακοτυχία»; Τὰ καϊμαλιά, οἱ χάντρες, τὰ «μάτια» ἔχουν μεγαλύτερη δύναμη ἀπὸ τὸν Σταυρό;

Τελευταία πολλοὶ ἄνθρωποι, ἰδίως γυναῖκες, κάνουν κάτι πολὺ προσβλητικὸ γιὰ τὸν Τίμιο Σταυρό. Τὸν συνδιάζουν μὲ ἓνα μπλὲ ματάκι! Ἔτσι λέει ἡ μόδα δηλ. ὁ Πονηρὸς διάβολος. Δηλ. δὲν εἶναι ἐπαρκὴς ἡ χάρις τοῦ Τιμίου Σταυροῦ καὶ χρειάζεται καὶ ἡ βοήθεια τοῦ «ματιοῦ»; Τελικῶς τι πιστεύουμε; Στὸν Τίμιο Σταυρὸ ἢ στὸ «μάτι»;

Εἶναι δυνατόν γιὰ κάθε κακὸ ἢ ἀναποδιὰ ποῦ μᾶς συμβαίνει, νὰ φταῖνε πάντα κάποιοι ἄλλοι;

Δὲν πῆγε καλὰ ὁ ἀρραβῶνας; Τοῦ ἔκαναν μάγια!

Δὲν πῆγαν καλὰ οἱ δουλειές; Τὸν γλωσσόφαγαν!

Ἔχει πονοκέφαλο; Τὸν μάτιασαν!

Ἄλλὰ ἄς ποῦμε, ὅτι πράγματι ἔχουμε ἀπανωτὲς ἀναποδιές. Ποῦ θὰ τρέξουμε; Στις «ξεματιάστρες» ἢ στὸν Ἱερέα καὶ στὰ Μυστήρια τῆς Ἐκκλησίας μας;

Μεγάλος κίνδυνος εἶναι ἐπίσης τὰ ὄνειρα. Ἡ Ἐκκλησία μᾶς συμβουλεύει, νὰ ἀπορρίπτουμε τὰ ὄνειρα -ἢ τουλάχιστον νὰ εἴμαστε πάρα πολὺ προσεκτικοί, καθὼς σπανίως ὁ Θεὸς «μιλάει» μέσα ἀπὸ ὄνειρα. Ἡ πίστη στὰ ὄνειρα ὄχι μόνο δὲν ὠφελεῖ καθόλου, ἀλλὰ κρύβει τεράστιους πνευματικούς κινδύνους. Καὶ ὅμως ὄχι μόνο πολλοὶ ἐπιρρεπεῖς στὶς προλήψεις ἀνατρέχουν σὲ ὄνειροκρίτες, ἀλλὰ πολλοὶ εἶναι αὐτοὶ ποῦ ἐπιδιώκουν νὰ ὄνειρευτοῦν (!!)

π.χ. ποιὸν θὰ παντρευτοῦν βάζοντας κάτω ἀπὸ τὸ μαξιλάρι τοὺς κουφέτα ἀπὸ γάμο ἢ ἓνα κομμάτι φανουρόπιτα...

Ἡ ποικιλία ὅμως τῶν προλήψεων εἶναι ἀνεξάντλητη.

Μὲ ποιά λογικὴ δύο ἀδελφία δὲν μποροῦν νὰ παντρευτοῦν μέσα στὸν ἴδιο χρόνο; Ἡ ἀδελφία γεννημένα κατὰ τὸν ἴδιο μῆνα ἄλλου ἔτους, δὲν «κάνει» νὰ παρευρεθεῖ ὁ ἓνας στὸν γάμο τοῦ ἄλλου;

Μὲ ποιά λογικὴ δὲν «κάνει» νὰ παντρευτοῦμε μῆνα Μάϊο ἢ σὲ δίσεκτο ἔτος;

Μὲ ποιά λογικὴ αὐτοὶ ποῦ θὰ παραλάβουν τὸν κουμπάρο πρέπει νὰ γυρίσουν ἀπὸ ἄλλο δρόμο γιὰ νὰ μὴν «καλάσει» ὁ γάμος; Μὲ ποιά λογικὴ δὲν κάνει τὸ νιόπαντρο ζευγάρι νὰ φυτέψει δέντρα κατὰ τὸν πρῶτο χρόνο τοῦ γάμου τοὺς; Γιατὶ ἡ νύφη δὲν πρέπει νὰ σκουπίσει τὸ σπῆτι τῆς τὴν πρῶτη ἐβδομάδα μετὰ τὸ γάμο τῆς; Γιατὶ λέμε ὅτι καλάει τὸ προξενιό, ἂν μποῦμε ἀπὸ μιὰ εἴσοδο καὶ βγοῦμε ἀπὸ μιὰ ἄλλη;

Ἄλλὰ καὶ γιὰ τὴν τεκνογονία πόσες προλήψεις ὑπάρχουν: π.χ. ἂν ἀκούσει ἡ μητέρα νὰ λαλεῖ κουκουβάγια θὰ γεννήσει κορίτσι,

ἂν ἀκούσει μπουφο θὰ γεννήσει ἀγόρι.

Τὴν ὄγδοη ἡμέρα ἀντὶ νὰ ἔρθει ὁ Ἰερέας καὶ νὰ δίνεται τὸ ὄνομα τοῦ παιδιοῦ, πολλὲς μπερές φτιάχνουν γλυκὰ γιὰ νὰ γλυκάνουν τὶς «Μοῖρες», νὰ ἔχει τὸ παιδί καλὴ «Μοῖρα». Καὶ πολλοὶ δυστυχῶς ἀντὶ νὰ ἐφοδιάζουν τὰ παιδιὰ τους μὲ τὸ πανίσχυρο ὄπλο τοῦ Σταυροῦ, τὰ ἐμπιστεύονται στὶς πράσινες, μπλὲ καὶ κόκκινες χάντρες καὶ στὰ εἰδωλολατρικὰ φυλακτά.

Ἄλλες προλήψεις, ποὺ ἀποτελοῦν ἀληθινὴ βλασφημία τοῦ Θεοῦ; Ἡ παρουσία ἑνὸς Κληρικοῦ, εἰδικὰ τὸ πρῶι, εἶναι γιὰ ἀρκετοὺς κακὸς οἰωνός! Πολλοὶ εἶναι αὐτοὶ ποὺ ἀπαγορεύουν στὸν Ἰερέα νὰ ἐπισκεφθεῖ ἕναν ἀσθενῆ στὸ σπῖτι ἢ στὸ νοσοκομεῖο, λόγῳ πρόληψης ποὺ ἐπικρατεῖ, ὅτι ἡ παρουσία τοῦ Κληρικοῦ θὰ προκαλέσει τὸν θάνατό του! Αὐτὰ ὅμως ἀποτελοῦν πλάνη καὶ ἀσέβεια τοῦ ἀνθρώπου πρὸς τὸν Θεὸ καὶ τὸν λειτουργό Του...

Δὲν εἶναι ἐπίσης λίγες οἱ φορὲς ποὺ οἱ χριστιανοὶ ζητοῦν παράλογα πράγματα ἀπὸ τοὺς Ἱερεῖς, π.χ. τὴν ζώνη, τὴν ἀγία Ζέση, τὸ ἅγιο Μύρο καὶ πολλὰ ἄλλα. Τὸ χειρότερο εἶναι, ὅτι ζητοῦν ὅλα αὐτὰ, γιὰτὶ ἔτσι τοὺς συμβούλεψε κάποιος μάγος!...

Καὶ ἔπεται συνέχεια: τὸ ἀλάτι μὴν κυθεῖ κάτω, οὔτε καφὲς οὔτε λάδι, τὸ κρασί δὲν πειράζει. Πρὸς Θεοῦ μὴν σπάσει καθρέπτης καὶ ἂν ὑπάρχει τζάκι καὶ τρίζουν τὰ ξύλα... ἀλλοίμονο! Βουΐζει τὸ δεξι αὐτί; Εἶναι γιὰ καλό. Ἄν βουΐζει τὸ ἀριστερὸ εἶναι γιὰ κακό... Τρεμοπαίζει τὸ μάτι; Φαγωμάρα στὴ μύτη ἢ στὸ χέρι; Ὁ λόξυγκας; Καθένα ἔχει τὴν «ἐρμηνεία» του. Μὴν ξεχάσουμε νὰ ἀναφέρουμε καὶ τὴ μαύρη γάτα...

Πραγματικὰ δὲν ἔχουν τέλος οἱ προλήψεις. Οἱ περισσότερες συνδέονται μὲ τὸ τέλος τῆς ἐπίγειας ζωῆς τοῦ ἀνθρώπου. Ὁ ἀνθρώπος κάποια μέρα, εἴτε σὲ βαθὺ γῆρας, εἴτε σὲ νεότερη ἡλικία, θὰ ἔλθει ἀντιμέτωπος «μὲ τὴν φοβερὰν ὥραν τοῦ θανάτου». Κανεὶς ὅμως δὲν γνωρίζει ποῖα θὰ εἶναι αὐτὴ ἡ ὥρα, παρὰ μόνον ὁ Θεός, ὁ Κύριος τῆς ζωῆς καὶ τοῦ θανάτου. Τὸ μόνον ποὺ μᾶς προτρέπει εἶναι νὰ εἴμαστε ἀγρυπνοὶ καὶ ἔτοιμοι: «Γρηγορεῖτε!».

Τὴν φιλάνθρωπη αὐτὴ προτροπὴ οἱ ἀνθρώποι λησμονοῦν ἢ ἀγνοοῦν καὶ προσπαθοῦν νὰ κρυφτοῦν πίσω ἀπὸ μύριες προλήψεις. Π.χ. ὅταν ὁ ἀσθενὴς ξεψυχήσει, σὲ πολλὰ χωριά τρέχουν νὰ χύσουν ὅλα τὰ νερὰ ἀπὸ δοχεῖα καὶ ἄλλα σκεύη, γιὰτὶ τὸ νερὸ αὐτὸ θεωρεῖται πεθαμένο. Μόλις βγαίνει ὁ νεκρὸς ἀπὸ τὴν πόρτα σπᾶνε ἕνα πιάτο, ἕνα σκεῦος γιὰ νὰ «σπάσει» τὸ κακὸ καὶ νὰ

μείνει εκεί. Άλλοι πάλι τοποθετοῦν στὸν τάφο διάφορα τρόφιμα γιὰ νὰ φάει ὁ νεκρός! Πολλοὶ εἶναι αὐτοὶ ποὺ γυρίζουν ἀπὸ ἄλλο δρόμο γιὰ νὰ μὴν δευτερώσει τὸ κακό. Άλλοι πάλι δὲν τρώνε κρέας γιὰ σαράντα μέρες. Τὸ χειρότερο ὅμως ἀπὸ ὅλα εἶναι ὅτι οἱ πενθοῦντες δὲν ἐκκλησιάζονται, γιὰτὶ τάχα ἀπαγορεύεται! Ἔτσι ὑπάρχουν ἄνθρωποι ποὺ γιὰ χρόνια ὀλόκληρα δὲν ἐκκλησιάζονται, δὲν συμμετέχουν στὰ Ἱερὰ Μυστήρια καὶ ἀποκόπονται ἀπὸ τὴν Ἐκκλησία. Στεροῦν τὸν ἑαυτὸ τους ἀπὸ τὴν παρηγοριὰ καὶ τὴν ἐλπίδα, ποὺ δίνει μόνο ἡ Ἐκκλησία, ἀπομονώνονται, φθείρουν τὴν ὑγεία τους καὶ παραδίδονται σὲ σκέψεις ἀπελπισίας. Ζοῦν ὅπως οἱ ἄθεοι, «οἱ μὴ ἔχοντες ἐλπίδα» καὶ ἡ ζωὴ τους μεταβάλλεται σὲ τραγωδία....

Ὁ λόγος τοῦ Ἀποστόλου Εὐαγγελιστοῦ Ἰωάννου εἶναι καὶ σήμερα ἐξαιρετικὰ ἐπίκαιρος:

«Τεκνία, φυλάξατε ἑαυτοὺς ἀπὸ τῶν εἰδώλων» (Α΄ Ἰωάν. 5,21).

Πότε γινόμαστε ἄνθρωποι τοῦ Θεοῦ;
(Ἀγ. Νικοδήμου τοῦ Ἀγιορείτου)

Ὅταν:

- **Ἀγαποῦμε** τὸν Θεό.
- **Ἀγαποῦμε** τὸν ἀδελφό μας.
- **Ἀποφεύγουμε** τὶς διαμάχες, τὶς μνησικακίες καὶ τὸ μῖσος.
- **Τὸ βλέμμα** μας τὸ καθαρίζουμε ἀπὸ τὴν περιέργεια καὶ τὴν ἐπιθυμία.
- **Δὲν ὀρκιζόμαστε** οὔτε σὶ ἀλήθεια οὔτε σὰ ψέμματα.
- **Δὲν εἴμαστε** ἐκδικητικοὶ καὶ δὲν ἀνταποδίδουμε κακὸ σὸ κακό.
- **Δὲν πηγαίνουμε** τοὺς ἀδελφούς μας σὰ δικαστήρια, ὅπου θὰ κριθοῦν πιθανὸν ἀπὸ κοσμικοὺς ἀνθρώπους.
- **Δὲν κατακρίνουμε.**
- **Συγχωροῦμε** τὰ σφάλματα τῶν ἀδελφῶν μας, ὥστε νὰ συγχωρέσει καὶ τὰ δικά μας ὁ Θεός.
- **Οἱ ἐλεημοσύνες, οἱ προσευχὲς καὶ οἱ νηστεῖες** δὲν γίνονται ὑποκριτικά, ἀλλὰ ἀπὸ τὴν καρδιά μας.

- **Δέν στοχεύουμε** σὲ ἐπίγειους θησαυρούς, ἀλλὰ σὲ οὐράνιους. Καλύτερο θὰ ἦταν οἱ πλούσιοι νὰ κλαῖνε γιὰ τὰ πλοῦτη τους καὶ νὰ μὴν ὑπολογίζουν σ' αὐτά.
- **Δέν δείχνουμε** μέριμνα γιὰ τὰ ἀγαθὰ τῆς γῆς, οὔτε δείχνουμε ἀγάπη γιὰ τὸν κόσμον καὶ τὰ κοσμικὰ πράγματα· ἐπιζητοῦμε μᾶλλον τὰ οὐράνια ἀγαθὰ.
- **Δέν ὑπερφηανεύομαστε**, ἀλλὰ μένουμε ταπεινοί.
- **Δείχνουμε** ὑπομονὴ στὶς θλίψεις.
- **Δέν ἀγαποῦμε** τὶς κοσμικὲς φροντίδες καὶ τὶς ὑλικὲς ἀπολαύσεις. Προσπαθοῦμε νὰ μὴ ζοῦμε μὲ ἀμέλεια καὶ πνευματικὴ ραθυμία, ἀλλὰ μὲ πνευματικὴ ἐγρήγορησιν καὶ ἐτοιμότητα, κοιτάζοντας τὴν ὥρα τοῦ θανάτου μας.
- **Μετανοοῦμε** ἀπὸ τὰ βάθη τῆς καρδιάς μας.
- **Προσπαθοῦμε** νὰ ξεπεράσουμε στὰ καλὰ ἔργα τοὺς δικαίους τῆς Παλαιᾶς Διαθήκης, ἄλλως δὲν θὰ γενοῦμε τὴν Βασιλεία τῶν Οὐρανῶν. Γνωρίζουμε ἐπίσης ὅτι ἁμαρτάνοντας, θὰ τιμωρηθοῦμε βαρύτερα ἀπὸ κάποιον ἄπιστο.

Σχόλιο: Ἀπλοποιημένη μορφή κειμένου τοῦ Ἁγίου Νικοδήμου τοῦ Ἁγιορείτου περὶ τῶν βασικῶν ἐντολῶν τοῦ Εὐαγγελίου. Ὁ καλύτερος καθρέφτης, ὁ καθρέφτης τῆς Ἀγάπης τοῦ Θεοῦ. Ὅταν ἔρχονται τὰ προβλήματα, τὰ ψυχικὰ καὶ τὰ κοινωνικὰ, ἐκεῖ ρίχνουμε τὴν ματιά μας, γιὰ νὰ μπορέσουμε νὰ βροῦμε τὴν ἰσορροπία μας, τὴ μᾶς φταίει ;

Θέλουν να αλλοιώσουν την Έθνική μας συνείδηση . . .

Της Νατάσσας Καμπούρη

Το κείμενο που ακολουθεί είναι η συνέντευξη, που παρεχώρησε αποκλειστικά στο Briefingnews.gr ο Επίτιμος Γενικός Διευθυντής του Υπ. Παιδείας και Θρησκευμάτων, Έμπειρογνώμονας της Ελλάδος στους Οργανισμούς: UNICEF, UNESCO, Συμβούλιο της Ευρώπης Ανθρωπίνων Δικαιωμάτων και παιδιού, ΟΟΣΑ, Κος Ιωάννης Γεωργακόπουλος.

Δώστε μας μέσα από το δικό σας πρίσμα και την πολυετή Έμπειρία σας, τη φυσιογνωμία της Έκπαίδευσης στην Ελλάδα του 2016 στους βασικούς της άξονες.

Η κατάσταση είναι απελπιστική και άκρως απογοητευτική, καθ' όσον η οικονομική κρίση που διέπει την Έκπαίδευση, διέλυσε τον Εκπαιδευτικό ιστό.

Θίγεται έξ αρχής ένα φλέγον κι επίκαιρο, όσο ποτέ, ζήτημα, αυτό της οικονομικής κρίσης, που διέρχεται η Έκπαίδευση. Πώς, ακριβώς, επηρεάστηκε ο νευραλγικός χώρος της Παιδείας από την κρίση, που βιώνει η χώρα τα τελευταία 5-6 χρόνια;

Η μισθοδοσία των εκπαιδευτικών έχει μειωθεί από την αρχή της οικονομικής κρίσης στο 50%. Πχ. το 2009 ο μισθός ενός εκπαιδευτικού Φυσικής Αγωγής ήταν € 1200-1300 καθαρά. Τώρα, φτάνει τα € 750-800. Επίσης, και οι απολαβές του συνταξιούχου εκπαιδευτικού έχουν υποστεί μεγαλύτερη μείωση, της τάξης του 50-60% κατά Μέσω ὄρο.

Πρόκειται, δηλ., για δραστική μείωση τῶν χρηματικῶν ἀπολαβῶν τῶν Εκπαιδευτικῶν.

Καὶ ὄχι μόνο. Νὰ σημειωθεῖ, ὅτι μετεκπαιδεύσεις, εκπαιδευτικὲς ἄδειες γιὰ ἐπιμορφώσεις, συμμετοχὴ καὶ παρακολούθηση Συνεδρίων ἔχουν, σχεδόν, ἐκμηδενιστεῖ μὲ ἀποτέλεσμα οἱ εκπαιδευτικοὶ νὰ μὴν μποροῦν νὰ ἐπιμορφωθοῦν, ὅπως πρέπει κι ὅπως ζητοῦν.

Αὐτὸ σημαίνει, ὅτι στὴν ἐποχὴ τῆς ἐξειδίκευσης, ὅπου οἱ γενικὲς γνώσεις, ὅσο ἀξιόλογες κι ἂν εἶναι, δὲν ἀρκοῦν,

ὁ ἐκπαιδευτικὸς δὲν εἶναι ἐπαρκῶς ἐνημερωμένος στὸ ἀντικείμενο, ποὺ διδάσκει.

Εἶναι ἀναγκαῖα ἡ ἐνημέρωσή του σχετικὰ μὲ πορίσματα τῆς παιδαγωγικῆς ἐπιστήμης, ψυχολογίας καὶ διδακτικῆς, ὥστε νὰ ὀργανώνει καὶ νὰ μεθοδεύει τὴ διδασκαλία του, ἀλλὰ δυστυχῶς, εἶναι ἐλλειπῆς καὶ δὲ γνωρίζουμε γιὰ πόσο.

Ὁ ἐκπαιδευτικὸς, λοιπόν, ποὺ εἶναι ἡ ψυχὴ τῆς ἐκπαίδευσης, παραμένει ἀβοήθητος στὸ ἔργο του.

Σὲ αὐτὸ τὸ πρόβλημα ἔρχεται νὰ προστεθεῖ καὶ κάτι ἀκόμη: Ἡ στελέχωση τῆς ἐκπαίδευσης σὲ διοικητικὲς θέσεις ἔχει γίνει ἀκόμη, χειρότερη, μὲ ἐπιλογὴν ἀτόμων στερουμένων αὐξημένων προσόντων (Διευθυντὲς Σχολείων καὶ Προϊστάμενοι Πρωτοβάθμιας καὶ Δευτεροβάθμιας Ἐκπαίδευσης). Αὐτὸ ἀποδεικνύεται μὲ πρόσφατη ἀπόφαση τοῦ ΣτΕ, ποὺ ἀκυρώνει ἐπιλογὴν Διευθυντῶν. Δὲν ἀξιολογήθηκαν τὰ ἐπιστημονικὰ προσόντα καὶ κριτήρια παρὰ ἡ βαθμολογία τῶν Συλλόγων Διδακτικοῦ Προσωπικοῦ τῶν σχολείων γιὰ τὴν κρίση Διευθυντῶν, ἔχοντας τὸ πρωτάκουστο «ὁ κρινόμενος διευθυντῆς νὰ κρίνεται ἀπὸ ὑφισταμένους ἐκπαιδευτικούς, τόσο σὲ προσόντα, ὅσο καὶ σὲ ἀξιολόγηση».

Ἵπαινόσσετε, ὅτι ὑπάρχουν ἐκπαιδευτικοὶ σὲ καίριες θέσεις, ποὺ δὲν διαθέτουν τὸ ἀνάλογο κριτήριο, ὀργανωτικὴ ἱκανότητα, διοικητικὲς γνώσεις γιὰ τὴν ὀμαλὴ λειτουργία τῶν ἐκπαιδευτικῶν ἰδρυμάτων;

Σαφέστατα. Κι ἂν σκεφτεῖτε, ὅτι ὑπάρχει δυστοκία στὴν πλήρωση λειτουργικῶν κι ὀργανωτικῶν θέσεων Ἐκπαιδευτικῶν Πανελλαδικὰ λόγῳ πιστώσεων, τότε, ἀντιλαμβάνεστε τὶς ἀντιξοότητες τοῦ χώρου πολυεπίπεδα.

Ἐπομένως, μένουν μετέωροι οἱ μαθητὲς ἀπομακρυσμένων περιοχῶν;

Ἀκριβῶς. Ὑπάρχουν κενὰ στὴν ἐκπαιδευτικὴ διδασκαλία.

Ἡ ἐκπαιδευτικὴ διαδικασία περιλαμβάνει ἔμπυχο «ὕλικό» καὶ ἀνάλογο ὕλικοτεχνικὴ ὑποδομὴ. Τὰ βιβλία ἀποτελοῦν ἀναπόσπαστο κομμάτι τῆς τελευταίας. Εἶναι ποιοτικὰ τὰ σημερινὰ βιβλία;

Χρειαζόμαστε νέα συγγραφή, ἀλλὰ μὲ δεδομένο: Συγκρότηση σοβαρῆς ἐπιστημονικῆς Ἐπιτροπῆς, ποὺ θὰ βασιστεῖ σὲ δύο ἄξονες: Ἐπιστημονικὴ γνώση τοῦ ἀντικειμένου καὶ Γνώση τοῦ Εὐρωπαϊκοῦ γίγνεσθαι καὶ τοῦ Ἑλληνικοῦ μὲ ἐθνικὰ

χαρακτηριστικά, προκειμένου να μη γίνει αλλοίωση συμβόλων, θρησκείας, παραχάραξη της Ιστορίας και της Γεωπολιτικής.

Ἔστιάζετε σὲ δύο μαθήματα, τὰ Θρησκευτικὰ καὶ τὴν Ἱστορία. Γιὰ ποῖο λόγο;

Ἡ πολιτικὴ ἡγεσία στοχεύει ἀποκλειστικὰ στὴν αλλοίωση τῆς ἐθνικῆς συνείδησης τοῦ Ἑλλήνα μὲ τὴ δρομολόγηση- σύμφωνα μὲ ἔγκυρες πληροφορίες- τῆς κατάργησης παρελάσεων, σχολικῶν ἑορτῶν καὶ τῆς πρωϊνῆς Προσευχῆς. Ἄλλωστε νὰ θυμίσω, ὅτι ὑπάρχει συνταγματικὴ δέσμευση, ὅτι ἡ θρησκεία τῶν Ἑλλήνων ὡς ἐπίσημη, εἶναι μία καὶ μοναδική, ἡ Ὁρθοδοξία.

Συσσωρευμένα τὰ προβλήματα...

Ἀκούστε. Οἱ νομοθετικὲς πρωτοβουλίες τοῦ Ὑπ. δὲν ἔχουν τίποτα νὰ διορθώσουν παρὰ νὰ στρεβλώσουν. Ἀναφέρω, συγκεκριμένα, θέμα ἐπικείμενης κατάργησης τῶν μαθητικῶν παρελάσεων, τῶν εἰκόνων -διῆθεν, γιὰ νὰ μὴν «ἐνοχλοῦμε» τοὺς ἀλλόθρησκους- τῶν σχολικῶν γιορτῶν, τὴν ἀλλαγὴ τῶν βιβλίων, τὴ μείωση τῆς ὕλης, ἀναγόρευση ὄλων τῶν σχολίων σὲ ὁλόημερα μὲ μείωση τοῦ τελικοῦ ὥραριου λήξης, ἐθνικοῦ διαλόγου μὲ αὐτοσκοπὸ τὴν ἐξαφάνιση τῶν λέξεων « Ἕθνος» καὶ «Θρησκεία», ἔπαρσης κι ὑποστολῆς τῆς σημαίας κι ἀφαίρεση τοῦ Σταυροῦ ἀπὸ κάθε διάσταση.

Ἡ ὕλη, ὅμως, δὲν πρέπει νὰ ἀνανεώνεται ἐνίοτε;

Μιλῶ γιὰ ἀπλοποίηση κι ὄχι παραποίησης της! Μὲ εἰδικὴ ἐπεξεργασία νὰ βγαίνουν ἐνόητες κριτικῶν περιεχομένου κι ὄχι ἐπειδὴ ἐνοχλοῦν...

Δράττω τὴν εὐκαιρία νὰ ρωτήσω τὴ γνώμη σας γιὰ τὶς δηλώσεις περὶ γενοκτονίας τῶν Ποντίων, ποὺ προκάλεσαν ποικίλες ἀντιδράσεις.

Οἱ θέσεις τῶν πολιτικῶν προσώπων θεωροῦνται κατὰ πρῶτον ἀτυχεῖς, ἀλλὰ καὶ σφόδρα ἐπικίνδυνες. Νὰ ἀναφέρω τὴν γενοκτονία τῶν Ποντίων σὲ ἐπίσημη δῆλωση κι ἀνασκεύαση, ὅτι δὲν ἐννοοῦσε Ἐθνοκάθαρση ἢ γενοκτονία, ἀλλὰ φόνευση τῶν Ποντίων σὲ συγκρουσιακὸ καθεστῶς!!

Στὸ πλαίσιο τῶν σχετικῶν νομοσχεδίων, διαβλέπετε προσπάθεια ἰδιωτικοποίησης τῆς Δημόσιας Παιδείας;

Τὸ νομικὸ status τῆς χρηματοδότησης εἶναι ὑπὸ κρατικὴ ἐπιχορήγηση πρὸς τὴν Τοπικὴ Αὐτοδιοίκηση, ἡ ὁποία μὲσφ τῶν Σχ. Ἐπιτροπῶν της, διαθέτει τοὺς ἀνάλογους πόρους στὰ σχολεῖα, σύμφωνα μὲ τὸν ἀριθμὸ τῶν μαθητῶν της (καθαρίστριες,

είδη καθαρισμού, πετρέλαιο, γραφική ύλη, ΔΕΗ, ΕΥΔΑΠ, φυσικό αέριο). Μειώθηκε λόγω κρίσης σε έξευτελιστικά σημεία χρηματοδότησης με αποτέλεσμα το διογκωμένο χρέος των Σχ. Επιτροπών προς τους πιστωτές κι ειδικότερα στο θέμα της θέρμανσης, της ηλεκτροδότησης, του νερού, της υγιεινής των κτιρίων με αποτέλεσμα να καλείται έμμεσα κι άμεσα ο γονέας δια της συνεισφοράς του μέσω των Συλλόγων Γονέων και Κηδεμόνων.

Πείτε μου για τις κτηριακές εγκαταστάσεις, είναι κατάλληλες για τη διεξαγωγή μαθημάτων, κάνουν το διδακτικό έργο πιο αποδοτικό;

Όσον αφορά στο νομό Ἀττικής και Θεσ/νίκης, αντίστοιχα, έχει βελτιωθεί εδώ και χρόνια, για να ισχύει η πρωινή βάρδια, αλλά συνεχίζει να παρουσιάζει ελλείψεις σε συγκεκριμένους δήμους ένεκα οικονομικής κρίσης (Υποβάθμιση του ΟΣΚ), και της μηδενικής χρηματοδότησης. Ἡ κατάσταση στην Περιφέρεια είναι καλύτερη, αλλά ύστερα από τις αλόγιστες συγχωνεύσεις σχολείων, έχουν απομείνει εγκαταλελειμμένα κτήρια με μαθητές 6-18 να μετακινούνται σε άλλες σχολικές μονάδες παρά τη σημασία της γεωγραφικής θέσης και Ἐθνικῆς ύπόστασης τῶν χωριῶν αὐτῶν.

Κλείνοντας τὴ συνέντευξη, στὴν ὁποία θεωρῶ, ὅτι θίχτηκαν κι ὄχι μόνο, καίριας σημασίας παιδευτικά ζητήματα, θὰ ἤθελα νὰ μοῦ πεῖτε τὴ γνώμη σας γιὰ τὴν ἀναγκαιότητα τῆς διαπολιτικῆς ἐκπαίδευσης ἐνόψει τοῦ προσφυγικοῦ.

Στὸν Ἐθνικὸ διάλογο γίνεται συζήτηση γιὰ διαπολιτικὴ και τώρα και πολυπολιτικὴ. Ἡ δομὴ της, ὅμως, σὲ αὐτὸ τὸ διάλογο δὲν ἔχει συνοχή, καθόσον ἡ παροχὴ ἐκπαίδευσης γιὰ δίγλωσση ἐκπαίδευση κι ἐνταγμένων τάξεων μητρικῆς γλώσσας και τμημάτων μητρικῆς ἀπαιτεῖ ἐμπειρία, γνώση και τεχνογνωσία ἀποκλειστικὰ ἀπὸ ἐπιστήμονες-ἐκπαιδευτικούς, ποὺ ἔχουν διδάξει, σπουδάσει στὸ Ἐξωτερικὸ σὲ σχολεῖα τῆς Ὁμογένειας και σὲ κοινοτικά, ἀνά τὴν ὑφήλιο. Χωρὶς αὐτὴ τὴν υπεύθυνη συνδρομὴ ἡ παροχὴ ἐκπαίδευσης στοὺς πρόσφυγες θὰ εἶναι ἄτοπη, ἀσφαιρη και κενοῦ περιεχομένου.

Πλεονεξία: Ἡ ρίζα ὅλων τῶν κακῶν

Ἐπισκόπου Εἰρηναίου
Αἰκατερίνμπουργκ καὶ Ἴρμπίτσκ

Ἡ πλεονεξία ἐκδηλώνεται στὰ παιδιὰ μὲ διάφορες μορφές. Στὰ μικρὰ παιδιὰ συνήθως ἐκδηλώνεται μὲ τὴν προσπάθεια ν' ἀρπάξουν ὅ,τι μποροῦν καὶ νὰ τὸ κάνουν δικό τους, ἐνῶ ἀπ' αὐτὰ ποὺ παίρνουν δὲν θέλουν νὰ δώσουν τίποτα στὰ ἀδελφία τους ἢ σὲ κάποιον ἄλλον.

Γιὰ νὰ προφυλάξετε τὰ παιδιὰ ἀπὸ τὸ σοβαρὸ αὐτὸ πάθος, πρέπει νὰ τὰ παρακινεῖτε σὲ γενναιοδωρία. Αὐτὸ θὰ κατορθωθεῖ, ὅταν τὰ μαθαίνετε νὰ μοιράζονται μὲ τοὺς ἄλλους ὅ,τι ἔχουν, νὰ δίνουν ἐλεημοσύνη στὸ φτωχό, νὰ ἐξυπηρετοῦν τὸν ἀνήμπορο, κ.ο.κ.

Νὰ διδάσκετε ὅμως στὰ παιδιὰ σας τὴν προσφορὰ ὅχι ἀπὸ ἀπλὸ οἶκτο ἢ ἀπὸ συμπόνοια, ποὺ εἶναι ἔμφυτη σὲ κάθε ἰσορροπημένο ἄνθρωπο, ἀλλὰ μὲ τὴν πεποίθηση, ὅτι αὐτὸ ποὺ δίνεται στὸ φτωχὸ εἶναι σὰν νὰ τὸ παίρνει ὁ ἴδιος ὁ Χριστός. Νὰ τὰ διδάσκετε μὲ τὰ λόγια Ἐκείνου: «Μακάριόν ἐστι μᾶλλον διδόναι ἢ λαμβάνειν» (Πράξ. 20:35). Ἄς συνηθίσει τὸ χεράκι τοῦ παιδιοῦ νὰ εὐεργετῆ, γιὰ νὰ νιώσει πόση χαρὰ καὶ ἀγαλλίαση αἰσθάνεται ἐκεῖνος ποὺ τὸ δίνει.

Ἄλλη μορφή πλεονεξίας, ποὺ ἐκδηλώνεται στὰ παιδιὰ, εἶναι ὅτι δὲν ἱκανοποιοῦνται μὲ τίποτα. Γι' αὐτό, ἂν θέλετε νὰ τ' ἀποτρέψετε ἀπὸ τὴν πλεονεξία, μάθετέ τα νὰ ἱκανοποιοῦνται μὲ ὅ,τι ἔχουν. Πρέπει νὰ εἶναι εὐχαριστημένα μὲ τὸ φαγητό, τὰ ρούχα, τὰ παιχνίδια καὶ ὅλα ὅσα τοὺς παρέχετε. Στις σχέσεις σας μαζί τους ἐφαρμόστε τὸν ἐξῆς κανόνα: «Ὅποιος δὲν εἶναι εὐχαριστημένος μ' αὐτὸ ποὺ τοῦ δίνουν, δὲν θὰ πάρει τίποτα». Δὲν εἶναι ἱκανοποιημένο τὸ παιδί μὲ τὸ φαγητὸ ποὺ τοῦ δώσατε, μὲ τὰ ρούχα ἢ τὰ παιχνίδια ποὺ τοῦ ἀγοράσατε; Πάρτε τα πίσω. Αὐτὸ θὰ ἐπιδράσει πάνω του εὐεργετικά, ἂν δὲν ἔχει ἀκόμα καλᾶσει.

Δὲν εἶναι σπάνιο τὸ φαινόμενο, νὰ οἰκειοποιοῦνται τὰ παιδιὰ ξένα πράγματα. Στὸ σημεῖο αὐτὸ πρέπει νὰ εἶστε ἰδιαίτερα προσεκτικοί. Ἄν δεῖτε στὰ χέρια τους κάτι ποὺ δὲν τοὺς τὸ δώσατε ἐσεῖς, ρωτήστε τα ποῦ τὸ βρῆκαν, καί, ἂν διαπιστώσετε ὅτι τὸ πῆραν ἀπὸ ἄλλους, ὑποχρεώστε τα αὐστηρὰ νὰ τὸ ἐπιστρέψουν χωρὶς χρονοτριβή.

Πότε-πότε ρίχνετε μιὰ ματιὰ στὰ σχολικὰ εἶδη τῶν παιδιῶν σας, μήπως βρεθοῦν ἐκεῖ ξένα πράγματα. Ἄν φέρουν στὸ σπίτι κάτι ποὺ βρῆκαν στὸ δρόμο ἢ στὸ σχολεῖο, συμβουλευτέτε τα νὰ τὸ δείξουν σὴν τάξη, μήπως τὸ ἔχασε κανεὶς.

Μὴν ἐπιτρέπετε στὰ παιδιά σας νὰ ἀνταλλάσσουν τὰ πράγματά τους, οὔτε πολὺ περισσότερο νὰ τὰ πουλᾶνε, γιατί ἔτσι εἶναι εὐκόλο νὰ μάθουν σὴν ἀπάτη. Διδάξτε τους, ὅσο νωρίτερα μπορεῖτε, ὅτι αὐτὰ ποὺ κερδίζονται μὲ ἀπάτη, προκοπὴ δὲν φέρνουν.

Μαθαίνετε στὰ παιδιά σας ἀπὸ μικρὰ νὰ ξεχωρίζουν τὸ «δικό μου» ἀπὸ τὸ «δικό σου». Γι' αὐτό, μὴν ἐπιτρέπετε νὰ παίρνουν καὶ νὰ χρησιμοποιοῦν χωρὶς ἄδεια τὰ πράγματα τῶν ἀδελφῶν τους. Ἔτσι χαλαρώνει τὸ αἶσθημα τοῦ σεβασμοῦ τῶν δικαιωμάτων τοῦ ἄλλου καὶ ἰδιαίτερα τῆς ξένης ἰδιοκτησίας.

Ἀντίθετα, συμβουλευτέτε τὰ παιδιά σας νὰ βοηθοῦνται μεταξὺ τους, καὶ νὰ δίνουν τὰ πράγματά τους σὶ ἀδέλφια ἢ στοὺς φίλους τους σὲ περίπτωσι ἀνάγκης.

Ἄν, τέλος, θέλετε νὰ προφυλάξετε τὰ παιδιά σας γενικὰ ἀπὸ τὴν πλεονεξία, μὲ ὅποιαδῆποτε μορφὴ κι ἂν ἐμφανίζεται αὐτή, ἂν θέλετε νὰ μὴ γίνουν δοῦλοι τοῦ μαμωνᾶ, νὰ τοὺς δεῖξετε, μὲ τὰ λόγια καὶ τὸ παράδειγμά σας, τὴν πραγματικὴ ἀξία τῶν ἐπίγειων ἀγαθῶν.

Ἐξηγήστε τους ὅτι τὰ χρήματα καὶ ἡ περιουσία δὲν εἶναι τὸ ὕψιστο ἀγαθὸ στὴ γῆ. Τὰ ὕψιστα ἀγαθὰ εἶναι ἡ ἀρετὴ καὶ ἡ δικαιοσύνη, γιατί αὐτὰ μόνον ἔχουν ἀξία γιὰ τὸ Θεό. Δώστε τους νὰ καταλάβουν ὅτι ὁ ἄνθρωπος δὲν ἔχει καμιά ὠφέλεια, ἂν κερδίσει τὸν κόσμον ὅλο καὶ χάσει τὴν ψυχὴ του.

Μὴν παραμελεῖτε ὅμως καὶ τὴ δική σας πνευματικὴ ζωή, ὅπως π.χ. τὴν προσευχὴ ἢ τὸν ἐκκλησιασμό, ἐξαιτίας τῆς πλεονεξίας. Δείχνετε μὲ τὴν ὅλη σας πολιτεία στὰ παιδιά, ὅτι κύρια φροντίδα σας δὲν εἶναι ἡ ἀπόκτησι χρημάτων καὶ περιουσίας, ἀλλὰ ἡ σωτηρία καὶ ἡ μέλλουσα μακαριότητα τῆς ψυχῆς σας!

Σὰς ἔδειξα λοιπόν, πῶς νὰ καταπολεμᾶτε τὴν τάση τῶν παιδιῶν πρὸς τὴν πλεονεξία, καὶ πῶς νὰ τὰ προφυλάσσετε ἀπὸ τὸ ἐπικίνδυνον αὐτὸ πάθος. Ἀνακεφαλαίωνω:

Μαθαίνετε τὰ παιδιά σας νὰ εἶναι γενναιόδωρα καὶ ὀλιγαρκή. Καλλιεργήστε τους τὸ αἶσθημα τῆς τιμιότητος καὶ ἐμπνεῦστε τους τὴν βαθειὰ ἀποστροφὴ πρὸς τὸ ψέμα. Νὰ τὰ διδάσκετε, μὲ τὸν

λόγο και τὸ παράδειγμά σας, τὴν πραγματικὴ ἀξία τῶν ἐπίγειων ἀγαθῶν.

Ἀναθρέψτε λοιπὸν τὰ παιδιά σας ὄχι μόνο γιὰ τὴ γῆ, ἀλλὰ καὶ γιὰ τὸ Θεὸ καὶ τὸν οὐρανό. Ἐνδιαφερθεῖτε ὄχι μόνο γιὰ τὸ φθαρτὸ σῶμα, ἀλλὰ καὶ γιὰ τὴν ἀθάνατη ψυχὴ. Ἐφοδιάστε τα ὄχι μόνο γιὰ τούτη τὴ σύντομη ζωὴ, ἀλλὰ καὶ γιὰ τὴν ἀτέλειωτη αἰωνιότητα.

Βλ. “ **Μπτέρα, Πρόσεχε!** ” σελ. 83 ἕως κ’ 86 Ἐκδ. Ἰ. Μονῆς Παρακλήτου Ὠρωπὸς Ἀττικῆς.

Μία ώρολογιακή βόμβα στά χέρια μας

Ένα από τα πιο κρίσιμα θέματα είναι το Προσφυγικό. Άχνοφαίνεται ότι ίσως ακολουθήσουν άσχημες εξελίξεις. Η μικρή μας Ελλάδα ήδη βρίσκεται «στο μάτι του κυκλώνα». Έγινε γέφυρα για να βρουν κάποιοι άνθρωποι διωγμένοι και ποινεμένοι ένα καλύτερο αύριο στην «πολιτισμένη» Εύρωπη. Κατέληξε όμως να καταστεί χώρος έγκαταλείψεως χιλιάδων ψυχών.

Ποιούμε, όταν αντικρύζουμε ανθρώπους να παλεύουν με τα κύματα της θάλασσας ή να προσπαθούν να περάσουν από μυστικά και επικίνδυνα περάσματα σε γειτονικές μας χώρες. Θλιβόμαστε παρατηρώντας μικρά παιδιά στα χαρτόκουτα ή να βλέπουν το φώς της ζωής μέσα στους δρόμους. Θύματα στα χέρια των πονηρών «κοσμοκρατόρων» της γης.

Όμως πέρα από την συμπόνοια και την ανθρωπιά υπάρχουν φόβοι και άδυσώπητα έρωτηματικά... Γιατί να είναι τόσο μαζική ή έλευση χιλιάδων ανθρώπων, μάλιστα μουσουλμάνων, προς την χριστιανική Εύρωπη; Μήπως τείνει να επιβεβαιωθεί ο λόγος του αποθανόντος τ. Πρωθυπουργού της Τουρκίας Όζάλ· «μην άνησχετε για την κατάκτηση της Εύρωπης... στείλτε μερικές χιλιάδες Μουσουλμάνων εκεί και θα την έποικίσουμε»; Κάποια σκοτεινά κέντρα δημιούργησαν την φονική «Αραβική Άνοιξη» και προκάλεσαν τα κύματα των προσφύγων και μεταναστών. Δεν είναι έπομένως σχέδιο; Γιατί να διαχέονται οι πρόσφυγες σ' όλο το μήκος της έλληνικής γης, με την άνοχη των άνευθυνων κυβερνητών μας; Για να επέλθει βαθμηδόν ή άλλοίωση σ' όλο τον κορμό της πατρίδος μας; Ή για να ώφεληθούμε δημογραφικά, όπως δήλωσε ο Άναπλ. Υπουργός Έξωτερικών κ. Ξυδάκης; Να σβήσουν έπομένως οι Έλληνες και να ζήσουν οι όποιοι άλλοεθνείς.

Είναι αλήθεια ότι σε έγκαταλελειμμένα στρατόπεδα, όπου φιλοξενούνται μετανάστες αφαιρέθηκαν τα χριστιανικά σύμβολα και μετατράπηκαν σε τζαμιά, για να προσεύχονται; Άλγεινή έντύπωση προκάλεσε ή είδηση, ότι κάποιος από τους μετανάστες στον Πειραιά ζήτησε από τον Μητροπολίτη Πειραιώς να βγάλει

τὸ μοναχικό του σκοῦφο, ὁ ὁποῖος ἔφερε σταυρό. Ἐπίσης τὸ ὅτι ἀρνήθηκαν νὰ δεχθοῦν τροφιμα ἀπὸ τὸν «Ἐρυθρὸ Σταυρό», διότι τὰ κουτιά συσκευασίας εἶχαν σταυρό. Θὰ ἀρνηθοῦμε καὶ τὴν πίστη μας, δηλαδή, ἐπειδὴ τὸ ἀπαιτοῦν κάποιοι;

Χώρα οἱ λοιπὲς ἀπαιτήσεις, ὅτι δὲν τοὺς ἀρέσουν τὰ φαγητὰ πού τοὺς παρέχονται ἢ ἡ βία πού ἔχει προκληθεῖ μεταξύ τους, οἱ διαδηλώσεις... Γιατὶ ἡ ΕΡΤ νὰ μεταδίδει ἀραβόφωνο δελτίο εἰδήσεων; Μήπως γιὰ νὰ δημιουργηθεῖ μία ψευδεπίγραφη πολυπολιτισμικὴ κοινωνία; Ὁ κόσμος τρομοκρατεῖται ἀπὸ τὸ φανατικὸ Ἰσλάμ κι ἐδῶ κάποιοι δικοὶ μας «Ἕλληνες» σφυρίζουν ἀδιάφορα καὶ ἐπιθυμοῦν νὰ εἰσέρχονται ὅλοι ἀνεξέλεγκτα, νὰ μὴν διώχνουμε κανένα!

Ἀσφαλῶς εἶναι κι αὐτοὶ ἄνθρωποι, πρέπει νὰ συντρέξουμε. Ὅχι ὅμως νὰ ἐθελουφλοῦμε μπροστὰ στοὺς ἐνδεχόμενους κινδύνους. Οἱ προβληματισμοὶ μας δὲν ἀντηκοῦν ρατσιστικὲς ἀντιλήψεις, ἀλλὰ κατάθεση ἀγωνίας γιὰ τὴν πατρίδα μας! Θὰ τὴν ἀφήσουμε νὰ ἰσλαμοποιηθεῖ, νὰ ἀλλοιωθεῖ ἐθνολογικά; Μποροῦμε νὰ ἀφομοιώσουμε τόσο ξένο πληθυσμό, νὰ τοὺς κάνουμε «μετόχους ἡμετέρας παιδείας»; Δὲν διαφαίνεται κάτι τέτοιο. Ἔχουν πολὺ διαφορετικὴ κουλτούρα καὶ φανατισμό. Δὲν συνυπάρχουν ἢ μπαρούτη μὲ τὴ φωτιά... Εἶναι ἐκρηκτικὸ τὸ μείγμα... Ἔχουμε μία ὥρολογιακὴ βόμβα στὰ χέρια μας! Θὰ τὴν ἀφήσουμε νὰ ἐκραγεῖ ἢ θὰ τὴν ἀπενεργοποιήσουμε; Ὁ Καλὸς Θεὸς νὰ βάλει τὸ χέρι Του! -

Θεόφιλος Νικολάου

Βλ. Περιοδικὸ «ΣΥΝΔΕΣΜΟΣ» ἀρ. 508

«Ὁ Θεὸς δὲν θὰ σοῦ
ἔστειλε αὐτὸ τὸ μωρὸ γιὰ
νὰ σὲ ἀφήσει νὰ καθεῖς».

Ὁ σύζυγος τῆς Ντανιέλα Πόπα ἦταν μακριὰ σὲ ἓνα πνευματικὸ καταφύγιο στὸ Ἅγιον Ὄρος στὴν Ἑλλάδα, ὅταν ἐκείνη ξαφνικὰ ἄρχισε νὰ ἀνεβάζει ὑψηλὸ πυρετὸ, ποὺ δὲν μποροῦσε νὰ θέσει ὑπὸ ἔλεγχο.

Ἦταν Μάϊος τοῦ 2005. Οἱ ἀνησυχίες τῆς Ντανιέλα αὐξήθηκαν ἐπίσης, ὅταν ἄρχισε νὰ ἀντιμετωπίζει βαριὰ κούραση, ἔντονη ἐφίδρωση καὶ πρησμένους ἀδένες στὸν λαιμὸ.

Ὅταν ὁ σύζυγος τῆς Ντανιέλας, Ρίτσαρντ, ἐπέστρεψε τελικὰ, μία ἔκτακτη ἀνάγκη βιοψία ἀποκάλυψε στάδιο 2 λέμφωμα Hodgkin ἢ καρκίνου τοῦ λεμφικοῦ συστήματος.

Ἡ θεραπεία ἀποδείχθηκε ἀναποτελεσματικὴ καὶ μέσα σὲ λίγους μῆνες ἡ Ντανιέλα πάλευε γιὰ τὴ ζωὴ της ἐναντίον τῆς πιὸ ἐπιθετικῆς μορφῆς καρκίνου (στάδιο 4).

«Ὁ πυρετὸς ἦταν ὑψηλότερος, οἱ ἀδένες μου εἶχαν διογκωθεῖ καὶ εἶχα φαγούρα σὲ ὅλο τὸ σῶμα μου», θυμᾶται ἡ Ντανιέλα σὲ συνέντευξή της στὸ περιοδικὸ « With Familia Orthodoxa », (Ὁρθόδοξη Οἰκογένεια).

Μέχρι τὸν Σεπτέμβριο, ἡ Ντανιέλα δὲν ἦταν καθόλου σὲ θέση νὰ περπατήσει πιά. Οἱ πρησμένοι ἀδένες τῆς ἔκαναν διπλὸ τὸ λαιμὸ της σὲ μέγεθος. Ὁ πόνος καὶ ἡ ἄφθονη ἐφίδρωση κατέστησαν σχεδὸν ἀδύνατο γιὰ ἐκείνη νὰ κοιμᾶται τὴν νύκτα.

«Ἄλλαζα τὰ ρούχα μου μία ντουζίνα φορὲς κάθε νύκτα, καὶ ὁ πυρετὸς μου δὲν κατέβαινε κάτω ἀπὸ 38° C», διηγεῖται.

Ἡ Ντανιέλα ἄρχισε ἓναν ἀπελπισμένον κύκλο μὲ χημειοθεραπείες, καὶ μετὰ μὲ ἀκτινοβολίες, ἀλλὰ ἀναγκάστηκε νὰ σταματήσει, ὅταν τὸ σῶμα της ἀρνιόταν πλέον νὰ συνεργασθεῖ μὲ τὴν ἐξαντλητικὴ θεραπεία.

Μεταγενέστερες δοκιμὲς ἀποκάλυψαν τὸ γιατί. Ἡ Ντανιέλα εἶχε προσβληθεῖ ἀπὸ φυματίωση.

Τὸ σῶμα τῆς ἄρρωστης γυναίκας ἦταν πλέον κορεσμένο ἀπὸ

τὸν συνδυασμὸ τῶν χημειοθεραπευτικῶν φαρμάκων καὶ ἐννέα ἀντιβιοτικῶν, πού εἶχε πάρει γιὰ ἑξὶ ἐβδομάδες γιὰ τὴν καταπολέμηση τῆς φυματίωσης. Μία τομογραφία εἶχε προγραμματισθεῖ, γιὰ νὰ καθορίσει πόσο μεγάλη ζημιὰ εἶχε προκαλέσει ἡ φυματίωση στοὺς πνεύμονες τῆς Ντανιέλα.

Δύο ζωὲς σὲ ἰσορροπία

Ἡ Ντανιέλα ἐπρόκειτο νὰ πάρει τὴν πιὸ προκλητικὴ εἶδση τῆς ζωῆς της...

«Κατὰ τὴν διάρκεια τῆς τομογραφίας, συνειδητοποίησα ὅτι κἀπὶ δὲν πῆγαινε καλά. Ἡ μηχανὴ σταμάτησε. Στὴ συνέχεια ἀκολούθησε μία παύση, καὶ σπὴν συνέχεια ἐπανεκκίνηση».

Αὐτὸ πού ἡ Ντανιέλα δὲν ἤξερε ἦταν ὅτι ὁ γιατρὸς εἶχε σταματήσει τὸ μὴκάνημα, ὅταν παρατήρησε ὅτι ὁ ἀσθενὴς του δὲν ἦταν ὁ μόνος πού σαρωνόταν. Ἡ Ντανιέλα ἦταν ἔγκυος. Ὁ γιατρὸς ξαναρχίζει τὴν σάρωση μόνο μετὰ ἀπὸ διαβούλευση μὲ τὸν σύζυγό της. «Βασικά, εἶχα ἀκτινοβοληθεῖ δύο φορές», λέει ἡ Ντανιέλα.

Ἐκεῖνο πού μόλις τώρα ἀνακαλύφθηκε σπὴν μήτρα τῆς Ντανιέλα εἶχε δεχθεῖ τρεῖς ἐπιθέσεις ἐναντίον του. Τὸ μικρὸ ὄχι μόνο βρέθηκε μέσα στὸ τοξικὸ περιβάλλον τῶν χημειοθεραπευτικῶν φαρμάκων καὶ τῶν ἀντιβιοτικῶν γιὰ τὴν φυματίωση, ἀλλὰ ἐπίσης μόλις εἶχε λάβει μία διπλὴ δόση ἀκτινοβολίας, πού εἶναι γνωστὸ ὅτι προκαλεῖ σοβαρὰς βλάβες σπὴν υἰγεία τῶν ἀγέννητων μωρῶν.

Οἱ γιατροὶ παρότρυναν ἔντονα τοὺς γονεῖς νὰ τερματίσουν τὴν κύηση.

«Ἐκεῖνη τὴν στιγμήν εἶχα πολὺ λίγη πίστη», δὴλωσε ὁ Ρίτσαρντ στὸ LifeSite News. «Τὸ μόνο πού σκέφθηκα ἦταν ἡ υἰγεία τῆς συζύγου μου καὶ τίποτα γιὰ τὸν Θεό. Ἦμουν σίγουρος ὅτι ἡ ἀμβλωση ἦταν ἡ καλύτερη λύση».

Μετὰ ἀπὸ τὴν τομογραφία, μόνο ἓνας γιατρὸς εἶχε ἐνθαρρυντικὰ λόγια νὰ πεῖ σπὴν ταραγμένη Ντανιέλα.

«Νομίζεις ὅτι ὁ Θεὸς σοῦ ἔχει στείλει αὐτὸ τὸ μωρὸ γιὰ νὰ σὲ ἀφήσει νὰ καθεῖς; Δὲν ἔχεις κανένα δικαίωμα πάνω σπὴν ζωὴ αὐτοῦ τοῦ παιδιοῦ».

Ἡ Ντανιέλα καὶ ὁ Ρίτσαρντ πῆγαν στὸν πνευματικὸ Πατέρα

τους, τὸν ὀρθόδοξο Ἱερέα π. Ἰωάννα Ποπέσκου, καὶ ρώτησαν ἂν θὰ πρέπει νὰ ἀκολουθήσουν τὶς συμβουλὲς τῶν γιαιτρῶν.

«Δὲν ἔχετε κανένα δικαίωμα πάνω στὴ ζωὴ αὐτοῦ τοῦ παιδιοῦ», ἀπάντησε ἤρεμα ὁ Ἱερέας.

Μετὰ ἀπὸ αὐτὰ τὰ λόγια, ἡ Ντανιέλα καὶ ὁ Ρίτσαρντ βίωσαν ἓνα «μεγάλου βάρους» νὰ σηκώνεται στοὺς ὤμους τους καὶ νὰ «μεταφέρεται στοὺς ὤμους τοῦ Θεοῦ». Μὲ νέες καρδιές, τὸ ζευγάρι σιρράφηκε τώρα στὴν πίστη, ὡς μία ξεχασμένη καὶ ἀνεκμετάλλευτη πηγὴ θάρρους, ἐλπίδας καὶ δύναμης. Μέχρι τώρα εἶχαν τοποθετήσει τὴν ἐμπιστοσύνη τους σὲ γιαιτροὺς καὶ φάρμακα, γιὰ νὰ ξεπεράσουν τὴν ἀσθένεια. Τώρα μὲ ἓνα μωρὸ στὸ προσκύνιο καὶ μὲ τὴν εὐλογία τοῦ πνευματικοῦ τους Πατέρα, ἀποφάσισαν νὰ ἐναποθέσουν ὅλη τὴν ἐμπιστοσύνη τους στὸν Θεό.

Μὲ πίστη τώρα, ἡ Ντανιέλα ἀποφάσισε νὰ διακόψει ὅλες τὶς θεραπείες καὶ νὰ μὴν σκέπτεται πλέον τὴν ἀσθένεια. Ἄρχισε νὰ ἐσπιάζεται ἀποκλειστικὰ στὴν ζωὴ τοῦ παιδιοῦ στὴν μήτρα της.

Ἡ Ντανιέλα καὶ ὁ Ρίτσαρντ ἀφιέρωσαν τὸ ἀγέννητο παιδί τους στὴν Ἁγία Θεοτόκο, προσευχόμενοι: «Παναγία, σὲ παρακαλοῦμε, φρόντισε αὐτὸ τὸ παιδί. Τὸ δίνουμε σὲ Ἑσένα. Εἶναι δικό Σου. Ἄς γίνῃ τὸ θέλημά Σου».

Τὸ ζευγάρι παρακαλοῦσε νὰ προσευχηθῶν γιὰ αὐτοὺς ἄνθρωποι γεμάτοι μὲ πίστη ποὺ ζοῦσαν στὴν περιοχὴ τους. Ἡ δοκιμασία τους ἐνέπνευσε ἓνα ὀλόκληρο Μοναστήρι, στὸ ὁποῖο ὁ ἀδελφὸς τῆς Ντανιέλα εἶναι Μοναχός, νὰ πολιορκήσει τὸν Οὐρανὸ μὲ προσευχὲς γιὰ τὴν προστασία τῆς μητέρας καὶ τοῦ παιδιοῦ καὶ γιὰ τὴν ἀσφαλῆ γέννα.

Ἡ Ντανιέλα στάφηκε πρὸς τὰ Ἱερὰ Μυστήρια τῆς Πίστεως της, γιὰ δύναμη καὶ θεραπεία. Κάθε ἐβδομάδα λάμβανε τὸ Εὐχέλαιο. Συχνὰ συμμετεῖχε στὸ Μυστήριον τῆς Ἐξομολογήσεως, γιὰ νὰ εἶναι ἡ ψυχὴ της ἐντάξει μὲ τὸν Θεό. Ἔκανε κάθε δυνατὴ προσπάθεια, γιὰ νὰ λαμβάνει τακτικὰ τὸν Χριστὸ στὸ προβληματικὸ σῶμα της μὲ τὴν Θεία Κοινωνία.

Ἕνας γυναικολόγος, ὡστόσο, συνέχισε νὰ ἐπιμένει ὅτι ἡ Ντανιέλα ἔπρεπε νὰ κάνει ἔκτρωση, ἐπισημαίνοντας ὅτι «δὲν μπορεῖς νὰ τὰ ἔχεις ὅλα: νὰ θεραπευθεῖς, νὰ δεῖς τὸ παιδί σου ζωντανὸ καὶ νὰ τὸ δεῖς χωρὶς δυσπλασία». Ἀλλὰ ὁ γιαιτρὸς εἶχε λάθος.

Ένα θαῦμα

Στις 17 Ιανουαρίου 2007, την ημέρα τῆς γιορτῆς τοῦ Ἁγίου Ἀντωνίου τοῦ Μεγάλου, ὁ μικρὸς Ἀντώνης ἤλθε στὸν κόσμο.

Πρὸς μεγάλη ἐκπληξη ὄλων τῶν γιαιτρῶν, πολλὲς ἐξετάσεις ἔδειξαν ὅτι τὸ παιδί ἦταν ἀπολύτως ὑγιές.

«Θεωροῦμε ὅτι αὐτὸ εἶναι θαῦμα, ἕνας καρπὸς τῶν προσευχῶν πολλῶν ἀδελφῶν μας -Μοναχῶν, Ἱερέων καὶ λαϊκῶν», λένε οἱ γονεῖς.

Οἱ γιαιτροὶ ἦταν ἀκόμη πιὸ ἐκπληκτικοὶ ἀπὸ τὴν βελτιωμένη κατάσταση τῆς ὑγείας τῆς Ντανιέλα. Μία ἀκτινογραφία μετὰ τὴν γέννηση τοῦ μωροῦ παρουσίασε πλήρη ἀπουσία τῆς φυματίωσης.

«Ὁ γιαιτρὸς μοῦ ἔκανε δύο ἀκτινογραφίες Χ -μία πρὶν καὶ μία μετὰ τὴν γέννηση τοῦ παιδιοῦ- καὶ δὲν μποροῦσε νὰ πιστέψει ὅτι ἀνῆκαν στὸ ἴδιο πρόσωπο, πού ἦταν τόσο ἄρρωστο καὶ δὲν εἶχε λάβει καμμία συμβατικὴ θεραπεία κατὰ τοὺς προηγούμενους μῆνες».

Περαιτέρω ἐξετάσεις ἔδειξαν ὅτι ἀκόμη καὶ ὁ καρκίνος τῆς Ντανιέλα ἦταν σὲ ὕφεση.

«Αὐτὸ πού συνέβη μὲ τὴν Ντανιέλα εἶναι ἀπλὰ ἕνα θαῦμα», δήλωσε ὁ Ρίτσαρντ στὸ LifeSiteNews. «Πιστεύουμε ὅτι ἐπειδὴ ἐναποθέσαμε τὴν ἐλπίδα μας στὸν Θεό, αὐτὸ εἶναι πού θεράπευσε τὴν γυναίκα μου. Ἡ κατάστασή της ἦταν ἀπελπιστικὴ. Καὶ τέτοιες ἀπελπιστικὲς περιπτώσεις δὲν μποροῦν νὰ λυθοῦν μόνο ἀπὸ τὴν ἱατρικὴ, ἀλλὰ ἀπὸ τὴν προσευχή, πολλὴ προσευχή».

Ἡ Ντανιέλα, ἡ ὁποία εἶναι πλέον ἐλεύθερη ἀπὸ τὸν καρκίνο καὶ ἀπολαμβάνει μία καλὴ ὑγεία, θεωρεῖ ὅτι πέρασε μέσα ἀπὸ αὐτὴ τὴ δοκιμασία. ἔτσι ὥστε νὰ φανερωθεῖ ἡ «δύναμη τοῦ Θεοῦ». «Μέσα ἀπὸ τὸ θαῦμα πού ζήσαμε, φάνηκε ἡ δύναμη τοῦ Θεοῦ».

Τὸ ζευγάρι ἔμαθε νὰ «εὐχαριστεῖ τὸν Θεὸ γιὰ αὐτὴ τὴν δοκιμασία», λέγοντας ὅτι ἔχει βάλει μιὰ «φωπιά στὶς καρδιές μας γιὰ τὸν Θεό». Θὰ εἶναι γιὰ πάντα εὐγνώμονες γιὰ τὰ λόγια τοῦ πνευματικοῦ τους πατέρα, τὰ λόγια πού λένε ὅτι ἦταν ἡ «ἀρχὴ τοῦ θαύματος». «Μπορεῖτε νὰ φαντασθεῖτε πού θὰ ἦμασταν, ἂν δὲν εἶχαμε τὸν πατέρα Ἰωνα Ποπέσκου, νὰ μᾶς ἔδινε ἅγιες συμβουλές;», δήλωσε ὁ Ρίτσαρντ. «Ἴσως ἡ Ντανιέλα καὶ ὁ Ἀντώνης νὰ μὴν ἦταν μαζί μου σήμερα».

Σημείωση συντάκτη:

Ὁ Ρίτσαρντ εἶπε στὴ LifeSiteNews ὅτι ὁ Ἀντώνης εἶναι τώρα 6 ἐτῶν καὶ εἶναι ἕνα «ἔξυπνο, ὁμορφο ὑπάκουο παιδί», μὲ «πολλὴ ἐνέργεια», ποῦ «ἀγαπήθηκε ἀπὸ ὅλους».

Ἡ Ντανιέλα συνεχίζει νὰ ἀπολαμβάνει τὴν καλὴ ὑγεία καὶ τὴν εὐλογία νὰ περιβάλλεται ἀπὸ τὴν ἀγάπη τῆς οἰκογένειάς της, συμπεριλαμβανομένων τῶν ἄλλων παιδιῶν της, τῆς Μιχαέλα, 17 ἐτῶν καὶ τοῦ Ἀντρέϊ, 16 ἐτῶν.

Βλ. Περιοδικὸ «Πορεία Ἀγάπης» Ἀπρίλ. - Ἰούλιος 2016

Εἶσαι φτωχὸς ἢ πλούσιος;

Ἕνας φτωχὸς ρώτησε τὸν σοφὸ:

- Πατὴ εἶμαι τόσο φτωχός;

Ὁ σοφὸς τοῦ ἀπάντησε:

- Πατὴ δὲν ἔχεις μάθει νὰ δίνεις.

Ὁ φτωχὸς εἶπε:

- Ἀφοῦ δὲν ἔχω τίποτε νὰ δώσω.

Ὁ σοφὸς ἀπάντησε:

- **Καὶ ὅμως ἔχεις κάτι νὰ δώσεις :**

τὸ πρόσωπο! μπορεῖς νὰ δώσεις στοὺς ἄλλους ἕνα χαμόγελο,

τὸ στόμα! νὰ ἐπαινέσεις ἢ νὰ παρηγορήσεις τοὺς ἄλλους,

τὴν καρδιά! μπορεῖς νὰ «ἀνοίξεις» τὴν καρδιά σου στοὺς ἄλλους,

τὰ μάτια! μπορεῖς νὰ κοιτάξεις τοὺς ἄλλους μὲ καλωσύνη,

τὸ σῶμα! μπορεῖς νὰ τὸ χρησιμοποιήσεις γιὰ νὰ βοηθήσεις τοὺς ἄλλους.

Ἐπομένως, στὴν πραγματικότητα δὲν εἶσαι φτωχός!

Ἡ φτώχεια τοῦ πνεύματος εἶναι ἡ πραγματικὴ φτώχεια!

Μία πρωτότυπη και πολὺ συγκινητική πρόσκληση βαπτίσεως ἀπὸ τὴν Κρήτη

Ἡ πρόσκληση βαπτίσεως δὲν ἦταν συνηθισμένη. Οἱ καλεσμένοι τὴν ἀνοιξαν καὶ τὴν ἔστειλαν σὲ τοπικὰ μέσα ἐνημερώσεως καὶ ἔτσι τὸ θέμα νὰ κάνει τὸ γύρο τῶν social media ...καὶ νὰ τὸ μάθουμε καὶ ὄλοι ἐμεῖς!

Εὐτυχῶς ὑπάρχει ἀκόμη εὐαισθησία, ἀλληλεγγύη καὶ φιλότιμο!

Ἡ πρωτότυπη, λοιπόν, αὐτὴ πρόσκληση ἔλεγε τὰ ἑξῆς:

«Ἡ παρουσία σας αὐτὴ τὴν ἡμέρα μᾶς φτάνει!

Ἀλλὰ μὴν ἔρθετε καὶ μὲ ἄδεια χέρια λόγῳ τῆς οἰκονομικῆς κατάστασης... Ντροπή! Τὰ capitals controls δὲν εἶναι λόγος νὰ μὴν φέρετε δῶρα!

Μπορεῖτε, λοιπόν, νὰ κρατᾶτε τρόφιμα μακρᾶς διάρκειας, ὅπως μακαρόνια, ρύζι, ὕσπρια, βρεφικὸ γάλα (σκόνη), γάλα ἐβαπορὲ ἢ ἄλλα προϊόντα, ὅπως πάνες, παιχνίδια κ.λ.π., τὰ ὁποῖα θὰ δωρίσουμε ἐκ μέρους σας στὴν Κίτρινη Ἀποστολή.

Ἡ χαρὰ πού θὰ πάρουν οἱ οἰκογένειες πού πραγματικὰ περνοῦν δύσκολα, θὰ εἶναι μεγαλύτερη ἀπὸ τοῦ Νικόλα.

Τὸ ποσὸ πού θὰ δίναμε γιὰ μπομπονιέρες, ἐπίσης θὰ διατεθῆ στὴν ΚΙΤΡΙΝΗ ΑΠΟΣΤΟΛΗ καὶ στὸν σύλλογο Ἑλιαχτίδα (www.iliahtida.gr).

Σὰς περιμένουμε, λοιπόν, μὲ τὰ δῶρα σας! ! !

Εὐχαριστοῦμε »

Τὰ σχόλια περιπεύουν. . .

**Ὑπὸ διωγμὸν ὁ Χριστιανισμὸς καὶ
στὴν Κίνα!**

Ἡ εἶδηση ἀπὸ τὴν πύλη εἰδήσεων τοῦ διαδικτύου Briefing. News: **Δύο χιλιάδες (2000) σταυροὺς ἀπομάκρυναν οἱ ἀρχεὲς τῆς Κίνας ἀπὸ ἐκκλησίες σὲ μία προσπάθεια τῶν**

κινεζικῶν ἀρχῶν νὰ “προστατεύσει” μὲ νέα νομοθεσία τοὺς πολῖτες ἀναφορικὰ με «ὑπερβολικούς θρησκευτικούς τύπους λατρείας».

Οὐσιαστικὰ ὅμως πρόκειται γιὰ μία ἐκστρατεία τοῦ κινεζικοῦ καθεστώτος, πρικοιμένου νὰ ἐξαλείψει κάθε σύμβολο τοῦ χριστιανισμοῦ στὴν ἐπαρχία Zhejiang, ἡ ὁποία ξεκίνησε πρὶν ἀπὸ δύο χρόνια.

Ἄρκετοὶ εἶναι αὐτοί, πού ἔχουν συλληφθεῖ στὴν προσπάθειά τους νὰ ἀποτρέψουν τὶς κυβερνητικὲς προσπάθειες γιὰ ἀπομάκρυνση τῶν συμβόλων τοῦ Χριστιανισμοῦ.

Ἐνάμεσα σὲ αὐτοὺς πού συνελήφθησαν, ἦταν καὶ ὁ δικηγόρος γιὰ τὰ ἀνθρώπινα δικαιώματα Zhang Kai, ὁ ὁποῖος κρατεῖται. Ἐξὶ μῆνες μετὰ τὴν φυλάκισή του ἀναγκάστηκε νὰ ἐμφανιστεῖ ἐνώπιον τοῦ κρατικοῦ συμβουλίου, προκειμένου νὰ ὁμολογήσει τὰ ἐγκλήματα του κατὰ τῆς κινεζικῆς κυβέρνησης ἀντιστεκόμενος στὴν ἀπομάκρυνση τῶν συμβόλων τοῦ Χριστιανισμοῦ.

Σύμφωνα μὲ τὴν μὴ κυβερνητικὴ ὀργάνωση China Aid μέχρι τὸ Πάσχα οἱ κυβερνητικὲς ἀρχὲς εἶχαν ἀπομακρύνει πάνω ἀπὸ 2000 σταυρούς, ἐνῶ κατέστρεψαν πάνω ἀπὸ 50 χριστιανικὲς ἐκκλησίες σὲ μιὰ πρωτοφανῆ γιὰ τὴν ἀγριότητα τῆς ἐκστρατείας κατὰ τῆς χριστιανικῆς θρησκείας καὶ τῶν συμβόλων τῆς.

Σὲ μία τελευταία ἐκτίμηση ἡ Κίνα ἀναμένεται νὰ ἔχει τὸ μεγαλύτερο χριστιανικὸ πληθυσμὸ παγκοσμίως μέχρι τὸ 2030, πού μπορεῖ νὰ φτάσει ἕως καὶ τὰ 247 ἑκατομμύρια ἄτομα.

Ἡ Ὁρθόδοξη Ἐκκλησία εἶναι πολύτιμο μαργαριτάρι . . .

Ο διόσημος Ἀμερικανὸς καλλιτέχνης (ἠθοποιὸς ἀλλὰ καὶ τραγουδιστής), Jonathan Jackson ὅταν τὸν ἐρώτησαν τοὺς λόγους, γιὰ τοὺς ὁποίους βαπτίστηκε Ὁρθόδοξος Χριστιανὸς τὸ 2012, ἀπάντησε μ’ αὐτὰ τὰ συγκλονιστικὰ λόγια:

«Υπάρχουν πολλοὶ λόγοι γι’ αὐτὸ, θὰ χρειάζονταν μέρες ἢ μῆνες γιὰ νὰ τοὺς καταγράψω. Ἀγαπῶ ὅμως τὰ πάντα γύρω ἀπὸ τὴν Ὁρθόδοξη Πίστη: τὴν ὁμορφιά, τὴν ταπεινότητα, τὴν εὐλάβεια καὶ τὸν ἀσκητισμὸ. Τὴν ἀγάπη γιὰ τοὺς ἐχθρούς σου καὶ τὸ πῶς τιμᾷ τὴν Μητέρα τοῦ Θεοῦ. Μοῦ ἀρέσει ὁ μυστικισμὸς καὶ ἡ μυστηριακὴ ἀποψη γιὰ τὸν κόσμο. Μοῦ ἀρέσει ἐπίσης ἡ μοναστικὴ ζωὴ τῆς Ἐκκλησίας καὶ τὸ πῶς ἀγκαλιάζει τὸν γάμο ὡς ἓνα ἱερὸ μυστήριον. Τὸ πῶς προσευχόμαστε στὴν Ἁγία Τριάδα καὶ τὸ πῶς πορευόμαστε

μέσω τῶν Ἑορτῶν τῆς Ἐκκλησίας, κατὰ τὴν διάρκεια τοῦ ἔτους. Ἀγαπῶ τοὺς Ἅγίους καὶ τὴ μεσολάβησίν τους. Ἡ Ὁρθόδοξη Ἐκκλησία ἔχει παραμείνει συνεπῆς στὴ διδασκαλία τῆς ἀπὸ τὴν ἐποχὴ τοῦ Χριστοῦ καὶ τῶν Ἀποστόλων. Γιὰ μένα, εἶναι πολὺτιμο Μαργαριτάρι, ἐπειδὴ μπορεῖ κανεὶς μέσω αὐτῆς νὰ προσεγγίσει τὸν Χριστὸ ἐν πνεύματι καὶ ἀληθείᾳ».

Κλεῖστε τὶς τηλεοράσεις . . .

Ένας δάσκαλος ἀπὸ τὸν Βόλο ὀνόματι Κων/νος Βραχνᾶς ἔστειλε σὲ Ἀθηναϊκὴ ἐφημερίδα ἐπιστολὴ - κραυγὴ, στὴν ὁποία ἔγραφε τὰ ἐξῆς φοβερὰ, τὰ ὁποία θὰ πρέπει νὰ προσέξουμε ὅλοι μας, ἀλλὰ πολὺ περισσότερο οἱ γονεῖς:

« Θέλετε τὰ παιδιὰ σας νὰ γίνουν **ληστές, γκάγκστερ καὶ κακοποιοί;** Ἄνοιξτε τὴν τηλεόρασή σας.

* Θέλετε τὰ παιδιὰ σας νὰ γίνουν **μηδενιστές, ἀπάτριδες, ζαμανφουτίστες καὶ καλοπερασάκηδες;** Βάλτε τα νὰ παρακολουθοῦν τηλεόραση.

* Θέλετε τὰ παιδιὰ σας νὰ γίνουν **τυχοδιῶκτες, χαρτόμouτρα, τζογαδόροι καὶ μοιρολάτρες;** Φροντίστε νὰ βλέπουν τηλεόραση.

* Θέλετε τὰ παιδιὰ σας μεθαύριο πὸς θὰ παντρευτοῦν, νὰ ἀπατοῦν τοὺς ἄντρες τους ἢ τὶς γυναῖκες τους, νὰ χωρίζουν καὶ νὰ ξαναπαντρεύονται, νὰ ζηλεύουν ὁ ἕνας τὸν ἄλλον ἢ νὰ ζοῦν ἐν διαστάσει; **Κάντε τα φίλους τῆς τηλεοράσεως.**

* Θέλετε τὰ παιδιὰ σας νὰ γίνουν **ἔρμια τῶν ἐνστίκτων τους καὶ σεξουαλικά ζῶα;** Ἀφήστε τα νὰ παρακολουθοῦν τηλεόραση.

* Θέλετε τὰ παιδιὰ σας νὰ **πάθουν γλωσσικὴ σύγχυση, νὰ ξεχάσουν ὅτι εἶναι Ἕλληνες, νὰ μάθουν νὰ αἰσχρολογοῦν καὶ νὰ βρίζουν;** Ἄνοιξτε διὰ πλάτα τὶς τηλεοράσεις σας.

* **Ἀδελφοὶ Ἕλληνες, θέλετε τὰ παιδιὰ σας νὰ ἀποφύγουν ὅλες αὐτὲς τὶς πληγὲς τοῦ Φαραώ;**

ΚΛΕΙΣΤΕ ΤΙΣ ΤΗΛΕΟΡΑΣΕΙΣ ΣΑΣ! »

Τέλος καὶ στὸ «Πάτερ ἡμῶν». . .

Στὴν ἐφημερίδα "ΕΣΤΙΑ", τῆς Πέμπτης 7/4/2016 διαβάσαμε μεταξὺ ἄλλων καὶ τὰ ἐξῆς:

«Ἐως τὶς 31 Μαρτίου ἓνα παιδί ἔλεγε πολὺ ὁμορφα τὴν προσευχὴ

καὶ ἀκολουθοῦσαν ἀπὸ χορωδία οἱ τέσσερις πρῶτοι στίχοι τοῦ Ἐθνικοῦ μας Ὕμνου. Τώρα ἔμεινε μόνο ἡ χορωδία καὶ ὁ Ἐθνικός Ὕμνος. Προφανῶς ἡ προσευχὴ δὲν ταιριάζει στοὺς σημερινοὺς ὑπεύθυνους τῆς ΕΡΑ... Ὁ ἀείμνηστος Γιώργος Τσαγκάρης, ὡς διευθυντὴς τοῦ Τρίτου Προγράμματος (1994 - 2002) εἶχε καθιερώσει τὸ «Πάτερ ἡμῶν...» καὶ τὸν Ἐθνικὸ μας Ὕμνο μὲ τὸν τρόπο πὺ ἀκουγόταν ἕως τὶς 31 Μαρτίου στὴν ἔναρξη τοῦ προγράμματος.

Σὲ συζήτηση πὺ εἶχα μαζί του γιὰ τὴ συγκεκριμένη του ἐπιλογή, μοῦ εἶχε ἐξηγήσει, ὅτι τὸ Τρίτο πρόγραμμα διδάσκει πολιτισμὸ καὶ αὐτὸς στὴν Ἑλλάδα εἶναι συνυφασμένος μὲ τὸ Ἔθνος καὶ τὴν Ἐκκλησία.

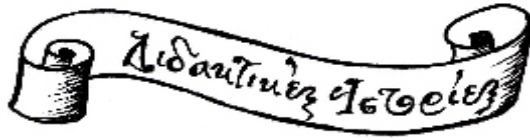
Ὁ Τσαγκάρης ἔβλεπε τὰ 3 - 4 λεπτά, πὺ ἡ προσευχὴ καὶ ὁ Ὕμνος διακοῦσαν στὸ 24ωρο πρόγραμμα τοῦ Τρίτου, τὸ συμβολικὸ μῆνυμα τοῦ πολιτισμοῦ μας, μῆνυμα πὺ εἶναι διαχρονικὸ καὶ ὑπεράνω Κομμάτων, σὰν τὴ Σημαία μας.

Μὲ τὰ εὐρωπαϊκὰ ἀργύρια χάνομεν τὴν Ἑλλάδα

Τοῦ ἀγιορείτου Μοναχοῦ Νικολάου

Ἡ Εὐρωπαϊκὴ κοινότητα πὺ μᾶς δίνει ἀφειδῶς τὰ ἀργύρια τοῦ Ἰούδα, καὶ πὺ πρώτη αὐτὴ ἐψήφισε τὸ νόμο τῆς ντροπῆς γιὰ τοὺς Σοδομίτες, καὶ μᾶς συνέστησε καὶ ἐμᾶς νὰ τὴν ἀκολουθήσουμε ὡς πιστὴ παραμάννα μας, ἰδοὺ μᾶς ἐτοιμάζουν καὶ ἕτερο δεινὸ, πὺ εἶναι ὁ ἐποικισμὸς τῆς «ψωροκώσταινας» ἀπὸ διάφορες φυλὲς καὶ φουρνιὲς προσφύγων. Πῶς πρέπει νὰ ἀντιμετωπίσουμε τὶς προκλήσεις αὐτές; Νὰ βγάλουμε τοὺς σταυροὺς καὶ τὰ ἐγκόλπια ἀπὸ τὸ σπῆθος; Νὰ σιγήσουν οἱ καμπάνες τῶν ἐκκλησιῶν; Νὰ κάνουμε ἀποκαθίλωση τῶν σταυρῶν ἀπὸ τοὺς τρούλλους τῶν ἐκκλησιῶν; Νὰ σταματήσουν τὰ ἔθιμα τῶν Χριστουγέννων, διὰ νὰ μὴ προκαλοῦμε τοὺς πρόσφυγες; Ταῦτα πάντα ἀρχαὶ ὀδυνῶν. Μὲ τὰ εὐρωπαϊκὰ ἀργύρια τοῦ Ἰούδα, ἐκτὸς ἀπὸ τὴν φωνὴ μας πὺ χάσαμε, τώρα κινδυνεύει καὶ ἡ ταυτότητά μας καὶ ἀκολουθεῖ ἡ χριστιανικὴ μας πίστη «Ὡρα ἦδη ἡμᾶς ἐξ ὕπνου ἐγερθῆναι» (Ρωμ. 13 - 11).

(Βλ. "Ὁρθόδοξος Τύπος,, ἀρ. 2115).

Ἡ δύναμις τῆς συγχώρεσης

« **Έ**χασα τὴν γυναῖκα καὶ τὸν γιό μου πρὶν 33 χρόνια, σὲ ἕνα τραγικὸ δυστύχημα. Τοὺς χτύπησε μετωπικὰ ἕνας μεθυσμένος ὁδηγός.

Ἐπὶ τρία χρόνια ἤμουν ράκος. Δὲν μπορούσα νὰ σπεριώσω σὲ καμιὰ δουλειά, δὲν ἤμουν ἢ κατάλληλη παρέα γιὰ κανένα ἀνθρώπινο πλάσμα καὶ θρηνοῦσα ὀλημερίς. Ἀκόμη τὸ κάνω.

Μία μέρα ὅμως, μοῦ ἔδωσαν μία συμβουλὴ ποὺ ἄλλαξε τὴν ζωὴ μου.

Ἐνας ἱερέας μοῦ πρότεινε νὰ ἐπισκεφτῶ αὐτὸν τὸν ἄνδρα στὴ φυλακὴ. Τὸν ἴδιο ἄνθρωπο ποὺ σκότωσε τὴ γυναῖκα καὶ τὸ παιδί μου. Τὸ θεώρησα τρελό, ἀλλὰ ἤμουν ἀπελπισμένος γιὰ ἕνα φινάλε. Κάποι ποὺ θὰ μοῦ ἔδινε γαλήνη.

Μοῦ πῆρε ἕνα χρόνο νὰ βρῶ τὸ κουράγιο νὰ πάω στὴ φυλακὴ. Ἀλλὰ τὸ ἔκανα. Καὶ αὐτὰ ποὺ εἶδα καὶ ἔνιωσα σὲ αὐτὴ τὴ συνάντησι, μὲ ἄλλαξαν γιὰ πάντα.

Ὁ ἄντρας μὲ ἰκέτηψε γιὰ συγχώρεσι καὶ ἀφότου ἄκουσα τὴν ἱστορία του, ὄντως τὸν συγχώρεσα.

Αὐτὸ ποὺ τὸν ὀδήγησε ἀρχῆς ἐξαρχῆς στὸ ἀλκοόλ, ἦταν ὁ θάνατος τοῦ 7χρονοῦ παιδιοῦ του ἀπὸ καρκίνου. Μοῦ ὀρκίστηκε, πῶς, ἂν ἔβρισκα τὴ δύναμη νὰ τὸν συγχωρῶ γι' αὐτὸ ποὺ ἔκανε, δὲν θὰ ἔβριζε οὔτε μία σταγόνα ἀλκοόλ στὸ στόμα του, ποτε ξανά.

Ἀπὸ τότε κράτησα ἐπαφὴ μαζί του καὶ μέχρι σήμερα δὲν ἔχει ἀγγίξει τὸ ἀλκοόλ. Συμμάζεψε πάλι τὴ ζωὴ του καὶ μὲ ἐνέπνευσε νὰ κάνω τὸ ἴδιο.

Τὴ στιγμὴ ποὺ τὸν συγχώρεσα, ἔνιωσα ἕνα ἀβάσταχτο βᾶρος νὰ σηκώνεται ἀπὸ τοὺς ὤμους μου.

Ἡ γυναῖκα μου καὶ τὸ παιδί μου θὰ μοῦ λείπουν μέχρι τὴν μέρα ποὺ θὰ πεθάνω. Ἀλλὰ παντρεύτηκα μία γυναῖκα ποὺ εἶναι στὸ πλευρό μου κάθε φορὰ ποὺ ἐπισκέπτομαι αὐτοὺς τοὺς τάφους. Μία γυναῖκα ποὺ μοῦ χάρισε δύο κόρες, ποὺ δὲν ἀντικατέστησαν τὸν

γίό μου, αλλά πού μου χάρισαν άτελείωτη εϋτυχία και μαλάκωσαν τόν πόνο μου».

«Τι πᾶς νὰ κάμεις παιδί μου, τι πᾶς νὰ κάμεις;»

Κάποτε, ὅπως μου διηγεῖτο στὰ παιδικά μου χρόνια ὁ παπα-Θεόδωρος, ὁ ἱερεὺς πού με βάπτισε, κάλεσαν κάποιο βράδυ τὸν παππού του, πού ἦταν καὶ αὐτὸς ἱερεὺς μετὶ τὸ ὄνομα παπα-Γιώργης, γιὰ νὰ κοινωνήσει ἕναν ἄρρωστο.

Ἐτοιμάστηκε ὁ παππούς ἱερεὺς, παίρνοντας μαζί του τὸν ἐγγονό του, Θεόδωρο, γιὰ νὰ κρατάει τὸ φαναράκι ἀναμμένο καὶ νὰ πηγαίνει ἔτσι μπροστά.

Πῆγε στὴν ἐκκλησία, πῆρε τὸ Ἅγιο Ποτήριο μετὶ τὴ Θεία Κοινωνία, ἀφοῦ προηγουμένως φόρεσε τὸ πετραχήλι του καὶ ἔβαλε στοὺς ὤμους του τὸν **Ἄερα**. Ἐτσι γινόταν τὰ παλιὰ χρόνια. Μπροστὰ πήγαινε ὁ μικρός, ὁ Θεοδωρῆς, μετὶ τὸ φαναράκι καὶ ἕνα μικρὸ θυμιατό.

Ἦταν χειμώνας, οἱ δρόμοι ἦσαν ἔρημοι καὶ τὸ κρύο πολὺ. Σὲ μιὰ στροφῆ τοῦ δρόμου, συναντοῦν μιὰ σκοτεινὴ σιλουέτα - μόλις φαινόταν. Ὁ ἱερεὺς οὔτε κἄν τὴν πρόσεξε, διότι ὅλη ἡ προσοχή του ἦταν στραμμένη στὸ Ἅγιον Ποτήριον καὶ στὴ φύλαξη τῶν Τιμίων Δώρων, τοῦ Σώματος καὶ τοῦ Αἵματος τοῦ Κυρίου μας Ἰησοῦ Χριστοῦ. Ἐκείνη ἡ σκιά ἦταν μιὰ γυναίκα, ἡ ὁποία σταμάτησε ἀπότομα καὶ ἔντρομη. Ὁ παπᾶς, χωρὶς νὰ δώσει σημασία, προχώρησε στὸν δρόμο του. Πῆγε στὸ σπίτι τοῦ ἀρρώστου καὶ τὸν κοινωνῆσε.

Σὲ λίγο γύρισε πίσω ἀπὸ τὸν ἴδιο δρόμο, ἐνῶ εἶχε ἀρχίσει νὰ σιγοβρέχει. Κάτω ὁ δρόμος ἦταν γεμάτος λασπόνερα. Καὶ βλέπει σὲ μιὰ στιγμή μιὰ γυναίκα, γονατιστὴ μέσα στὶς λάσπες καὶ στὰ νερά, νὰ κλαίει μετὶ λυγμοῦς. Ἦταν ἡ ἴδια, πού εἶχε συναντήσει πρὶν.

- «Στάσου παπᾶ μου», τοῦ λέει, «μὴν προχωρήσεις ἄλλο».

Σταμάτησε ὁ ἱερεὺς ἐκπληκτος καὶ κείνη ἄρχισε μετὶ λυγμοῦς νὰ διηγεῖται τὰ ἐξῆς, πού τᾶκουσε καὶ ὁ μικρός ὁ Θεόδωρος, ὁ μετέπειτα παπα-Θεόδωρος, πού εἶχε σταματήσει καὶ κείνος.

- «Ἐγὼ προηγουμένως παπᾶ μου πήγαινα νὰ ἁμαρτήσω. Νὰ

λερώσω τὸ στεφάνι μου. Ὅταν, ὅμως, ἔφτασες κοντά μου, βγῆκε μιὰ φωνὴ ἀπὸ τὴ Θεία Μεταλαβιά, προφανῶς βέβαια ἀπ' τὸ Ἅγιο Ποτήριο, καὶ μοῦ εἶπε: «Τὶ πᾶς νὰ κάμεις παιδί μου, τὶ πᾶς νὰ κάμεις;» Ἡ φωνὴ ἦταν τόσο γλυκειά, ἀλλὰ καὶ τόσο πονεμένη, πὺ λύγισα, ντράπηκα. Καὶ ἔπεσα στὰ γόνατα καὶ ἄρχισα νὰ κλαίω, νὰ κλαίω καὶ νὰ κλαίω μέχρι τώρα. Παπά μου, συγχώρεσέ με. Συγχώρεσέ με τὴν ἁμαρτωλή», καὶ συνέχισε νὰ κλαίει μὲ λυγμούς.

Καὶ κείνος ὁ ἀπλοϊκός, ἀλλὰ ἁγιασμένος λευϊτης τοῦ χωριοῦ, ἀκούμπησε στὸ κεφάλι της τὸ Ἅγιο Ποτήριο, ναί, πάνω στὸ κεφάλι της, καὶ τῆς εἶπε:

- «Λελυμένη καὶ συγκεχωρημένη, καὶ ἐν τῷ νῦν αἰῶνι καὶ ἐν τῷ μέλλοντι. Μόνον μὴκέτι ἁμάρτανε».

Ἐπανελάβε, δηλαδή, τοὺς λόγους τοῦ Κυρίου, πὺ εἶπε πρὸς τὴν μοιχαλίδα γυναίκα, πὺ τὴν εἶχαν πιάσει ἐπ' αὐτοφόρῳ, ὅπως μᾶς διηγεῖται ὁ Εὐαγγελιστὴς Ἰωάννης, τὰ ἴδια ἐκεῖνα λόγια: «Μὴκέτι ἁμάρτανε».

Καὶ ὁ ἱερεὺς κίνησε νὰ φύγει. Φεύγοντας, ἄφησε τὴν γυναίκα γοναπιστὴ καὶ τὴν ἄκουσε βέβαια νὰ λέγει ἐκεῖ, ὅπως ἦταν γοναπιστὴ:

- «Θεέ μου, συγχώρεσέ με, Θεέ μου συγχώρεσέ με τὴν ἁμαρτωλή, Χριστέ μου, ἐλέησέ με, Θεέ μου συγχώρεσέ με, ντρέπομαι», καὶ ἄλλα πολλὰ τέτοια ὅμοια. Καὶ :

- «Σ' εὐχαριστῶ, Θεέ μου, πὺ μὲ συγχώρεσες, δὲν θὰ τὸ ξανακάμω».

Ἀλήθεια, τὶ θαύματα μπορεῖ νὰ κάμει ὁ Θεός, γιὰ νὰ σώσει, ἔστω καὶ μία ψυχὴ! Τὶ θαύματα...

Μετὰ τὴν ἀπόθεση τῆς Θείας Κοινωνίας στὴν Ἁγία Πρόθεση, λέγει ὁ παπα- Γιώργης στὸν ἐγγονό του:

- Ἔως οὔτου ἀποθάνουμε, καὶ ἐγὼ καὶ αὐτὴ ἡ δυστυχημένη γυναίκα, δὲν θὰ μιλήσεις ποτέ, παιδί μου.

Καὶ συνέχισε ὁ παπα- Θόδωρος:

- Στέφανε, παιδί μου, ἡ ἀληθινὴ μετάνοια καὶ ἡ πίστις κάνουν θαύματα. Καὶ τὰ κάνουν πάντοτε, καὶ σήμερα! Τὰ πιὸ πολλὰ δὲν τὰ ξέρουμε.

Ἄραγε, τὶ μάθημα ἤθελε νὰ μοῦ δώσει ἐμένα; Τὸ μικρὸ παπαδάκι, πὺ βρισκόμουν μέσα στὸ Ἅγιο Βῆμα. Τὶ μάθημα; Τὸ θαῦμα; Τὴν πρόνοια τοῦ Θεοῦ γιὰ τὸ πεσμένο πλάσμα Του; Τὴν

δύναμη τῆς μετανοίας; Τὸ εὐόλιστον τῆς ἀνθρώπινης ἀδυναμίας;
Τὶ ἀπ' ὅλα αὐτά; Ἡ ὅλα μαζί;

Ἀπὸ Ἀπομαγνητοφωνημένα κηρύγματα τοῦ Πρωτοπρεσβυτέρου π. Στεφάνου Ἀναγνωστοπούλου.

Ἑλληνες μάρτυρες σὲ φυλακὲς μωαμεθανικῶν κρατῶν

Μᾶς εἶχαν συλλάβει οἰκογενειακῶς μὲ τὸ πρόσχημα μὴ πληρωμῆς τῶν φόρων. Κάθε πρωὶ σπκωνόμασταν πρὶν φέξει γιὰ τὴν δουλειά. Ἡ μητέρα καθάριζε τὰ γραφεῖα τῆς φυλακῆς. Ἔπρεπε πρὶν τὶς 8.00, νὰ λάμπουν ὅλα. Νὰ εἶναι τὰ τζάμια καθαρὰ, τὰ κομπιούτερς, οἱ ναργιλέδες καὶ εἰδικὰ τὸ γραφεῖο τοῦ διευθυντοῦ.

Μιὰ μέρα, δὲν θὰ τὴν ξεχάσω ποτέ, πῆγα μαζί τῆς νὰ τὴν βοηθήσω, ἐπειδὴ εἶχε πυρετό. Ἔκαιγε ὀλόκληρη καὶ ἔτρεμε. Μὲ μία κουβέρτα σκεπαζόμασταν ὅλοι, κ' αὐτὴ ἦταν καὶ τρύπια. Ἐκείνη ἔκανε τὴν ἡρωίδα, δῆθεν ὅτι δὲν κρύωνε, γιὰ νὰ σκεπαζόμαστε ἐμεῖς...

Τὸ κρύο στοὺς 10 βαθμοὺς ὑπὸ τὸ μηδὲν καὶ τὸ νερὸ παγωμένο. Ἐκεῖνο τὸ πρωί, σὰν ἀνοιξαν τὴν πόρτα τοῦ κελιοῦ γιὰ νὰ βγεῖ, παρακάλεσα τὸν υπάλληλο νὰ πάω νὰ τὴν βοηθήσω, γιὰτι ζαλιζόταν, κρύωνε καὶ ἔτρεμε. Εἶδαν τὰ χάλια τῆς καὶ μὲ ἄφησαν.

Ἐκείνη τὴν ἡμέρα δὲν τὰ κατάφερνε καλὰ ἡ μάνα μου. Ἐγὼ ἔκανα ὅ,τι μπορούσα, νὰ φέρω νερό, νὰ πετάξω τὰ σκουπίδια. Ἀργήσαμε, καὶ μᾶς πρόλαβε ὁ διευθυντὴς στὸ γραφεῖο του, ὅταν ἦλθε.

- «Ἀκόμη ἐδῶ εἶστε;», εἶπε. «Τὶ χάλια εἶναι αὐτά;».

Τὸ πῶς βρέθηκε ἓνα τσιγάρο πατημένο κάτω, οὔτε ποὺ τὸ καταλάβαμε. Φώναζε σὰν ὑστερικός, λὲς καὶ εἶχαμε κάνει ἔγκλημα.

- «Συγγνώμη», εἶπε ἡ μητέρα μου πηγαίνοντας νὰ μαζέψει τὴν γόπα.

Ὁ διευθυντὴς ὄρμησε βίαια ἐπάνω τῆς, καὶ μὲ μία δυνατὴ κλωτσιὰ μὲ τὴν μπότα του τὴν κόλλησε ἐπάνω στὸν τοῖχο. Χτύπησε κάπου τὸ κεφάλι τῆς, κ' ἔμεινε ἀναίσθητη, πεταμένη στὸ πάτωμα.

Ἔτρεξα κοντά της, κι εἶδα τὸ αἷμα νὰ τρέχει ἀπὸ τὸ κεφάλι της. Δὲν ἄντεξα κι ἄρχισα νὰ φωνάζω καὶ νὰ κλαίω. Ὁρμησα ἐπάνω του καὶ τὸν χτύπησα μὲ τὸ ξύλο τῆς σκούπας στὴν πλάτη...

Ἐκεῖνος σφύριξε τότε, κι ὄρμησαν μέσα οἱ ἄνδρες τῆς φρουρᾶς. Μὲ σάπισαν μὲ τὰ γκλόμπς στὸ ξύλο. Βάραγαν στὸ κεφάλι, στὴν πλάτη, χέρια, πόδια, ὅπου ἔβρισκαν... Γεμάτο αἷματα μὲ βάλανε στὴν ἀπομόνωση γιὰ 40 μέρες... Ἔνας παράξενος ἥλιος μὲ ζέσταινε... Ἦταν σὰν νὰ βρισκόμουν στὴν κόλαση. Πυκνὸ σκοτάδι, γύρω-γύρω ντουβάρη, τσιμέντο χωρὶς φῶς.

Κρύο μέσα, πολλοὺς βαθμοὺς κάτω ἀπὸ τὸ μηδέν, καὶ ἀνὰ δύο ὥρες ἄνοιγαν 11 βρῦσες ἀπὸ τὸ ταβάνι, καταβρέχοντάς με μὲ κρύο, παγωμένο νερό... Εἶχα μελανιάσει, περιμένοντας τὸ τέλος μου. Τὸ ἤξερα, ὅτι δὲν θὰ ἄντεχα γιὰ πολὺ. Δὲν μπορῶ νὰ ὑπολογίσω πόσες μέρες πέρασαν, καθὼς βρισκόμουν σὲ ἀφασία καὶ σὲ κῶμα.

Ἄλλὰ τότε ἀκριβῶς ἔζησα ἓνα θαῦμα. Τὸ πιὸ ὁμορφο συναίσθημα τῆς ζωῆς μου... Ἐκεῖ, πάνω στὴν ὀροφή, εἶχε ἀνοίξει ἓνα μεγάλο τετράγωνο, καὶ ἀπὸ ἐκεῖ ἔμπαινε ἓνας ἥλιος!... Ἔνας λαμπερὸς ἥλιος, πού μὲ ἔκαιγε στὴν κυριολεξία. Ὅχι ἀπλῶς μὲ ζέσταινε, ἀλλὰ μὲ τσουρούφλιζε, σὲ σημεῖο πού νὰ ἔχω μαυρίσει μετὰ, στὸ πρόσωπό μου.

Κάθε μέρα, γιὰ ὥρες πολλὲς ἓνας ὑπέροχος ἥλιος μὲ ζέσταινε, καὶ μὲ βοηθοῦσε νὰ μὴ κρυώσω. Οὔτε πεινοῦσα. Ἐνιωθα τόσο καλά, ἀφοῦ τὸ νερὸ πού ἔτρεχε ἀπὸ τὶς 11 βρῦσες μὲ δρόσιζε...

Ἦταν ἀπίστευτη αὐτὴ ἡ ἐμπειρία πού εἶχα ζήσει ἐκεῖ, 40 μέρες μέσα στὴν ἀπομόνωση. Ἐνιωθα τόσο δυνατὸς καὶ χορτάτος, πού τὴν κατάξερη φέτα τὸ ψωμί πού μοῦ ἔφερναν, καθὼς καὶ τὸ νερὸ, οὔτε πού τὰ εἶχα πιάσει τόσες μέρες στὰ χέρια μου. Πρέπει, 40 μέρες νὰ μὴν ἔβαλα μπουκιά στὸ στόμα μου, οὔτε γουλιὰ νερὸ νὰ ἤπια... Καὶ ὅμως οὔτε πείνασα, οὔτε δίψασα, οὔτε γραμμᾶριο βάρους ἔχασα, οὔτε λιποθύμησα. Ἐνιωθα ζεστός, χαρούμενος, χορτάτος, καὶ ἔγιναν καλὰ καὶ οἱ πληγὲς ἀπὸ τὸ πολὺ ξύλο πού εἶχα φάει...

Ὅταν μὲ πῆγαν πάλι στὸ κελί μου, ἔλαμπα ἀπὸ ζωντάνια, ἀπὸ χαρά, ἀπὸ δύναμη καὶ ἤμουν κατάμαυρος, λὲς καὶ εἶχα κάνει ἐπὶ ὥρες ἡλιοθεραπεία...

Ὅταν διηγήθηκα στοὺς γονεῖς μου τὰ καθέκαστα, γονάτισε ἡ μητέρα μου καὶ εὐχαρίστησε τὸν Θεό, πού εἰσάκουσε τὶς προσευχὲς της.

- «Μέγας εἶσαι, Κύριε», εἶπε, «καὶ θαυμαστὰ τὰ ἔργα Σου. Δόξα σοι ὁ Θεός».

Ἄλλωστε, μέσα στὸ κελί μας εἶχε ἔλθει ὁ Χριστὸς πολλὲς φορές...

Εἶχαμε νιώσει τὴν χάρη Του, εἶχαμε ἰδεῖ τὴν εὐλογία Του. Τὸν ζήσαμε! Ἦταν ὁ μόνος Ἐπισκέπτης, ποῦ εἶχαμε δεῖ ἐκεῖ, τόσα χρόνια...

Ἄς εἶναι δοξασμένοις ὁ ζωντανὸς καὶ ἀληθινὸς Θεὸς μας!

Βλ. «Συγκλονιστικὲς Ἱστορίες Φυλακισμένων», ἐκδ. Ὁρθόδοξος Κυψέλη

Θεϊκὴ φωτιὰ στὸ Ἅγιο Ποτήριο

Τὸν περασμένο αἰῶνα στὴ Μικρασία ἔζησε ἓνας ἅγιος. ἀλλὰ ἀφανὴς λευΐτης, ὁ π. Ἰωάννης.

Ἦταν ἔγγαμος, οἰκογενειάρχης, ἀπὸ τὸ Γκέλβερι τῆς Καππαδοκίας. Τὶς καθημερινὲς ἐργαζόταν στὰ χωράφια, ἐνῶ τὶς Κυριακὲς καὶ τὶς γιορτὲς λειτουργοῦσε στὴν ἐκκλησία.

Στὴ Θεία Λειτουργία σχεδὸν πάντοτε ξεποῦσε σὲ δάκρυα καὶ ἀναστεναγμούς. Τὴν ὥρα μάλιστα τοῦ Καθαγιασμοῦ ἢ κατάνυξή του κορυφωνόταν. Οἱ ψάλτες ἔψαλλαν τὸ «Σὲ ὑμνοῦμεν...» ὅσο πιὸ ἀργὰ μπορούσαν, ἀλλὰ ἐκεῖνος καθυστεροῦσε πέντε, δέκα, δεκαπέντε λεπτὰ ἢ καὶ περισσότερο. Ἔτσι κι ἐκεῖνοι ἐπαναλάμβαναν τὸν ὕμνο μέχρι πέντε ἢ ἕξι φορές.

Τελικὰ, πλησίασαν κάποτε τοὺς ἐπιτρόπους καὶ τοὺς εἶπαν τὸ πρόβλημά τους. Ἐκεῖνοι μὲ τὴ σειρὰ τους τὸ διαβίβασαν στὸν λειτουργό.

- Πάτερ Ἰωάννη, συχνὰ καθυστερεῖς τὴν ὥρα τοῦ Καθαγιασμοῦ. Οἱ ψάλτες καὶ ὁ λαὸς ἔξω σὲ περιμένουν πολλὴ ὥρα. Δὲν μπορεῖς νὰ λὲς πιὸ σύντομα τὴν εὐχή, γιὰ νὰ μὴ γίνεταὶ χασμωδία;

- Πῶς θὰ γίνεῖ αὐτό;

- Εἶναι εὐκόλο. Ἐκεῖ ποῦ εἶσαι πεσμένοις μπρούμυτα, νὰ σηκώνεσαι, νὰ σταυρώνεις τὰ Τίμια Δῶρα, νὰ λὲς τὴν εὐχή καὶ νὰ τελειώνεις.

- Τὴν εὐχή τὴν γνωρίζω, εἶναι γραμμένη καὶ στὴ φυλλάδα, ἀλλὰ δὲν μπορῶ.

- Γιατὶ δὲν μπορεῖς, πάτερ; Συγχώρεσέ μας, ἀλλὰ δὲν εἶναι δύσκολο!

- Αυτό δὲν ἐξαρτᾶται ἀπὸ μένα, ἀπάντησε ὁ π. Ἰωάννης. Μόλις ἀρχίσω νὰ διαβάω τὴν εὐχή, ἡ Ἁγία Τράπεζα κυκλῶνεται ἀπὸ θεϊκὴ φωτιὰ πὺν φτάνει τὰ δύο - τρία μέτρα ὕψος.

Ἔτσι δὲν μπορῶ νὰ πλησιάσω, γιὰ νὰ σφραγίσω τὰ Τίμια Δῶρα. Μὲ πιάνει φόβος καὶ τρόμος. Δὲν ξέρω τι νὰ κάνω. Πέφτω στὸ ἔδαφος, κλαίω, ἀναστενάω καὶ ἱκετεύω τὸν Κύριο, νὰ παραμερίσει τὶς φλόγες γιὰ νὰ συνεχίσω. Ὑστερα σηκώνω τὰ μάτια. Ἄν ἔχουν καθεὶ οἱ φλόγες, σηκώνομαι καὶ σφραγίζω τὰ Τίμια Δῶρα. Ἄν ὄχι, τότε συνεχίζω τὴν ἱκεσία μὲ δάκρυα καὶ στεναγμούς, μέχρι νὰ σβήσει ἡ φωτιὰ ἢ νὰ βρεθεῖ ἄλλος τρόπος, πὺν θὰ μοῦ ἐπιτρέψει νὰ μὴν καῶ. Πότε-πότε σβήνει ἡ φωτιὰ καὶ γίνονται ὄλα ὅπως πρὶν. Ἄλλοτε πάλι χωρίζουν οἱ φλόγες δεξιὰ καὶ ἀριστερὰ σχηματίζοντας καμάρα, ὅποτε κάνω τὸ τόλμημα, πλησιάζω τρέμοντας καὶ σφραγίζω τὰ Τίμια Δῶρα.

Ἀκούγοντας οἱ χριστιανοὶ αὐτὰ τὰ ἐξαισία, δὲν τὸν ἐνόχλησαν ἄλλη φορά. Ἦταν ἄλλωστε πολὺ εὐλαβὴς καὶ ἐξαιρετικὰ κατανοητικὸς, ὅταν λειτουργοῦσε. Γι' αὐτὸ στὴν ἐνορία του ἐκκλησιάζονταν πιστοὶ κι ἀπὸ γειτονικὰ χωριά, πὺν περπατοῦσαν ὥρες γιὰ νὰ φτάσουν. Μερικὲς φορές ἔρχονταν σπὴ λειτουργία χίλιοι καὶ πεντακόσιοι πιστοί. Καὶ ὄλοι αὐτοὶ καταλύγονταν καὶ ἔκλαιγαν. Στὸ τέλος μάλιστα τῆς Θείας αὐτῆς Μυσταγωγίας, τὸ δάπεδο τῆς ἐκκλησίας ἦταν βρεγμένο ἀπὸ τὰ δάκρυά τους, λὲς καὶ κάποιος εἶχε ρίξει νερό!

Ἀπὸ τὸ βιβλίον «Θαύματα καὶ Ἀποκαλύψεις» ἐκδ. Ἰ. Μ. Παρακλήτου

ΑΝΤΙ-ΟΙΚΟΥΜΕΝΙΣΤΙΚΑ

Μία βόμβα μᾶς ἀπειλεῖ

τοῦ π. Ἐμμανουὴλ Χατζηδάκη...

Μία βόμβα μᾶς ἀπειλεῖ, καὶ οἱ περισσότεροὶ ἀπὸ μᾶς δὲν ἔχουμε ἰδέα. Αἰσθάνομαι σὰν χρέος νὰ σᾶς καταστήσω γνωστὸ τὸν ἐπικείμενο μεγάλο κίνδυνο πὸν διατρέχομε, γιὰ νὰ λάβωμε τὰ κατάλληλα μέτρα. Ὁχι, δὲν πρόκειται γιὰ πυρηνικὴ ἀπειλὴ ἢ μεγάλο τρομοκρατικὸ κτύπημα, ἀλλὰ κάτι πολὺ χειρότερο. Γιατὶ αὐτὰ μπορεῖ νὰ δώσουν τέλος στὴν πρόσκαιρὴ ζωὴ μας, ἐνῶ ὁ κίνδυνος γιὰ τὸν ὁποῖο θέλω νὰ προειδοποιήσω ἀπειλεῖ τὴν αἰώνιά μας ζωὴ.

Προειδοποιήσεις/Προκλήσεις εἰς τοὺς ἀπανταχοῦ Ὁρθόδοξους Χριστιανοὺς

Εὐλογημένε λαὸ τοῦ Θεοῦ, ὁ Οἰκουμενικὸς Πατριάρχης καὶ οἱ Ἱεράρχες πὸν περιστοιχίζουν ἐτοιμάζουν μία μεγάλη προδοσίαν ἐναντι τῆς Ὁρθόδοξης πίστεως καὶ τῆς ἁγίας μας παραδόσεως. Στὴν καλούμενη Ἁγία καὶ Μεγάλῃ Σύνοδο ἔχουν σκοπὸ νὰ ἐπιβάλλουν τὸν αἰρετικὸ οἰκουμενισμό, ἀναγνωρίζοντας ἐπίσημα σὰν ἐκκλησίες τὶς αἰρετικὲς ὁμολογίες πὸν εἶναι ἐκτὸς τῆς Μιᾶς Ἁγίας Καθολικῆς καὶ Ἀποστολικῆς Ὁρθόδοξου, μοναδικῆς καὶ μόνῃς ἀληθινῆς Ἐκκλησίας τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ. Ἡ πίστη μας εἶναι ὅτι ὁ Κύριός μας ἵδρυσεν μία καὶ μοναδικὴ Ἐκκλησία καὶ ὅτι αὐτὴ εἶναι ἡ Ὁρθόδοξη Ἐκκλησία. Δὲν μποροῦν νὰ ὑπάρχουν πολλαπλῆς Ἐκκλησίες. Δὲν μποροῦμε νὰ παραδεχόμαστε σὰν Ἐκκλησίες ὁμάδες Χριστιανῶν πὸν δὲν εἶναι μέλη τῆς ἁγίας Ἐκκλησίας τοῦ Χριστοῦ, ἢ ὁποία καὶ μόνῃ ἀποτελεῖ τὸ Ἅγιο Σῶμα Του.

Ὅπως ἔχουν ἐπισημάνει ἐπίσκοποι, ἱερεῖς καὶ καθηγητὲς θεολογίας, ἡ φράση τῆς Συνοδικῆς Ἐγκυκλίου, “ Ἡ Ὁρθόδοξος Ἐκκλησία ἀναγνωρίζει τὴν ἱστορικὴν ὑπαρξίν ἄλλων Χριστιανικῶν Ἐκκλησιῶν καὶ Ὁμολογιῶν μὴ εὕρισκομένων ἐν κοινωσίᾳ μετ’

αυτῆς” (ἄρθρο 6), ὑποδηλώνει τὴν ὑπαρξὴν καὶ ἄλλων Ἐκκλησιῶν, τὸ ὁποῖον εἶναι ἀπαράδεκτο. Ὁ Μητροπ. Ναυπάκτου Ἱερόθεος προτείνει ἢ φράση αὐτὴ νὰ ἀντικατασταθῇ μὲ τὴν φράση: “ Ἡ Ὁρθόδοξος Ἐκκλησία γνωρίζει ὅτι ταυτίζονται τὰ χαρισματικὰ μὲ τὰ κανονικὰ ὄριά της, καθὼς ἐπίσης γνωρίζει ὅτι ὑπάρχουν καὶ ἄλλαι Χριστιανικαὶ Ὁμολογίαι, αἱ ὁποῖαι ἀπεκόπησαν ἐξ αὐτῆς καὶ δὲν εὐρίσκονται ἐν κοινῶνίᾳ μετ’ αὐτῆς”. Ἡ προτεινόμενη ἀλλαγὴ εἶναι ἀναγκαία, ἀλλὰ ἢ ἀποδοχὴ της ἀπὸ τὸ Οἰκουμενικὸ Πατριαρχεῖο εἰς τὸ σημεῖο αὐτὸ εἶναι κατὰ τὴν γνώμην μου μᾶλλον ἀδύνατον. Βεβαίως ὑπάρχει πάντα ἐλπίδα καὶ προσευχόμεσθε γι’ αὐτό.

Δυστυχῶς οἱ οἰκουμενιστές, ἐπίσημα καὶ ἔμπρακτα συμπροσευχόμενοι, κατὰ παραβίασιν τῶν Ἱερῶν Κανόνων μὲ μὴ Ὁρθοδόξους ἀναγνωρίζουν τὴν ὑπόστασιν μὴ Ὁρθοδόξων Ἐκκλησιῶν, παράλληλα μὲ τὴ δική μας, τὴν μόνην Ἐκκλησίαν τοῦ Χριστοῦ. Ἐμεῖς πιστεύομε “εἰς Μίαν Ἁγίαν Ἐκκλησίαν”, ἐνῶ αὐτοὶ πιστεύουν σὲ πολλὰς “ἀδελφὰς Ἐκκλησίας”. Ἄρα δὲν πρεσβεύουν τὴν ἀληθινὴν πίστην, δηλ. εἶναι αἰρετικοί. Ἐπίσης αὐτοὶ πιστεύουν ὅτι τὸ βάπτισμα εἶναι κάτι μαγικόν, ὥστε ὁποῖος καὶ νὰ τὸ τελῆ, εἴτε εὐρίσκεται ἐντὸς εἴτε ἐκτὸς τῆς Ἐκκλησίας, εἶναι “ἔγκυρο”, ἐφ’ ὅσον ἐπικαλεῖται τὸ ὄνομα τῆς Ἁγίας Τριάδος. Ἐμεῖς πιστεύομε σ’ ἓνα βάπτισμα, πὺν τελεῖται στὴν Μία Ἁγία Ἐκκλησία ἀπὸ πιστὰ καὶ διατεταγμένα μέλη της. Τὸ λέμε αὐτὸ ἐπειδὴ στὴν πράξιν ἢ Ἀρχιεπισκοπῇ μας (τῆς Ἀμερικῆς, εἰς τὴν ὁποίαν ἀνήκω) δηλώνει ἀπερίφραστα ὅτι σὲ περίπτωσιν ἀνάγκης εἶναι πραγματικὸν βάπτισμα τὸ ἀεροβάπτισμα ἀκόμα καὶ ὅταν ἐπιτελεῖται ἀπὸ ἓνα ἄθεο γιαιτρὸ ἢ νοσοκόμα.

Ἦδη ἀπὸ τὴν δεκαετία τοῦ 1920, πρὶν ἀπὸ σχεδὸν 100 χρόνια, τὸ Οἰκουμενικὸ Πατριαρχεῖο πρωταγωνιστεῖ στὴν οἰκουμενικὴ κίνησιν καὶ ἔμπρακτα παραδέχεται ὅτι ἡ Ὁρθόδοξὴ Ἐκκλησία εἶναι μέρος τῆς παγκόσμιας Ἐκκλησίας καὶ ὅτι εἶναι ἰσότιμη τῶν αἰρέσεων, ὁμολογιῶν καὶ κοινοτήτων πὺν τὸ ἀποτελοῦν. Αὐτὸ ἐπιβεβαιώνεται καὶ ἀπὸ τὴν συμμετοχὴν τῶν περισσοτέρων τοπικῶν Ὁρθοδόξων Ἐκκλησιῶν στὸ Παγκόσμιον Συμβούλιον Ἐκκλησιῶν (αἰρέσεων). Σ’ αὐτὸ ὁ Πατριάρχης ὤφειλε νὰ μιμηθῇ τὴν “ἀδελφὴν” του παπικὴν “ Ἐκκλησίαν” πὺν εἶναι πὺν συνεπὴς ἀπέναντι τοῦ πιστεύω της, δηλαδὴ τῆς αὐτοσυνειδησίας πὺν ἔχει ὅτι αὐτὴ καὶ μόνη εἶναι ἡ Ἐκκλησία τοῦ Χριστοῦ, καὶ ἔτσι δὲν μετέχει ὡς μέλος τοῦ ΠΣΕ, ἀλλὰ μόνον ὡς παρατηρήτρια.

Οἱ οἰκουμενιστὲς προσπαθοῦν νὰ μᾶς ἐνώσουν μὲ τοὺς Ρωμαιοκαθολικούς, μὲ τοὺς Ἀντικαλκηδονίους Μονοφυσίτες, καὶ ἄλλους αἰρετικούς καὶ σχισματικούς, ὄχι μὲ τὴν ἐπιστροφή τους στὴν Ἐκκλησία μὲ βάπτισμα ἢ ἔστω ἅγιο μύρο ἢ ἀκόμα καὶ μὲ ὁμολογία πίστεως, ἀλλὰ ἀπλῶς μὲ τὸ νὰ τοὺς ἀναγνωρίσωμε σὰν ἀδελφούς ἐν Χριστῷ, μὲ τοὺς ὁποίους εἴμαστε ἐνωμένοι στὴν ἀγάπη πού ἔχομε μεταξύ μας καὶ μὲ τὸ Χριστό, δίχως νὰ ἀπατησώμε νὰ ἀποβάλουν τὶς αἰρετικές τους δοξασίες καὶ δίχως νὰ δεχθοῦν τὴν ἀγία Παράδοση, ὅπως τὴν ἔχει παραλάβει καὶ διατηρεῖ ἀπαράλλακτη καὶ ἀτόφια ἡ Ὁρθόδοξη καὶ μόνη ἀληθινὴ Ἐκκλησία. Γιὰ μᾶς μόνο ἓνας δρόμος ὑπάρχει γιὰ τὴν ἐνωσὴ τους μὲ τὴν Ἐκκλησία: ὁ δρόμος τῆς μετανοίας καὶ ἐπιστροφῆς τους στὴν Ἐκκλησία τοῦ Χριστοῦ, γιὰ τὸ ὁποῖο καὶ προσευχόμεσθε.

Ἀλλὰ δὲν εἶναι αὐτὸ ὅλο τὸ κακό. Οἱ οἰκουμενιστὲς εἶναι καὶ συγκρηπιστές. . Δηλαδὴ ἐξισώνουν τὸν Χριστιανισμό ἢ γιὰ νὰ ποῦμε καλλίτερα, τὴν ἀπὸ τὸν Θεάνθρωπο Ἰησοῦ Χριστοῦ ἰδρυθεῖσα Ἐκκλησία, πού εἶναι ἡ κιβωτὸς τῆς σωτηρίας, μὲ τὶς θρησκείες τοῦ κόσμου, προπαντὸς μὲ τὶς λεγόμενες “μονοθεϊστικές”, οἱ ὁποῖες ὅμως δὲν προσκυνοῦν τὸν ἀληθινὸ Θεό. Ἐδῶ χρειάζεται πολλὴ προσοχή, γιατί μπορεῖ καὶ ἄλλοι νὰ πιστεύουν σ’ ἓνα Θεό, ἀλλὰ ὄχι στὸν ἴδιο Θεό, τὸν ἀληθινὸ Θεό. Ἄς ποῦνε καὶ οἱ Ἑβραῖοι καὶ οἱ Μουσουλμάνοι, ἀπευθυνόμενοι στὸν Κύριο ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστό, “ Σὺ γὰρ εἶ Θεὸς ἡμῶν· ἐκτὸς Σοῦ ἄλλον οὐκ οἶδαμεν” καὶ τότε θὰ κουβεντιάσουμε ἂν πιστεύομε στὸν ἴδιο Θεό. Ἡ ἀποστολή μας εἶναι νὰ ἐνώσωμε τοὺς πάντες μὲ τὴν Ἀλήθεια-Χριστό.

Τώρα, τὸ ἐρώτημα εἶναι, τί θὰ κάνωμε πάνω σ’ αὐτὰ πού μόλις ἀκούσαμε ἢ διαβάσαμε; Γιατί ἂν μείνωμε ἀδρανεῖς κι ἀδιάφοροι τότε γινόμαστε συνυπεύθυνοι καὶ συναίποιοι τοῦ ἐπικείμενου μεγάλου κακοῦ. Οἱ ἅγιοι Πατέρες τῆς Ἐκκλησίας ὑπέφεραν γιὰ τὴν πίστη τους, ἔγιναν ὁμολογητὲς καὶ μάρτυρες, καὶ δὲν ἐνέδωσαν στὶς πιέσεις πού ἐξασκοῦσαν πάνω τους οἱ ἡγέτες τους. Οἱ οἰκουμενιστὲς ἔχουν τὸ θράσος νὰ ζητοῦν συγγνώμη γιὰ τὴν στάση τῶν ἁγίων Πατέρων, πού ὑποτίθεται ὅτι δὲν ἔδειξαν ἀρκετὴ ἀγάπη στοὺς ἑτεροδόξους (αἰρετικούς καὶ σχισματικούς) ἀδελφούς τους. Ὅμως ἐμεῖς, ἀκολουθώντας τοὺς θεοπνεύστους Πατέρες, παραμένομε σταθερὰ ἐνωμένοι μαζί τους, κι εἴμαστε πρόθυμοι νὰ δώσωμε τὴν μαρτυρία τῆς πίστεως, καὶ νὰ ὑποστοῦμε ἀκόμα καὶ μαρτύριο.

Τι μπορούμε λοιπὸν καὶ τι ὀφείλομε νὰ κάνωμε; Νὰ ρωτήσωμε ἀνθρώπους πνευματικούς, πὺ μπορεῖ νὰ γνωρίζωμε καὶ ἔχομε ἐμπιστοσύνη σ' αὐτούς, τὶ πρεσβεύουν γι' αὐτὰ τὰ θέματα. Νὰ μελετήσωμε τὰ συγγράματα τῶν πνευματικῶν μας Πατέρων καὶ νὰ βεβαιωθοῦμε γιὰ τὴν πίστη τῆς Ἐκκλησίας καὶ νὰ στερεώσωμε τὴ δική μας πίστη σ' αὐτήν. Ἔτσι θὰ μπορέσωμε νὰ ἀποκρούσωμε αὐτούς πὺ ἴσως προασπαθήσουν νὰ μᾶς παρασύρουν στὸ δρόμο πὺ ὀδηγεῖ στὸν ὄλεθρο καὶ στὴν ἀπώλεια, πὺ εἶναι ὁ δρόμος τῆς αἵρεσης τοῦ Οἰκουμενισμοῦ. Ἐμεῖς θὰ ἀκολουθήσωμε ἕνα ἱεράρχη πὺ ἔχει Ὁρθόδοξη πίστη καὶ Ὁρθόδοξα φρονήματα. Δόξα τῷ Θεῷ ὑπάρχουν Ὁρθόδοξοι ἱεράρχες.

Σημειώσεις

1. Ἐλλεῖπει ἱερέως, καὶ ἐν ἐσχάτῃ ἀνάγκῃ, ἀποθνήσκον βρέφος δύναται νὰ βαπτισθῆ ὑπὸ λαϊκοῦ ὀρθοδόξου (sic) Χριστιανοῦ ἢ ἐλλεῖπει τούτου ὑπὸ ἱατροῦ ἢ νοσοκόμου διὰ τοῦ λεγομένου ἀεροβαπτίσματος. (Ὁδηγὸς τοῦ Ἱερέως/ The Priest's Handbook. 1987, σ. 27). Τὸ κείμενο στὴν Ἀγγλικὴ (πὺ εἶναι καὶ ἡ ἐπίσημη γλῶσσα) λέει ὅτι “προπιμᾶται” ὁ γιαιτρός ἢ ἡ νοσοκόμα νὰ εἶναι Χριστιανοί. “ If no Priest is available and the child's condition is grave, the infant may be baptized by an Orthodox lay person. If none is available, the doctor or nurse, preferably Christians, may conduct the “Baptism” by Air”(p.85).

Βλ. Ὁρθόδοξος Τύπος ἀρ. 2118

